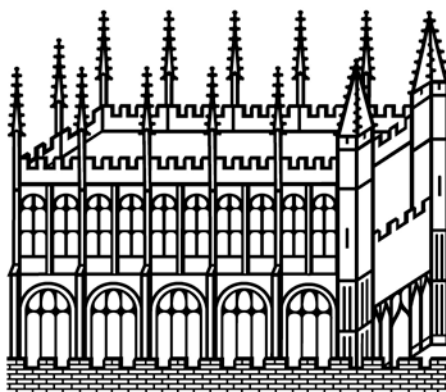

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

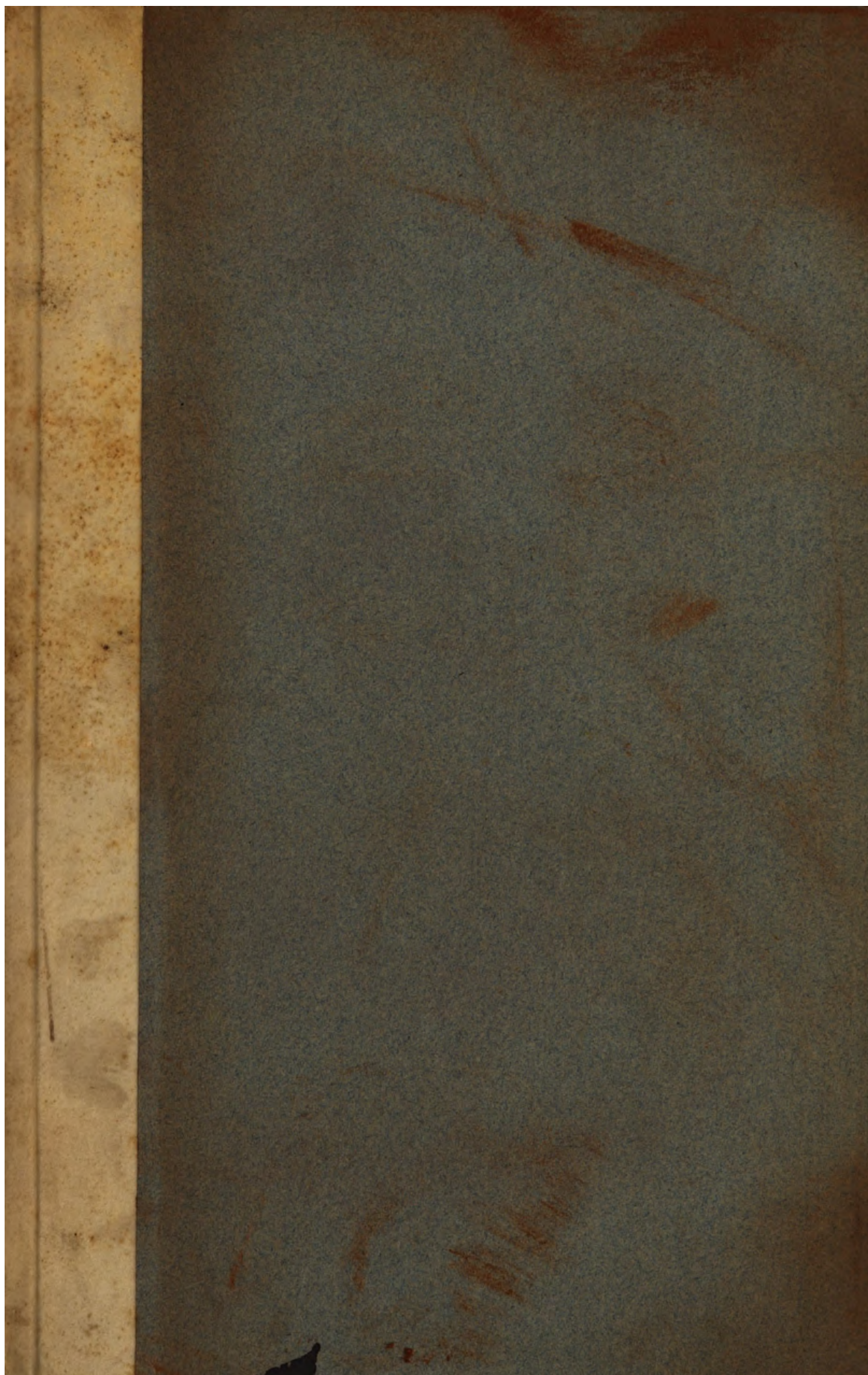
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries
and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-
ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

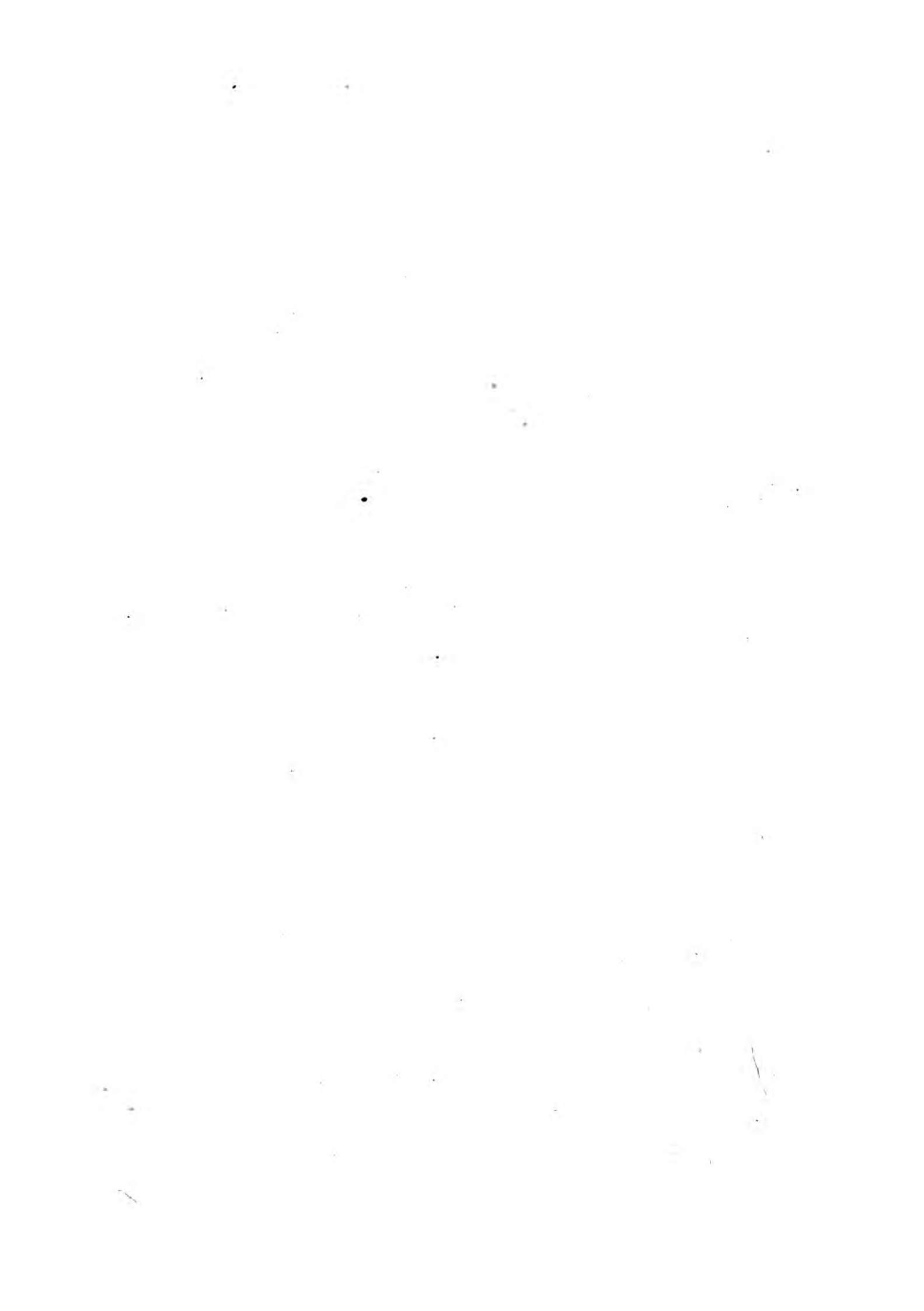

600094141P

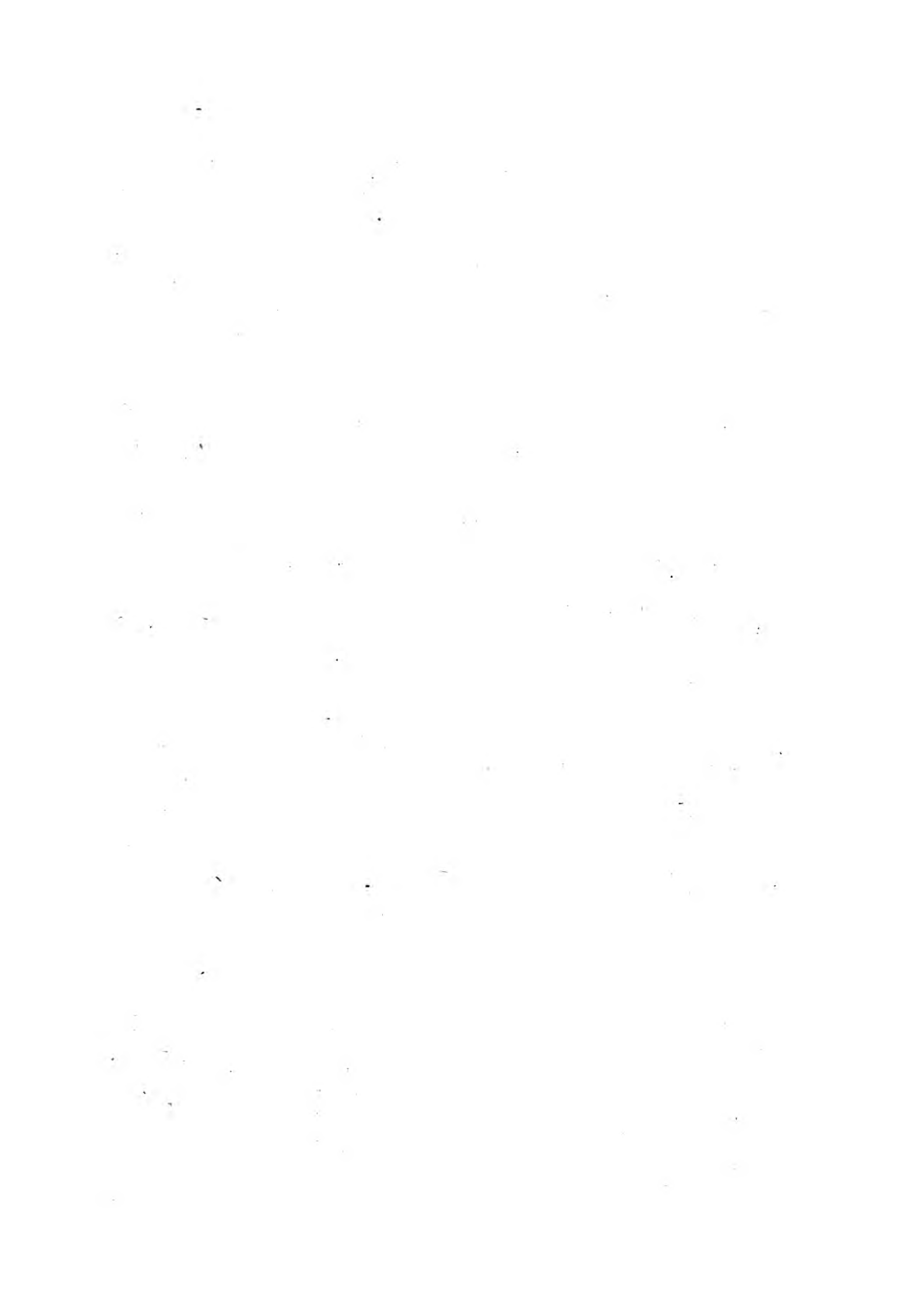

H. P. Manges

137.

Tura Tura. 5/10/11

Don:
10/11/1913

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

SOPHOCLES
AJAX LORARIUS.

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM FIDEM

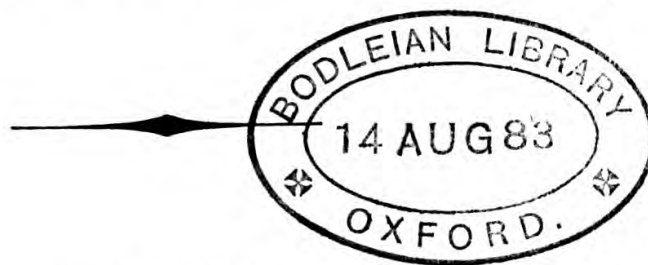
AC PRÆCIPUE CODICIS VETUSTISSIMI FLORENTINI

EMENDATUS,

CUM ANNOTATIONE TANTUM NON INTEGRA

BRUNCKII ET SCHÆFERI,

ET ALIORUM SELECTA.

OXONII,

EXCUDEBAT S. COLLINGWOOD.

IMPENSIS J. PARKER: ET G. B. WHITTAKER, LONDINI.

MDCCCXXVI.

292 e. 167.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ
ΑΙΑΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΑΘΗΝΑ.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ΑΙΑΣ.

ΧΟΡΟΣ ΣΑΛΑΜΙΝΙΩΝ ΝΑΥΤΩΝ.

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΩΦΑ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΡΥΣΑΚΗΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΣΤΡΑΤΟΚΗΡΥΞ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΙΑΝΤΟΣ ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΥ.

ΤΟ δράμα τῆς Τρωϊκῆς ἐστὶ πραγματείας, ὥσπερ οἱ
ΑΝΤΗΝΟΡΙΔΑΙ, καὶ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΕΣ, καὶ ΕΛΕ-
ΝΗΣ ΑΡΠΑΓΗ, καὶ ΜΕΜΝΩΝ^α. πεπτωκότος γὰρ ἐν
τῇ μάχῃ τοῦ Ἀχιλλέως, ἐδόκουν Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεὺς
ἐπ' αὐτῷ πλεόν τι ἀριστεύειν περὶ τὴν τοῦ σώματος κομι-
δὴν· καὶ κρινομένων περὶ τῶν ὅπλων, κρατεῖ Ὀδυσσεύς.
ὅθεν ὁ Αἴας, τῆς κρίσεως μὴ τυχὼν, παρακεκίνηται^β καὶ
διέφθαρται τὴν γνώμην· ὥστε ἐφαπτόμενος τῶν ποιμνίων,
δοκεῖν τοὺς Ἑλληνας διαχρήσασθαι^γ. καὶ τὰ μὲν ἀνείλε
τῶν τετραπόδων, τὰ δὲ δήσας, ἀπάγει ἐπὶ τὴν σκηνήν· ἐν
οἷς ἐστὶ καὶ κριὸς τις ἑξοχος, ὃν ᾤετο εἶναι Ὀδυσσέα, ὃν
δήσας ἐμαστίγωσεν, ὅθεν καὶ τῇ ἐπιγραφῇ πρόσκειται ὁ
ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ, ἡ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ΛΟ-

^α ΜΕΜΝΩΝ. Hujus tragœdiæ Sophoclis nusquam alibi, quod e-
quidem sciam, occurrit mentio. In
codice Regio E. non ΜΕΜΝΩΝ
scriptum, sed ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ, libra-
rii prolubio aut errore. BRUNCK.

^β παρακεκίνηται quid sit, docent
sequentia quæ idem valent, διέφθα-
ρται τὴν γνώμην. Eadem junguntur
in Suida t. III. p. 32. Παρακινῶντα,
ἐξιστάμενον. Οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες
καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ κ.
τ. λ. Excerpta ex Diodoro Sic. t.

II. p. 565, 20. ὣν δὲ φύσει παράθε-
μος, καὶ τῇ διανοίᾳ παρακεκινηκώς, πολ-
λὰ διόκει μανίᾳ προσεμφερῶς. Quo-
modo Lucianus t. III. p. 131. γύ-
ναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον
δὲ καὶ παρακεκινημένον. ad quem scho-
liastes t. I. p. 103. Θερμουργὸς ὁ πα-
ρακεκινημένος. Similiter Latini di-
cunt permoveri mente de insano.
SCHÆF.

^γ διαχρήσασθαι. Codd. quidam
διαχειρίζεσθαι. BRUNCK.

ΚΡΟΥ. Δικαίαρχος δὲ ΑΙΑΝΤΟΣ ΘΑΝΑΤΟΝ ἐπιγράφει· ἐν δὲ ταῖς διδασκαλίαις ψιλῶς ΑΙΑΣ ἀναγράφεται.

Ταῦτα μὲν οὖν πράττει ὁ Αἴας· καταλαμβάνει δὲ Ἀθηναῖον Ὀδυσσεά ἐπὶ τῆς σκηνῆς διοπτεύοντα, τί ποτε ἄρα πράττει ὁ Αἴας· καὶ δηλοῖ αὐτῷ τὰ πραχθέντα, καὶ προκαλεῖται εἰς τὸ ἐμφανὲς τὸν Αἴαντα ἔτι ἐμμανῆ ὄντα, καὶ ἐπικομπάζοντα, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀνηρημένων. καὶ ὁ μὲν εἰσέρχεται ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν^α τὸν Ὀδυσσεά. παραγίνεται δὲ Χορὸς Σαλαμινίων ναυτῶν, εἰδὼς μὲν τὸ γεγονὸς, ὅτι ποίμνια ἐσφάγησαν Ἑλληνικὰ, ἀγνοῶν δὲ τὸν δράσαντα. ἔξεισι δὲ καὶ Τέκμησσα, τοῦ Αἴαντος αἰχμάλωτος παλλακίς, εἰδυῖα μὲν τὸν σφαγέα τῶν ποιμνίων, ὅτι Αἴας ἐστίν, ἀγνοοῦσα δὲ, τίνος εἶεν τὰ ποίμνια. ἐκάτερος οὖν παρ' ἐκατέρου μαθόντες τὸ ἀγνοούμενον, ὁ Χορὸς μὲν παρὰ Τεκμήσσης, ὅτι Αἴας ταῦτα ἔδρασε, Τέκμησσα δὲ παρὰ τοῦ Χοροῦ, ὅτι Ἑλληνικὰ τὰ σφαγέντα ποίμνια, ἀπολοφύρονται· καὶ μάλιστα ὁ Χορός. ὅθεν δὴ ὁ Αἴας προελθὼν, ἔμφρων γενόμενος, ἑαυτὸν ἀπολοφύρεται. καὶ τούτου ἢ Τέκμησσα δεῖται παύσασθαι τῆς ὀργῆς· ὁ δὲ ὑποκρινόμενος πεπαῦσθαι, ἔξεισι καθαρσίῳν ἕνεκεν, καὶ ἑαυτὸν διαχρήται. εἰσὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δράματος λόγοι τινὲς Τεύκρου πρὸς Μενέλαον, οὐκ ἐὼντα θάπτειν τὸ σῶμα. τὸ δὲ πέρας, θάψας αὐτὸν Τεῦκρος, ἀπολοφύρεται. παρίστησι δὲ ὁ λόγος τῆς τραγωδίας, ὅτι ἐξ ὀργῆς καὶ φιλονεικίας οἱ ἄνθρωποι ἤκοιεν ἐπὶ τὰ τοιαῦτα νοσήματα, ὥσπερ ὁ Αἴας προσδοκήσας ἐγκρατὴς εἶναι τῶν ὅπλων, καὶ ἀποτυχῶν, ἔγνω ἑαυτὸν ἀνελεῖν. αἱ δὲ τοιαῦται νῆκαι οὐκ εἰσὶν ἐπωφελεῖς οὐδὲ τοῖς δοκοῦσι νενικηκέναι. ὅρα γὰρ καὶ παρ'

^α ἐπὶ τῷ μαστιγοῦν. Sic codd. plerique et melioris notæ. Aldus ἐπὶ τῷ— BRUNCK.

Ὅμηρῳ τὰ περὶ τῆς ἥττης τοῦ Αἴαντος πάνυ διὰ βραχέων
καὶ περιπαθῶς· (Ὀδυσσ. Λ. 542.)

οἷη δ' Αἴαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
νόσφιν ἀφειστήκει κεχολωμένη εἵνεκα τευχέων.

εἶτα αὐτοῦ ἄκουε τοῦ κεκρατηκότος· (547.)

ὥς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ.

οὐκ ἐλυσιτέλησεν ἄρα αὐτῷ ἡ νίκη, τοιούτου ἀνδρὸς διὰ
τὴν ἥτταν ἀποθανόντος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος ἐν τῷ ναυστάθμῳ πρὸς τῇ
σκηνῇ τοῦ Αἴαντος. δαιμονίως δὲ εἰσφέρει προλογίζουσιν
τὴν Ἀθηναίαν. ἀπίθανον γὰρ τὸν Αἴαντα προϊόντα εἰπεῖν
περὶ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων, ὥσπερ ἐξελέγχοντα ἑαυτόν·
οὐδὲ μὴν ἕτερός τις ἠπίστατο τὰ τοιαῦτα, ἐν ἀπορρήτῳ καὶ
νυκτὸς τοῦ Αἴαντος δράσαντος. θεοῦ οὖν ἦν τὸ ταῦτα δια-
σαφῆσαι, καὶ Ἀθηναῖς προκηδομένης^ε τοῦ Ὀδυσσέως,
ἐφεξῆς.

καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην

τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ Αἴαντος διαφόρως ἱστορήκα-
σιν. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι ὑπὸ Πάριδος τρωθεὶς, ἦλθεν
εἰς τὰς ναῦς αἰμορρόων· οἱ δὲ, ὅτι χρησμὸς ἐδόθη Τρωσὶ
πηλὸν κατ' αὐτοῦ βαλεῖν· σιδήρῳ γὰρ οὐκ ἦν τρωτός· καὶ
οὕτω τελευτᾷ· οἱ δὲ, ὅτι αὐτόχειρ αὐτοῦ γέγονεν, ὧν ἐστὶ
καὶ Σοφοκλῆς. περὶ δὲ τῆς πλευρᾶς, ὅτι μόνην αὐτὴν
τρωτὴν εἶχεν, ἱστορεῖ καὶ Πίνδαρος, ὅτι τὸ μὲν σῶμα,
ὅπερ ἐκάλυψε ἡ λεοντὴ, ἄτρωτον ἦν· τὸ δὲ μὴ καλυφθὲν,
τρωτὸν ἔμεινε.

^ε προκηδομένης. Vulgo προσκηδομέ-
νης. Eadem commutatio Trachin.
v. 968. Posterius verbum, opinor,

ejiciendum e lexicis. Mox ἐφεξῆς,
ita nude positum, me quidem of-
fendit. SCHÆF.

ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ

ΑΙΑΣ^a ΜΑΣΤΙΓΟΦΟΡΟΣ.

ΑΘΗΝΑ.

ΑΕΙ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε
πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον·
καὶ νῦν ἐπὶ σκηναῖς σε ναυτικάῃς ὀρώ
Αἴαντος, ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει,
πάλαι κυνηγετοῦντα, καὶ μετρούμενον
ἵχνη τὰ κείνου νεοχάραχθ', ὅπως ἴδῃς
εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον. εὖ δε σ' ἐκφέρει

5

^a Eustath. Il. N. p. 961, 24. Διὸς δὲ μαστίγα, τὴν θεομηρίαν φησὶν· ὅθεν ἴσως καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸν παρ' αὐτῷ Μαστιγοφόρον Αἴαντα ἐπέγαψε. Conf. ad Il. M. p. 891, 26. et vide hujus fabulæ v. 611.

1. Λαρτίου. Vulgo Λάρτιου cum spiritu, quo facile carebimus. Conf. Alcæi Messenii Epigr. VII. Epigr. adesp. CCCXC. CCCCLXIX. CCCCLXXXVII. CCCCLXXXIX. SCHÆF. Vide Eustath. Il. A. p. 13. δέδορκά σε, ἡγουν βλέπω σε Eustath. Il. A. p. 191.

2. Suidas: ΠΕΙΡΑ. ὁ δόλος, καὶ ἡ ἀπάτη, καὶ ἡ τέχνη. ὅθεν καὶ πειραταί, οἱ κατὰ θάλατταν κακοῦργοι. πεῖρα δὲ καὶ ἡ βλάβη. ὡς ἐν Δανάῃ Σοφοκλῆς. Οὐκ οἶδα τὴν σὴν πεῖραν, οὐδ' ἐπίσταμαι, Τοῦ παιδὸς ὄντος τοῦδ' ἐγὼ διόλλυμαι. Ἀεὶ Ὀδυσσεὺ ὀρῶ σε Πείραν τιν' ἐχθρῶν ἀρπάσαι θηρώμενον. Τουτέστιν, αἰεὶ ὀρῶ σε τὴν παρὰ τῶν ἐχθρῶν σου

βλάβην γινομένην προῦφαρπάσαι, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ταύτην ἐπιπέμψαι μηχανώμενον. Hermannus: Semper te video opportunitatem, qua tentare hostem possis, captare. Camerarius: Hoc te video captare, ut præripias occasionem nocendi hostibus.

4. τάξιν ἐσχάτην. Eustathius Il. K. p. 792, 47. Αἱ νῆες τοῦ μεγάλου Αἴαντος καὶ τοῦ Ἰδομενέως ἐν ἄκρῃ ἦσαν· καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, ἐκαστάτω τοῦ μέσου. Διὸ καὶ Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντός φησι, ὅτι ἐσχάτην εἶχε τάξιν, ὡς ἀνδρεῖός, καθὰ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐτέρωθεν. Conf. ad Il. A. p. 826, 51.

6. 'κείνου La.

ib. Suidas: ΝΕΟΧΑΡΑΚΤΑ. νεωστὶ κεχαραγμένα. Σοφοκλῆς. ἵχνη τὰ κείνου νεοχάρακτα. ὁπότεν γὰρ νεωστὶ αἱ ἀποχαράξεις τῶν ζώων γένωνται, μᾶλλον ἐπακολουθοῦσιν οἱ κυνηγέται, πρὶν ὑπὸ ἀνέμου ἀφανισθῇ ἡ ὁδμή.

7. Ἐκφέρειν proprie est ex loco

κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρινος βάσις.
 ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, κάρα
 στάζων ἰδρῶτι καὶ χέρας ξιφοκτόνους.
 καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῇσδε παπταίνειν πύλης
 ἔτ' ἔργον ἐστὶν, ἐννέπειν δ', ὅτου χάριν
 σπουδὴν ἔθου τήνδ', ὥς παρ' εἰδυίας μάθης.

10

ΟΔΥΣΣΕΥΣ.

ὦ φθέγμ' Ἀθάνας, φιλτάτης ἐμοὶ θεῶν,
 ὥς εὐμαθὲς σου, καὶ ἀποπτος ᾗς ὁμως,

15

clauso et finibus quibusdam circumscripto in apertum ac propatulum proferre. Hinc significat etiam per obstacula eo perducere, ubi nihil amplius obstat, i. e. eo, quo velis, aliquid perducere. Ita apud Platonem in Phædone, ὅτι κινδυνεύει τις ὥσπερ ἀτραπὸς ἐκφέρειν ἡμᾶς μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκῇψει. Vid. ibi Heindorf. Apparet ex hac interpretatione, non multum interesse, utrum Wytttenbachium in loco Platonis p. 154. an Kiesslingium ad Jamblich. Protr. p. 183. sequere. Eodem significato ἐκφέρειν dicitur etiam intransitive pro ἐκφέρεισθαι, ut Œd. Col. 1424=1489. Musgr. q. v. HERM.

8. Suidas : ΒΑΣΙΣ. βάδισις. Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὐρινος βάσις.

ib. Suidas : ΕΥΡΙΝΟΣ. εὐνοσφρητος. Σοφοκλῆς. Vide et in ΛΑΚΑΙΝΑ ΚΥΩΝ.

9. ἔνδον γὰρ ὦν ἄνθρωπος. Perperam vulgo ἀνὴρ, quod absque articulo indefinitum est, et hominem quemvis significat. At ὁ ἀνὴρ est vir ille de quo sermo est, definite. Hujus nominis Homerus alique poetæ primam producant pro metri necessitate, quod Atticis poetis præterquam in melicis non licuit. Vide

ad Œd. Col. 1486. BRUNCK. Brunckius ὦν ἄνθρωπος. Secutus sum Porsonum, quem vide e. c. ad Euripid. Orest. v. 851.—τυγχάνει Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 788. jungit participio στάζων. Sed v. Erfurdtii Epistola ad me scripta p. 570. et quæ addidi ad L. Bos. Elips. p. 785. SCHÆF. Adde Elmsleium Mus. Crit. Cantab. t. I. p. 351.

14. Eustath. Il. B. p. 197. Οὕτως ἐθάδα Ὅμηρος οἶδε τὴν μυθικὴν Ἀθηναῖαν εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ, ὥστε ἅμα τὴν αὐτὴν φωνῆσαι, καὶ τὸν Ὀδυσσεῖα αἰσθῆσθαι ὅτι Ἀθηναῖα ἦν ἡ λαλοῦσα. Κἀντεῦθεν ὁ φιλόμνηρος Σοφοκλῆς λαβὼν ἀφορμὴν, ποιεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῇ Μαστιγοφόρῳ Αἴαντι, ἀπὸ λαλιᾶς ἀναγινώζοντα παρεῖναι τὴν Ἀθηναῖαν, ἐν οἷς λέγει κ. τ. λ. Conf. Il. E. p. 611. Od. Γ. p. 1473, 21.

15. καὶ ἀποπτος ᾗς. Minervæ e machina loquentis, et spectatoribus conspicuæ, vocem audiebat Ulysses, at ipse eam censebatur non videre, juxta veterum opinionem, Deos quidem sæpe cum hominibus colloqui, sed perquam raro se iis in conspectum dare; juxta illud Homericum: Οὐ γὰρ πῶ πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς. Inde est quod apud

φώνημι' ἀκούω, καὶ ξυναρπάζω φρενί,
χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ
βάσιν κυκλοῦντ', Αἴαντι τῷ σακεσφόρῳ.
κείνον γὰρ, οὐδέν' ἄλλον, ἰχνεύω πάλαι.
νυκτὸς γὰρ ἡμᾶς τῇσδε πρᾶγος ἄσκοπον
ἔχει περάνας, εἴπερ εἴργασται τάδε·
ἴσμεν γὰρ οὐδέν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα.
κἀγὼ θελοντῆς τῷδ' ὑπεζύγην πόνῳ.
ἐφθαρμένας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν
λείας ἀπάσας, καὶ κατηναρισμένας

20

25

Euripidem Hippolytus Dianæ ait :
Σοὶ καὶ ξύνειμι, καὶ λόγοις σ' ἀμείβομαι,
Κλύων μὲν αὐδὴν, ὅμμα δ' οὐχ ὄρων τὸ
σόν. BRUNCK. Vide ad Œdip.
Tyr. 762.

ib. Commate post ὅμως distin-
guendum, non post ἧς, docuit
Elmsleius.

16. ξυναρπάζω φρενί. Schol. ὀξέως
ξυνήμι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. Posterioris
verbi adhibiti pro sensu percipere
exempla contulit Grævius ad Lu-
ciani Solœcistam N. 43. BRUNCK.

17. κώδωνος Τυρσηνικῆς. Eurip. He-
racl. 833. 'Επεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρ-
σηνικῇ Σάλπιγγι. BRUNCK.

ib. Suidas : ΚΩΔΩΝ. καλεῖται καὶ
τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Σοφοκλῆς.
Χαλκοστόμου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.
πολλὰ δέ εἰσιν εἶδη σαλπίγγων· Λιβυ-
στικάι, Αἰγύπτιαι, Τυρρηνικάι. πρῶτος
δὲ Ἀρχῶνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλεί-
δαις ἤγαγεν εἰς Ἑλλήνας τὴν Τυρρηνικὴν
σάλπιγγα. διὰ τοῦτο φησὶ Τυρρηνικῆς.
Vid. ad Œd. Col. 132. Sex tuba-
rum species enumerat Eustathius
II. Σ. p. 1139, 53. de quarum sexta
sic loquitur : Ἐκτῇ, Τυρσηνικῇ, ἧς εὐ-
ρεταὶ Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίᾳ αὐλῷ, τὸν
κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα, λίαν ὀξύ-

φωνος, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μαστι-
γοφόρῳ μέμνηται.

ib. V. Porson. ad Euripid. Phœ-
niss. v. 1392. SCHÆF.

21. ἄσκοπον. Vid. ad Electr. 864.

23. ἴσμεν] ἴδμεν Etymol. M. p.
466, 12.

ib. Suidas : ΤΡΑΝΕΣ. σαφές. ἴσμεν
γὰρ οὐδέν τρανές, ἀλλ' ἀλώμεθα. καὶ
αὖθις. ἐς τὸ τρανές τὴν ἔρευναν ἐποίη-
σαντο.

24. θελοντῆς La. Lb. R. Elms-
leius. Vulgo ἑλεοντῆς.

26. Suidas : ΛΕΙΑΣ. πραιδὰς ἀπὸ
πολεμίων. καὶ λείας, τὰ ποίμνια. τὰ
βοσκήματα παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἐφθαρμέ-
νας γὰρ ἀρτίως εὐρίσκομεν Λείας ἀπά-
σας, καὶ κατηναρισμένας.

ib. Suidas : ΚΑΤΗΝΑΡΙΣΜΕΝΑΣ.
ἐπὶ τῆς λείας ἐχρήσατο Σοφοκλῆς. καὶ
ἔστι ἄκυρον. τὸ γὰρ σκυλεύειν ἐναρίζειν.
ὅτι τὰ ἔναρα σκύλα. παρὰ τὸ ἀρῆρῆναι,
καὶ ἐντὸς αὐτῶν εἶναι ἡμᾶς. καὶ τὸ παρ'
Ὀμήρῳ τοιοῦτο· Ἥτοι βέλτερόν ἐστι κατ'
οὔρεα θήρας ἐναίρειν. πῶς γὰρ οἶόν τε
ἐστὶ σκυλεύειν τοὺς λέοντας, εἰ μὴ εἴη
καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν;
Καλλίμαχος, ἐπὶ τῆς λεοντίου δόρας.—
Τὸ δὲ σκύλος ἀνδρὶ καλύπτρη Γινόμενον
νιφετοῦ, καὶ βελέων ἔρυμα.

ἐκ χειρὸς αὐτοῖς ποιμνίων ἐπιστάταις.
 τήνδ' οὖν ἐκείνῳ πᾶς τις αἰτίαν νέμει.
 καὶ μοί τις ὀπτῆρ αὐτὸν εἰσιδὼν μόνον
 πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει,
 φράζει τε κἀδήλωσεν· εὐθέως δ' ἐγὼ
 κατ' ἵχνος ἄσσω, καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι,
 τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου.
 καιρὸν δ' ἐφήκεις· πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος,
 τά τ' εἰσέπειτα, σῇ κυβερνῶμαι χερὶ.

30

35

ΑΘ. ἔγνω, Ὀδυσσεῦ, καὶ πάλαι φύλαξ ἔβην
 τῇ σῇ πρόθυμος εἰς ὁδὸν κυνηγία.

27. αὐτοῖς. gl. σύν. Solemnis huius præpositionis ellipsis. Vide Indicem nostrum in Aristophanem. BRUNCK.

ib. Suidas: ΕΠΙΣΤΑΤΙΣ. Σοφοκλῆς, ποιμνίων ἐπιστάταις. τούτέστι, τοῖς κυσί.

28. τήνδ'. Male Brunckius τὴν δ'. SCHÆF.

ib. αἰτίαν νέμει. Sic Aldus et veteres codd. Glossa εἰς αὐτὸν τρέπει, quod verbum in quibusdam codd. textum invasit. Vide Valckenarium ad Hippol. 1321. BRUNCK. τρέπει La. Lb.

29. καὶ μοί. Brunckius, nescio cur offensus encliticâ, plene κάμοι. SCHÆF.

ib. Suidas: ΟΠΤΗΡΑΣ. κατασκόπους. Καὶ μοί τις αὐτὸν ὀπτῆρ εἰσιδὼν μόνος Πεδία πηδῶντα σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει, φράζει τε, κἀδήλωσε. Σοφοκλῆς. Vide Eustath. II. B. p. 348. K. 788, 31. Od. Ξ. p. 1762, 56.

30. πεδία. gl. κατά. Codd. quidam recentiores habent πεδίῳ, quod rursus e glossemate ortum ἐν πεδίῳ. Vide quæ notavimus ad Eurip. Bacchas 303. Πηδῶντα σὺν πεύκαισι δικόρυφον πλάκα. BRUNCK.

ib. Suidas: ΝΕΟΡΡΑΝΤΩΙ. νεαρῷ ἀπὸ τοῦ αἵματος. Σοφοκλῆς. Πηδῶντα πεδία σὺν νεοῤῥάντῳ ξίφει.

32. Suidas: ΣΗΜΑΙΝΟΜΑΙ. σηματίζομαι. διὰ σημείων γινώσκω. Σοφοκλῆς.—Καὶ τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι, κοῦκ ἔχω μαθεῖν ὅτου (ὅπου 4 MSS.). ἢ σημαίνομαι, ἀντὶ τοῦ σημεία τινὰ ἐμαντῶ συντίθηναι ἀπὸ τοῦ ἵχνους. τὰ δὲ ἀπορῶ, ἐπεὶ τοιοῦτον συμβαίνει περὶ τοὺς ἵχνευτάς, ἐπιπατουμένων τῶν ἵχνων. διὰ δὲ τὴν μανίαν δυσίχνευτος, καὶ ἐπιτεταραγμένη ἢ βάσις γέγονε τοῦ Αἴαντος.

33. ὅπου Lb.

34. Suidas: ΚΑΙΡΙΑ. ἔγκαира, ἢ συμφέροντα. Τίνι γὰρ ποτ', ὃ φίλτα γενέθλα, πρόσφορον ἀκούσαιμ' ἔπος; τίνι φρονοῦντι καίρια; ἀντὶ τοῦ παρὰ τίνος ἀκούσαιμι τὰ συμφέροντα; οὕτω Σοφοκλῆς. [Electr. 226.] καὶ πάλιν. [inf. 120.] ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθη τὰ καίρια; καὶ αὖθις. καιρὸν δ' ἐφήκεις. ἀντὶ τοῦ ἐπικαίρως ἤκεις.

ib. Eustath. II. K. p. 805. ad hæc Homeri verba, οὐδέ σε λήθω κινέμενος—Ἰστέον ὅτι ἐξ ἧν Ὀδυσσεὺς ἐνταῦθα λέγει, λαβὼν καὶ ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεὺς, λέγει παραφραστικῶς περὶ Ἀθηναῖς τὸ, πάντα—χερί.

- ΟΔ. ἢ καὶ, φίλη δέσποινα, πρὸς καιρὸν πονῶ ;
 ΑΘ. ὥς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τάργα ταῦτά σοι.
 ΟΔ. καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ᾧδ' ἦξεν χέρα ; 40
 ΑΘ. χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων.
 ΟΔ. τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν ;
 ΑΘ. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ.
 ΟΔ. ἢ καὶ τὸ βούλευμ' ὥς ἐπ' Ἀργείοις τόδ' ἦν ;
 ΑΘ. καὶν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. 45
 ΟΔ. ποίαισι τόλμαις ταῖσδε καὶ φρενῶν θράσει ;
 ΑΘ. νύκτωρ ἐφ' ὑμᾶς δόλιος ὀρμάται μόνος.
 ΟΔ. ἢ καὶ παρέστη καπὶ τέρμ' ἀφίκετο ;
 ΑΘ. καὶ δὴ 'πὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις.
 ΟΔ. καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου ; 50

38. πονῶι La.

40. ᾧδ' ἦξεν χέρα. Sic libri omnes, ut equidem opinor, recte. Primario harum literarum viro legendum videtur χερὶ, quod per se quidem bonum esset, nec tamen vitii suspectum esse debet χέρα. Verba sunt plurima, quibus pedestris sermo non aliam quam neutralem significandi potestatem tribuit, poetici vero tanquam transitivi utitur. Exempla aliquot excitavi ad Apollonii Argon. III. 225. quibus adde οἰδάνει I. 478. ἐξαναζέσει in Æschyli Prom. 370. ἐπέζεσεν in Eurip. Cyclope, 391. Sic in Epigrammate : Ὡς καλὸν ἀβροκόμης ἄνθος ἔλαμψεν Ἔρωι. et in alio : Ἐλκεῖ τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως. φλόγα δ' οἶα προφαίνων, Παιδὸς ἀπαστράπτει κάλλος ἐραστὸν ἰδεῖν. Verba sunt neutra λάμπειν et ἀπαστράπτειν, quæ tamen in his exemplis transitive usurpantur. Neutrum βλαστάνω prosæ etiam scriptores activa significatione adhibent. BRUNCK. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 1427. SCHÆF.

44. Malim ἢ γὰρ ELMS. : Mox

βούλημ' La. Lb.

45. ἐξεπράξατ' La. γρ. ἐξέπραξεν m. sec.

ib. Citat Eustathius Od. Z. p. 1564, 19.

46. Citat Schol. Pindari Ol. I. 52.

50. Eustathius Il. N. p. 921, 17. ἄλλως δ' ἂν τις δουρὸς μαιμῶσιν εἶπεν χεῖρες, κατὰ τὸ, καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. Idem Od. Λ. p. 1701, 29. Τὸ δὲ διφάων ἐνταῦθα μὲν κυριολεκτεῖται· παρ' ἄλλοις δὲ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν μεταφορικῶς δηλοῦσιν, οἷον ἐν τῇ, ἰσχύειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου. Vide Valckenær. ad Phœniss. 1252. BRUNCK. Tragicus Athenæi X. p. 433. F. ἰσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου.

ib. Suidas : ΜΑΡΓΩΣΑΝ χεῖρα, μαινομένην. Idem ΜΑΙΜΩΣΑ, καὶ μαιμῶσα. ἐνθουσιῶσα, καὶ ὀξέως ὀρμῶσα. ἢ τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα. τοῦ μὲν πλεονάζοντος. καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ διψῶσαν. Καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου ;

ΑΘ. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι
 γνώμας βαλοῦσα, τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς,
 καὶ πρὸς τε ποιῖνας ἐκτρέπω, ξύμμικτά τε
 λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα·
 εὖθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον, 55
 κύκλῳ ῥαχίζων· καδόμενός μιν ἔσθ' ὅτε
 δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων,
 ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπιτνῶν, στρατηλατῶν.
 ἐγὼ δὲ φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις
 ὄτρυνον, εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. 60
 κάπειτ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐλώφησεν πόνου,
 τοὺς ζῶντας αὖ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν,
 ποιῖνας τε πάσας, ἐς δόμους κομίζεται,

52. Suidas: ΓΝΩΜΗ, παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ. Γνώμας βαλοῦσα τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς ἐπ' ὄμμασι. χαράν φησι τὴν ἐπὶ τῷ δοκεῖν τοὺς Ἑλλήνας ἀνηρῆσθαι. ταύτης οὖν τῆς χαρᾶς ἀπείρξα, δυσφόρους γνώμας ἐμβαλοῦσα τοῖς ὄμμασιν. οὐκ ἐκλεψά φησι τὴν ὄψιν ὥστε μὴ ὄρεῖν, ἀλλ' ἐπ' αὐτῇ δύσφορον γνώμην ἐπέβαλον, ὡς οἶεσθαι ἰδεῖν τὰ μὴ ὄντα. τοῦτο δὲ οὐ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμάρτημα, ἀλλὰ πολὺ πρότερον τῆς διανοίας.

53. sq. ξύμμικτά τε—φρουρήματα. Arcte hæc jungenda. Vulgo post λείας commate interpungitur. Ac ne quem offendant duplex genitivus, λείας et βουκόλων, pendens ab uno nomine, φρουρήματα, consulat præter Triclinium ad Antigon. v. 1184. Matthiæ Grammat. Græc. major. p. 431. SCHÆF. Λείας βουκόλων φρουρήματα sunt pecudes ex præda, curæ pastorum traditæ. Ἄδαστα ex h. l. commemoratum in Etym. M. p. 249, 40. HERM.

55. πολύκερον La. m. sec.

56. Suidas: PAXIZON. σφάζων. διακόπτων. Σοφοκλεῖς. Κύκλῳ ῥαχίζων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τόπον τῆς ἐπαύλεως σφάζων. διὰ τὸ τὴν πρώτην, καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ τὴν ῥάχιν γίνεσθαι. ἐκ μεταφορᾶς δὲ καὶ τοὺς μεγάλα κακουργοῦντας, ῥαχιστὰς φαμέν.

57. ἔχων. γρ. παρὰ La.

των

58. ἐμπίπτων La. cum γρ. ἐμπεσόν.

59. Suidas: ΦΟΙΤΩΝΤΑ. μεθ' ὁρμῆς μεμνηνότες, μαινόμενοι. φοῖτος γὰρ, ἡ μανία. ἡ περιερχόμενος ἐν ταῖς ποιμναῖς, διὰ τὴν μανίαν. ἡ ἀναστρεφόμενος ἐν τῇ μανίᾳ.

60. εἰς ἔρκη κακά] γρ. εἰς ἐρινῶν κακὴν La.

ib. ἔρκη, retia. Vide Musgravium ad Eurip. Medeam 991. BRUNCK.

61. πόνου dare voluit etiam Lobeckius. V. virum eruditissimum p. 441. Vulgo φόνου, posthabendum, opinor, ob additum τοῦδε. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 295. a. Perpetua commutatio horum nominum. V. Facius ad Pausan. t. I. p. 126. Jacobsius ad Anthol. Græc. I. 2. p. 227. Porsonus ad Eurip. Orest. v. 1559. SCHÆF. φόνου La. Lb. πόνου R. cum gl. κόπου.

ὥς ἄνδρας, οὐχ ὥς εὐκερων ἄγραν ἔχων.
καὶ νῦν κατ' οἴκους ξυνδέτους αἰκίζεται.
δείξω δὲ καὶ σοὶ τήνδε περιφανῆ νόσον,
ὥς πᾶσιν Ἀργείοισιν εἰσιδὼν θροῆς.
θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δέχου
τὸν ἄνδρ'. ἐγὼ γὰρ ὁμμάτων ἀποστροφούς
αὐγὰς ἀπείρξω σὴν πρόσοψιν εἰσιδεῖν.
οὗτος, σέ, τὸν τὰς αἰχμαλωτίδας χέρας
δεσμοῖς ἀπευθύνοντα, προσμολεῖν καλῶ.
Αἶαντα φωνῶ. στεῖχε δωμάτων πάρος.

65

70

ΟΔ. τί δρᾶς, Ἀθάνᾳ; μηδαμῶς σφ' ἔξω κάλει.
ΑΘ. οὐ σίγ' ἀνέξει, μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς;
ΟΔ. μὴ, πρὸς θεῶν· ἀλλ' ἔνδον ἀρκεῖτω μένων.
ΑΘ. τί μὴ γένηται; πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν;

75

68. Interpungendo intelligentiam verborum adjuvi. Nam qui sequitur accusativus, τὸν ἄνδρ', referendus est ad μίμνε, non ad δέχου. Sic Homerus II. XIII. v. 476. sq. ὥς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ἱπεχώρει, Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόν.— ubi schol. Venet. διὰ μέσου τὸ, οὐδ' ἱπεχώρει. SCHÆF. Minime post δέχου incidendum cum Erfurdio censet Hermannus, qui locum interpretatur, *Neque infortunium tibi puta hunc virum fore*. Camerarius; *Noli metuere ne adventus illius calamitati tibi sit*.

71. αἰχμαλωτίδας La. R. Lb. em.

72. Suidas: ΑΠΕΤΘΥΝΕΙ. κολάζει. καὶ ἀπευθύνοντα, τιμωρίαν ἀπαιτοῦντα. Σοφοκλῆς. δεσμοῖς ἀπευθύνοντα.

74. σφ' om. La. pr.

75. μηδὲ δειλίαν ἀρεῖς. gl. ἀφανίσσεις ἀπὸ σαυτοῦ δηλονότι. Perperam. δειλίαν αἶρειν significat *sumere, concipere timiditatem*, ut infra, 129. ὄγκον αἶρειν, *fastum concipere*. Male autem in hoc versu libri quidam scripti et

Aldus præferunt ἄρης, quod et solœcum est, et in metri legem incurrit. οὐ μὴ cum aor. i. subjunctivo construi non patitur linguæ indoles, et in aoristis verbi αἶρω longum est α, quod in futuro corripitur. BRUNCK. ἄρης La. Lb. ἀρῆς R.

77. τί μὴ γένηται; Eadem formula utitur Euripides Suppl. v. 544. ubi Marklandus: "Τί μὴ γένηται; Quid ne fiat? Typi male expresserunt, *Quidni fiat?* Sophocles Ajac. 77. iisdem verbis; quæ male vertuntur, *Quare hoc non fiat?* pro, *Quid ne accidat?*" Gregorius Nazianz. Epist. 63. t. I. p. 819. extr. μὴ τί γένηται; Inverso ordine scribo: τί μὴ γένηται;—πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν; Secutus sum Lobeckium sic interpungentem. SCHÆF.

ib. πρόσθεν οὐκ ἀνὴρ ὅδ' ἦν . . . Minervæ sermonem abrumpit Ulysses metu concitus; dictura illa erat: *Nonne et antea hic vir erat tam pollens animo et viribus, quam nunc, quem non formidabas tamen?* Per-

ΟΔ. ἐχθρός γε τῷδε τάνδρῃ, καὶ τανῦν ἔτι.

ΑΘ. οὐκουν γέλως ἥδιοςτος εἰς ἐχθροὺς γελᾶν ;

ΟΔ. ἐμοὶ μὲν ἄρκει τοῦτον ἐς δόμους μένειν.

80

ΑΘ. μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν ;

ΟΔ. φρονούντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ.

ΑΘ. ἀλλ' οὐδὲ νῦν σε μὴ παρόντ' ἴδῃ πέλας.

ΟΔ. πῶς, εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὄρᾳ ;

ΑΘ. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα καὶ δεδορκότα.

85

ΟΔ. γένοιτο μέντ' ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου.

ΑΘ. σίγα νυν ἐστῶς, καὶ μέν' ὥς κυρεῖς ἔχων.

sonarum distinctionem temere mutat Heathius, ista Ulyssi tribuens, et iis sequentem versum continuans perquam inficete. BRUNCK. ἀνὴρ hic non *virum*, sed *hominem*, i. e. mortalem, neque ultra mortale robur validum significat. HERM.

80. ἐν δόμοις. Sic Aldus et potiores codd. εἰς δόμους, a Triclinio invectum, tuetur scholiastes, nec inelegans est. Verum praestat ἐν

δόμοις. BRUNCK. ἐς δόμους La. ἐς δόμους Lb.

82. οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ. gl. οὐκ ἂν ἀπέφυγον φόβῳ ἰδεῖν. Hinc orta prava lectio, quæ libros quosdam recentiores insedit, ἐξέστην ἰδεῖν, Triclinio recepta. BRUNCK. φρονούντα γάρ τ' ἂν La. in lemmate. Mox La. ὀκνῶ ἰδεῖν eraso ἰδεῖν.

ib. Suidas : ΟΚΝΩ. φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶς τούτῳ κέχρηται Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι. φρονούντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὀκνῶ. καὶ οἱ ῥήτορες, οὐκ ἐπὶ δειλίας, καὶ ῥαθυμίας ἐχρήσαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου, καὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Ἀντιφῶν. κακῶς δ' ἂν εἰ ἀπαῦσι μὲν καὶ μέλλουσι τοῖς κινδύνοις, τῇ γλώττῃ θρασύνεται, καὶ τῷ θέλειν ἐπείγειν. τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῇ, ὀκνεῖν. καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ. Φημὶ δὴ διχῇ βοηθη-

τέον εἶναι τοῖς πράγμασιν ἡμῖν, τῇ τε τὰς πόλεις τοῖς μὲν Ὀλυνθίοις σώζειν, καὶ τοὺς τοῦτο ποιήσαντας στρατιώτας ἐκπέμπειν. καὶ τῇ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶς ποιεῖν καὶ τριήρεσι, καὶ στρατιώταις ἑτέροις. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγορήσετε, ὀκνῶ, μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. καὶ Ὀμήρῳ δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὀκνος εἴληπται. φησὶν Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, οὔτ' ὀκνῶ εἰκῶν, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο.

87. σίγα νυν. Ad metri rationem parum attentus fuit Johnsonus, qui postremam voculam accentu notavit, quanquam in Turnebi et Stephani editionibus, ne de antiquioribus loquar, sine accentu eam videre poterat. Eustathius p. 1312. ἐν δὲ τῷ Δεῦρό νυν, συνέσταλται ἀσυνήθως τὸ ν. καὶ ἴσως οὐδὲ περισπᾶν χρή τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀφιέναι κενὴν κεῖσθαι τόνου. μὴ ποτε δὲ οὐδὲ χρονικὸν ἐπὶ ῥήματι ἐστίν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικὸς, ὁποῖος ὁ νυ—τοιούτων τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἰάμβῳ τὸ Σίγα νυν ἐστῶς, καὶ μέν' ὥς κυρεῖς ἔχων. κάκεῖ γὰρ τὸ νυν, ὃ τι ἂν καὶ σημαίνει, συστέλλεται, ὁμοίως καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ (Hec. 986.) Σῶσόν νυν αὐτὸν, μὴδ' ἔρα τῶν πλησίον. Thomas Mag. χράνται δὲ οἱ τραγικοὶ τε καὶ κωμικοὶ καὶ ἑτέροι νυν, λαμβανόμεναι μὲν ἀντὶ τοῦ δὴ, ἔχοντι δὲ ἑμφασίν

ΟΔ. μένοιμ' ἄν· ἤθελον δ' ἄν ἐκτὸς ὧν τυχεῖν.

ΑΘ. ὃ οὗτος Αἴας, δευτέρον σε προσκαλῶ.

τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς ξυμμάχου ; 90

ΑΙΑΣ.

ὃ χαῖρ' Ἀθάνα, χαῖρε, Διογενὲς τέκνον,
ὥς εὖ παρέστης· καὶ σὲ παγχρύσοις ἐγὼ
στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

ΑΘ. καλῶς ἔλεξας. ἀλλ' ἐκείνό μοι φράσον,
ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ ; 95

ΑΙ. κόμπος πάρεστι, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ.

ΑΘ. ἦ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαισιν ἤχμασας χέρα ;

ΑΙ. ὥστ' οὔ ποτ' Αἴανθ' οἶδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι.

ΑΘ. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὥς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ.

τινα χρόνου, ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴαντι. Σίγα νυν—Glossæ in codd. νυν. δῆ. ἀργόν. BRUNCK.

88. μένοιμ' ἄν, *manebo*. Præsens optativi cum particula ἄν, tragicis adhibetur sæpissime vice futuri, ut Œd. T. 95. λέγοιμ' ἄν οἱ ἤκουσα. Œd. Col. 507. χωροῖμ' ἄν ἐς τόδ'. 580. χρόνῳ μάθοις ἄν. Ant. 1108. ὧδ' ὡς ἔχω στείχοιμ' ἄν. BRUNCK.

89. ὃ οὗτος, Αἴας. Sic scriptum in E. ut apud Gregorium in libello de Dialecto Attica, §. LIII. Eustathius p. 1469. εὐθείαις δὲ ἀντὶ κλητικῶν κατακέχρηται οἱ Ἀθηναῖοι, ὃ Αἴας λέγοντες, ἀντὶ τοῦ ὃ Αἴαν, ὡς καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ κέῖται, καὶ ὁ παῖς καὶ ὁ Ξανθίας παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀντὶ τοῦ ὃ παῖ καὶ ὃ Ξανθία. Vide quæ notavimus ad comici Plutum 1099. BRUNCK. αἴας La.

ib. Suidas : Ω ΟΥΤΟΣ, ἀντὶ τοῦ σύ. ὃ οὗτος, Αἴαν. δισση ἢ κλησις.

90. Suidas : ΤΙ ΒΑΙΟΝ. ἀντὶ τοῦ οὐδὲ ὀλίγον. Σοφοκλῆς· τί βαιὸν οὕτως

ἐντρέπη τῆς συμμάχου ; Eustathius II. E. p. 610. τὸ δὲ ΟΛΙΓΟΝ ταυτὸν ἐστὶ νῦν τῷ ἤττον, αὐτὸ δὲ ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. Διὸ ὑποκαταβᾶσά φησιν, οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι, οὐκ ὀλίγην εἰποῦσα ὁμοιότητα, πάντη δὲ ἀποφήσασα. Ἐν-τεῦθεν δὲ καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, λέγει βαιὸν ἐντρέπεσθαι, τὸ οὐδὲ ὅπως ἐπιστρέφε-σθαι. Conf. Od. Γ. p. 1455, 6.

96. Suidas : ΜΗ ΟΥΧΙ. Σοφοκλῆς. κόμπος πάρεστι, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μῆ. τὸ μὴ οὐχὶ βάψαι τὸ ξίφος δηλονότι ἐν τῷ στρατῷ.

97. χέραι La.

98. Αἴανθ' οἶδ'—scribere potuit ὧδ', ut v. 449. vel Αἴαντ', οἶδ', ἀτιμά-σουσ'—Mediæ sententiæ sic insertum οἶδα frequenter occurrit, ut infra, 560. 938. BRUNCK. ἀτιμάσωσ' La. pr.

99. τεθνᾶσιν ἄνδρες. Id est οἱ ἄν-δρες. Articulus, ubi de certis et de-
finitis personis agitur, abesse non potest. Perperam in libris scriptum τεθνᾶσιν ἄνδρες. BRUNCK.

- ΑΙ. θανόντες ἤδη τὰμ' ἀφαιρείσθων ὄπλα. 100
 ΑΘ. εἶεν. τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου,
 ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; ἢ πέφευγέ σε;
 ΑΙ. ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ', ὅπου;
 ΑΘ. ἔγωγ'· Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω.
 ΑΙ. ἦδιστος, ὦ δέσποινα, δεσμώτης ἔσω 105
 θακεῖ· θανεῖν γὰρ αὐτὸν οὐ τί πω θέλω.
 ΑΘ. πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τί κερδάνης πλέον;
 ΑΙ. πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης—
 ΑΘ. τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν;
 ΑΙ. μάστιγι πρῶτον νῶτα φοιनिχθεῖς θάνη. 110
 ΑΘ. μὴ δῆτα τὸν δύστηνον ὧδέ γ' αἰκίσῃ.
 ΑΙ. χαίρειν, Ἀθάνα, τὰλλ' ἐγὼ σ' ἐφίεμαι·
 κείνος δὲ τίσει τήνδε, κούκ ἄλλην δίκην.
 ΑΘ. σὺ δ' οὖν, ἐπειδὴ τέρψις ἦδε σοι τὸ δρᾶν,

100. ἀφαιρείσθων pro ἀφαιρείσθωσαν, Atticorum more, qui tertia duali in imperativo formæ passivæ utuntur pro tertia plurali. Vide notata ad comici Nubes 439. BRUNCK.

103. Suidas: ΚΙΝΑΔΟΣ. ἢ ἀλώπηξ. ἢ τοῦπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου; Αἴας φησὶ περὶ Ὀδυσσέως. Eustath. II. Δ. p. 481. ἐξ Ὀμήρου παρ-εἴλκυσε καὶ Σοφοκλῆς, κίναδος ἐπίτριπτον τὸν Ὀδυσσέα σκῶψαι ὡς δόλιον κατὰ ἀλώπεκα τὴν καὶ κερδῶ.

105. Suidas: ΔΕΣΜΩΤΗΣ. καὶ αὐτὸς ὁ δέσμιος, ὡς ὁ δεσμώτης Προμηθεύς· καὶ ὁ δεσμῶν. Κρατῖνος ἐν Πυτίνῃ ἐπὶ τῶν δεσμοφυλάκων. Ὅψει γὰρ αὐτὴν ἐκτὸς οὐ πολλοῦ χρόνου πρὸς τοῖσι δεσμώταισι καταπιπτουμένην.

108. Suidas: ΕΡΚΕΙΟΣ ΖΕΥΣ. ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἔρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἱδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον, ἔρκος ἔλεγον. μετῆν δὲ τῆς πολιτείας, οἷς εἴη Ζεὺς Ἐρκεῖος. Ἐρκεῖον δὲ τὸ περίφραγμα τῆς αὐλῆς. ἢ

ἢ τοῦ δώματος στέγη. ἐρκίον γὰρ, τὸ δῶμα. Σοφοκλῆς. Πρὶν ἂν δεθεῖς πρὸς κίον' ἐρκίου στέγης, Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοιनिχθεῖς θάνη. Elmsleius correxit ἐρκεῖος citans Æsch. Choëph. 559. 569. 651. Eurip. Tro. 17. 483. Cratinum Athenæi p. 460. F.

112. χαίρειν] Sensus est: cætera tibi ex sententia tua cedant, sinam: ille vero hanc, neque aliam dabit pœnam. Fallitur Musgravius, Sophoclem putans contrariam comuni usui potestatem verbis χαίρειν σ' ἐφίεμαι tribuisse. Immo servavit eam. Nam χαίρειν κελεύω est missum facientis aliquid. Atqui hoc ipsum innuit Ajax, quum dicit, de cæteris rebus scito nihil mihi tecum esse. HERM.

ib. ἔγωγέ σ' ἐφίεμαι La.

114. τέρψις ἦδε. Sic Aldus et codd. omnes præter T. in quo ὄδε. BRUNCK.

- χρῶ χειρί· φείδου μηδὲν ὧν περ ἐννοεῖς. 115
 ΑΙ. χωρῶ πρὸς ἔργον· τοῦτό σοι δ' ἐφίεμαι,
 τοιάνδ' αἰέ μοι ξύμμαχον παρεστάναι.
 ΑΘ. ὄρᾱς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν, ὅση;
 τούτου τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἢ προνούστερος,
 ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθῃ τὰ καίρια; 120
 ΟΔ. ἐγὼ μὲν οὐδέν' οἶδ'· ἐποικτεῖρω δέ νιν,
 δύστηνον ἔμπας, καί περ ὄντα δυσμενῇ,
 ὅθ' οὐνεκ' ἄτῃ ξυγκατέζευκται κακῇ,
 οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοῦμὸν σκοπῶν.
 ὄρῶ γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄντας ἄλλο, πλὴν 125
 εἶδωλ', ὅσοι περ ζῶμεν, ἢ κούφην σκιάν.
 ΑΘ. τοιαῦτα τοίνυν εἰσορῶν, ὑπέρκοπον
 μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος,
 μηδ' ὄγκον ἄρης μηδέν', εἴ τινος πλέον
 ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει· 130

115. ἐννοεῖς] γρ. ἐννέπεις La.

118. ὅση La.

119. ἢ προνούστερος. Sic quinque codd. inter quos T. In aliis, ut in impressis, minus bene ἦν. BR. ἢ προνούστερος La.

ib. Suidas: ΠΡΟΝΟΤΣΤΕΡΟΣ. προμηθέστερος, προνοητικώτερος. Σοφοκλῆς. Ὀρᾱς Ὀδυσσεῦ τὴν [τῶν MS.] θεῶν ἰσχὺν ὅση; Τούτου τίς ἄν σοι τάνδρὸς ἦν [ἢ MS.] προνούστερος, ἢ δρᾶν ἀμείνων εὐρέθῃ τὰ καίρια;

120. εὐρέθῃ προνούστερος R.

ib. καίρια. vide ad v. 34.

121. Comma post νιν delevi. Jungendum enim ἔμπας verbo ἐποικτεῖρω. SCHÆF. Non recte Schæferus. Hoc dicit; Miseret me Ajacis, qui, ut sit inimicus, at miser tamen, ideoque miseratione dignus est. HERM.

122. ἔμπας e scholiaste dedi, ut infra, 1338. Hic librariis placuit

ἔμπας. Æschylus Prom. 48. Ἐμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὠφέλεν λαχεῖν. BRUNCK. ἔμπας La. R.

ib. Suidas: ΕΜΠΗΣ. Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ, καὶ ἔμπα, Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς. δύστηνον ἔμπας, καί περ ὄντα δυσμενῇ.

123. ὅθ' οὐνεκ'. Lobeckius conjuncte ὁθούνεκ', compositum, opinor, habens ex ὅτου et ἔνεκα (s. οὐνεκα.) SCHÆF.

ib. v. Suidas in Ἀτῇ.

126. Vid. Suidas in Εἰδῶλον.

127. ὑπέρκοπον recte monet Heathius non esse pro ὑπέρκομπον, sed derivari ab ὑπερκόπτω. Æschylus Choëph. 134. —οἱ δ' ὑπερκόπως Ἐν τοῖσι σοῖς πόνοισι χλίουσιν μέγα. Scholiastes exponit ὑπερηφάνως. BR.

129. ἄρη La. R.

130. χειρὶ βρίθεις ἀντὶ τοῦ δυνατὸς εἶ. Eustath. Il. A. p. 54.

ib. μακροῦ πλούτου βάθει. gl. πε-

ὥς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν
 ἅπαντα τ' ἀνθρώπεια· τοὺς δὲ σὺ φρόνας
 θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακοὺς.

ΧΟΡΟΣ.

Τελαμώνιε παῖ, τῆς ἀμφιρύτου
 Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου,
 σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω·
 σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζαμενῆς
 λόγος ἐκ Δαναῶν κακὸθρους ἐπιβῇ,

135

ριουσία καὶ μεγέθει. codd. aliquot habent βάρει: verum nullus est qui nostram lectionem vel in textu, vel in margine non exhibeat: eam agnoscit Stobæus in Floril. Grotii, p. 115. Magistros, qui sinceram lectionem mutarunt, fefellit opinio præcedenti verbo βρίθεις melius convenire ponderis notionem. In Euripidis Androm. 196. ubi vulgo legitur πόλεώς τε μεγέθει, scriptum oportuit πλούτου τε μεγέθει. BRUNCK.

ib. βάρει, quamvis repugnante Valckenario in Phalarideis p. x., prætuli cum Lobeckio (p. 441.) vulgatæ scripturæ βάθει: magis enim convenit verbo βρίθεις. Confusæ hæ voces etiam in Legation. Excerpt. ex Diodoro Sic. t. II. p. 630, 64. ubi τῆς πόλεως τὸ βάρος, ut *gravitas civitatis* in Julii Cæsaris Commentar. de B. G. IV. c. 3. SCHÆF. βάθει La. R. Suidas.

131. ὥς ἡμέρα—Sosiphanes apud Stobæum, Floril. Grotii p. 111. ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι Βροτοί, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, ἄς ἐν τ' ἔδωκε φέγγος, ἐν τ' ἀφείλετο; BRUNCK.

ib. Quem Philonis locum citat Lobeckius, colore nitet Euripideo, non Sophocleo. V. Euripideæ Inus

fragmentum XVI. SCHÆF.

135. Suidas: ΑΓΧΙΑΛΕΙΑ, πόλις. καὶ ἀγχιάλος, ἡ ἐγγὺς τῆς θαλάσσης. οὐ πάντως δὲ αἱ ἀγχιάλοι, καὶ ἀμφιάλοι εἰσίν. οἷά ἐστιν ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἀγχιάλος μὲν, οὐκ ἀμφιάλος δέ. αἱ δὲ νῆσοι, ἀγχιάλοι καὶ ἀμφιάλοί εἰσι. Σοφοκλῆς. Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος. καὶ αὖθις. Θεῶν Ὅμηρον κλεινὸς ἐπ' ἀγχιάλῳ τύμβος ἔχει σκοπέλῳ.

ib. Suidas: ΒΑΘΡΑ.—Σοφοκλῆς. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. τουτέστι, τὸ θεμέλιον. τὸ ἔδρασμα. δι' ὃν ἵσταται ἡ Σαλαμίς.

136. σὲ μὲν εὖ πράσσοντ'—Non subauditur εἰς, ut scholiastæ visum. χαίρω cum accusativo construitur ellipsi participii ὄρων. Eurip. Rheso, 391. Χαίρω δέ σ' εὐτυχοῦντα καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν. Vide quæ notavimus ad comici Equites 783. Glossatoris expositionem χαίρω ἐπὶ σὲ εὖ πράσσοντα, non admittit linguæ indoles. BRUNCK.

137. Suidas: ΖΑΜΕΝΗΣ. Σοφοκλῆς.—ἡ ζαμενῆς λόγος ἐκ Δαναῶν κακὸθρους ἐπιβῇ. ἤγουν, ὀργίλος, καὶ λοιδόρος, καὶ βίαιος.

138. Suidas: ΚΑΚΟΘΡΟΣ. διάβολος.—ἡ ζαμενῆς λόγος κακὸθρους ἐκ Δαναῶν ἐπιβῇ.

μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι,
 πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας. 140
 ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμενης νυκτὸς
 μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς
 ἐπὶ δυσκλείᾳ, σὲ τὸν ἵππομανῆ
 λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλέσαι Δαναῶν
 βοτὰ καὶ λείαν, 145
 ἥπερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπῇ,
 κτείνοντ' αἰθωνι σιδήρῳ.
 τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω
 εἰς ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς,
 καὶ σφόδρα πείθει· περὶ γὰρ σοῦ νῦν 150
 εὖπειστα λέγει· καὶ πᾶς ὁ κλύων

139. Eustath. Il. E. p. 546. Ἰστέον ὅτι καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ ὀκνηλῶς ἔχειν ἔταξεν, ἵνα ἡ ὀκνεῖν, τὸ οὐκ ὀνεῖν, ἡγουν μὴ ἐνεργεῖν, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν μεθ' Ὅμηρον ἐπὶ φόβου τὸν ὄκνον τίθησι. καί ἐστι πολλή ἡ χρῆσις παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ.

140. Suidas : ΠΕΛΕΙΑΔΕΣ. περιστεραὶ, καὶ πέλειαν, περιστερὰν. δειλαί τε δειλοῖσιν ἐφεδρεύουσι πέλειαι. ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. φησὶν αἰετός. πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας πεφόβημαι. ἐπεὶ περιδεές ἐστι τὸ ζῶον. περιφραστικῶς δὲ, ὡς ἡ πέλεια.

141. Suidas : ΦΘΙΜΕΝΗΣ νυκτός. ἡγουν παρελθούσης, ὡς καὶ τῆς νῦν φθιμένης νυκτός.

143. τὸν ἵππομανῆ. Qualiscunque demum huic nomini significatio tribuatur, certum est saltem illud cum λειμῶνα, non cum σὲ, jungendum. ἵππομανῆς λειμῶν est pratum quo equi delectantur, vel quod equis abundat, vel pratum gramine luxurians. Vide Toup̄ii Emendationes in Suidam, tom. II. p. 38. BRUNCK. Hermannus : ἵππομανῆ λειμῶνα pratum

equis luxurians i. e. abundans.

ib. Suidas : ΙΠΠΟΜΑΝΗ. μεγάλως μαινόμενον. ἡ τὸν ἐπὶ ἵπποις μαινόμενον, καὶ ἱππικόν. ἡ πρὸς τὸν λειμῶνα ἐκληπτέον. τὸ δὲ ἵππος, ἐπὶ τοῦ μεγάλου τάσσεται. ὡς ἵπποσέλινον. καὶ ἵππογνώμων, ὁ μεγαλογνώμων. εἰ δὲ ἐπὶ τοῦ λειμῶνος, τὸν ἄγαν ἀνθοῦντα, καὶ ἐνυβρίζοντα τῇ χλόῃ διὰ τὸ πλῆθος. ἡ ὁ εὐανθής, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι μαινόνται. Σοφοκλῆς. — Σὲ τὸν ἵππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα. Eustath. Od. E. p. 1524, 48. Ἴππομανῆς Αἴας, ἡγουν ὁ παντ' ματιώδης.

145. βοτὰ La.

148. Suidas : ΨΙΘΡΙΖΕΙ. καὶ λόγος ψίθυρος, ὁ διάβολος. Σοφοκλῆς. τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσω.

149. πάντων La.

151. εὖπειστα. Sic bene cod. meus et D. gl. εὐκόλως πειθόμενα, quae facile persuadentur, creduntur. Aldus εὖπειστα. BRUNCK. Aldinam scripturam reposuit Schaefer. εὖπειστα La. pr. R.

ib. Suidas : ΚΑΤΕΙ. ἀκούει.

τοῦ λέξαντος χαίρει μᾶλλον,
 τοῖς σοῖς ἄχεσιν καθυβρίζων.
 τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς
 οὐκ ἂν ἀμάρτοι· κατὰ δ' ἂν τις ἐμοῦ 155
 τοιαῦτα λέγων, οὐκ ἂν πείθοι·
 πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει.
 καίτοι σμικροὶ μεγάλων χωρὶς
 σφαλερὸν πύργου ῥῦμα πέλονται·
 μετὰ γὰρ μεγάλων βαιὸς ἄριστ' ἂν, 160
 καὶ μέγας ὀρθοῖθ' ὑπὸ μικροτέρων.
 ἀλλ' οὐ δυνατὸν τοὺς ἀνοήτους
 τούτων γνώμας προδιδάσκειν.
 ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ,

153. τόσοις La. pr.

154. Suidas: ΙΕΙΣ. ἀφείς. τοξεύων. Σοφοκλῆς· ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς. κατὰ μὲν τῶν μεγάλων ψυχῶν ἰεῖς τις, οὐκ ἂν ἀμάρτοι. κατ' εὐτελοῦς δὲ ἰεῖς τις, οὐκ ἂν πείθοι τὸν ἀκούοντα. πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἔρπει. τροπικῶς. ἀπὸ τῶν τοξευόντων κατὰ μεγαλοῦ σώματος, οἳ οὐχ ἀμαρτάνουσι. πιστὰ οὖν τοῖς ἀκούουσιν τὰ κατὰ τῶν μεγάλων διὰ τὸν φθόνον. Conf. v. φθόνος. Μοχ ἀμάρτοις La. pr. quod e conjectura reponit Elmsleius ad Med. 188.

157. τὸν ἔχοντα. gl. εὔ. ἡγουν τὸν ὑπερέχοντα. Alias οἱ ἔχοντες appellantur divites. Vide Kusterum ad comici Plutum 596. Apud Æschylum Suppl. 498. contraria sententia est, alio respectu vera etiam: Τοῖς ἡσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. BR. Male glossæ τὸν ἔχοντα interpretantur τὸν ὑπερέχοντα. Οἱ ἔχοντες sunt divites, opulenti, factiosi, potentes. Afferunt hanc sententiam Etym. M. p. 81, 28. Eustath. p. 992, 4. 1093, 50. Schol. Æschyli Suppl. 494. Thucyd. VI. 16. in annot.

Dukeri, et ad VI. 78. in auctario schol. p. 654. a. Totum locum habet Stobæus XLIII. 18. HERM.

158. Eustath. Il. P. p. 1124, 27. ἐκ δὲ τούτων ὡς καὶ ἐξ ἄλλων δῆλον ὡς οἱ μικροὶ τε κατὰ τὴν τραγωδίαν μεγάλων χωρὶς σφαλεροὶ πολεμεῖν εἰσι· καὶ μέγας δὲ ὀρθοῖτο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων. Vide ad Il. Λ. p. 864, 33. M. p. 894, 15. N. p. 955, 29. Ξ. p. 970, 33. Od. M. p. 1708, 18. Π. p. 1799, 49.

159. Suidas: ΠΥΜΑ. φυλακή. χαλεπὸν πύργου ῥῦμα πέλεται. ἀντὶ τοῦ εὐτελὲς πόλεως φυλακή.

160. ἄριστ' ἂν δράσῃ R. et v. seq. σμικροτέρων.

161. ὑπὸ μικροτέρων. Sic Aldus et D. Gl. ἡγουν μικρῶν. Inde orta prava lectio, quam Triclinius invexit. Ceteri codd. mendose ὑπὸ σμικροτέρων, in quo pes bacchius est vice anapæsti. BRUNCK.

163. προδιδάσκειν. Abundat præpositio. Vide Heindorf. ad Platonis Gorgiam p. 145.

χήμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' 165
 ἀπαλεξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ.
 ἀλλ' ὅτε γὰρ δὴ τὸ σὸν ὄμμ' ἀπέδραν,
 παταγοῦσιν, ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι·
 μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες
 τάχ' ἂν, ἐξαίφνης εἰ σὺ φανείης, 170
 σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.
 ἦ ῥά σε Ταυροπόλα Διὸς Ἄρτεμις στροφή.
 (ὦ μεγάλα φάτις, ὦ
 μήτηρ αἰσχύνας ἐμᾶς,)
 ὥρμασε πανδάμους ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας, 175
 ἦ πού τινος νίκας ἀκάρπωτον χάριν,
 ἦ ῥα κλυτῶν ἐνάρων
 ψευσθεῖσα δώροισ ἐῖτ' ἐλαφηβολίαις·

166. Suidas: ΑΠΑΛΕΞΑΣΘΑΙ, ἀντιτάξασθαι. Σοφοκλῆς. Χ' ἡμεῖς οὐδὲν σθένομεν πρὸς ταῦτ' Ἀπαλέξασθαι σοῦ χωρὶς, ἄναξ. καὶ ἀπαλέξῃσαι, κωλύσαι. καὶ ἀπαλέξοντες, ὁμοίως.

168. ἄτε] ἄπερ L^a. in lemmate schol.

169. μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Hic locus vulgo prava interpunctione laborat, turbato tam sensu quam metro ob omissionem in hoc versu adversativæ particulæ δὲ, quam Dawesius certissima emendatione restituit, Miscell. crit. p. 224. Quæ alii de hoc loco commenti sunt, futilia sunt. Nec in sententia, nec in verbis, quidquam est, quod vel tironi remoram objicere possit. In ὑποδείσαντες subauditur ὥς, cujus particulæ ellipsi nihil frequentius. Apollonius Argon. I. 1049. Οἱ δ' ἄλλοι εἷξαντες ὑπέτρεσαν, ἥντε κίρκους Ὀκυπέτας ἀγέληδον ὑποτρέσσωσι πέλειαι. BRUNCK. αἰγυπιὸν ὑποδ. L^a. R.

172. Suidas: ΤΑΤΡΙΩΝΗ. [l. cum MS. ΤΑΤΡΟΠΟΛΑ.] ἐν Ταύροις

τῆς Σκυθίας τιμωμένη. ἢ ἀπὸ μέρους, τῶν ποιμνίων ἐπιστάτης, ἢ ὅτι ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ ἐστὶ, καὶ ἐποχεῖται ταύροις. ἦν καὶ ταυρωπὸν ὀνομάζουσιν. ἦ ῥά σε Ταυροπόλα ὥρμησεν ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας. τοὺς πολλοὺς γὰρ τῶν μαινομένων, ἐκ σελήνης νοσεῖν ὑποτίθενται, διὰ τὸ τῶν νυκτερινῶν δεσπύζειν φαντασμάτων.

177. ἦρα. Sic Hermannus. Vulgo ἦ ῥα. ἦρα autem h. l. interpretor quod attinet ad. Hac significatione χάριν sæpissime dicitur. Excerpta ex Diodoro Sic. de virt. et vit. t. II. p. 616. 45. ἐπεὶ τοί γε (sic recte MS.) χάριν τῆς τῶν διωκόντων ὁμότητος, καὶ πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μαιφονηθεῖς, ἀπέσβεσεν ἂν τῷ αἵματι τὸ ἀκοιμίστῳ δεισιδαιμονία τηρούμενον πῦρ ἐξ αἰῶνος. Add. Dionys. Halic. Ant. Rom. II. c. 17. t. I. p. 271. 12. Strabo XIII. c. 2. §. 3. T. V. p. 428. Plutarchus V. Alex. c. 30. SCHÆF.

178. δῶρων G. Lecapenus Ἐπιμ. MSS. f. 1. b. PORS. ψευσθεῖς, ἀδώροις εῖτ' ex em. Musgravii edidit

ἡ χαλκοθώραξ εἴ τι ν' Ἐνυάλιος
μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς, ἐννυχίοις
μαχαναῖς ἐτίσατο λώβαν. 180

οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά,
παῖ Τελαμῶνος, ἔβας ἀντιστρ.

τόσσον ἐν ποίμναις πιτνῶν· 185
ἦκοι γὰρ ἂν θεία νόσος· ἀλλ' ἀπερύκοι
καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν.
εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι

Schæfer. Vulgata sic interpretatur Hermannus: *an forte victoriae aliqujus ingrata gratia, an ob clarorum spoliolum dona, frustrata iis, an ob venationem.*

179. ἡ χαλκοθώραξ ἦντιν' Ἐνυάλιος. Sic optime Johnsonus. χαλκοθώραξ Ἐνυάλιος est Mars. Inepte scholiasta duos diversos deos his vocibus significari putat, prava scilicet deceptus scriptura ἡ τι ν', pro ἦντιν'. Enyalios quidem a Marte distingui potest, sed tum Mars proprio nomine, non epitheto communi designatur: ut apud Aristophanem in Pace, 457. Ἀρεῖ δέ—Μῆ, μή—Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;—Μή. Ajacem Deorum ira ad absurdum facinus incitatum fuisse Chorus suspicatur, ut apud Euripidem in Hippolyto v. 141. Træzeniae mulieres Phædræ morbum a Diis immissum fuisse opinantur. Confer locum, qui hujus nostri simillimus est. BRUNCK. Facillima Elmsleii est mutatio εἴ τι ν' pro ἡ τι ν'. Vide, ipso citante, nostrum infra 879. Phil. 1204. Ex Xenophonte attulit Hermannus, Anab. V. 3, 4. οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπὸ τε τῶν πολεμίων, καὶ τῆς χιόνης, καὶ εἴ τις νόσος. Hist. Gr. IV. 2, 21. ὥστε οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν, πλὴν εἴ τις ἐν τῇ ξυμβολῇ ὑπὸ Τεγεατῶν.

ib. Suidas: ΕΝΥΑΛΙΟΣ. πολεμι-

κός. Σοφοκλῆς. διαστέλλει γὰρ τὸν Ἀρεα ἀπὸ τοῦ Ἐνυαλίου, ὡς ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ.

183. Suidas: ΦΡΕΝΟΘΕΝ. Σοφοκλῆς. Οὔ ποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά Παῖ Τελαμῶνος ἔβας, Τόσσον ἐν ποίμναισι πιτνῶν. ἀντὶ τοῦ, οὐ γὰρ ἐπὶ τισούτων ἄφρων εἶ, ὡς ἄνευ αἰτίας θεῶν ἐμπεσεῖν τοῖς ποιμνίοις. ἀριστερά δὲ, τὰ μωρὰ ἐκάλουν οἱ παλαιοί. δεξιὰ δὲ, τὰ συνετά. Vid. vv. Ἀρίστερα. Δεξιὰ.

185. ποιμαῖσι La. R.

186. Suidas: ΘΕΟΣΕΠΤΟΝ. Σοφοκλῆς δὲ λέγει. ἦκοι (sic MS.) γὰρ ἂν θεία νόσος. τουτέστιν, ἡ ἐκ θεοῦ κατασκήψασα εἰς τινα. περὶ τῆς μανίας Αἴαντος.

187. Suidas: ΦΑΤΙΣ. φήμη, λόγος. Σοφοκλῆς. —Ἀλλ' ἀπερύκοι Καὶ Ζεὺς κακὰν καὶ Φοῖβος Ἀργείων φάτιν, ἦγουν τὴν νόσον τοῦ Αἴαντος. καὶ αὖθις. Φθεῖσθαι Ἀλέξανδρον ψευδὴς φάτις, εἶπερ ἀληθὴς Φοῖβος, ἀνικῆτων ἄπτεται οὐδ' αἰδοῦς. καὶ αὖθις Σοφοκλῆς. (850.) —Τὴν δ' ὅταν κλύῃ φάτιν. τὴν ῥῆσιν.

188. Suidas: ΥΠΟΒΑΛΛΟΜΕΝΟΙ. πειθόμενοι. ἡ ὑποβλήτως λέγοντες. ἡ ἰδιοποιησάμενοι. Σοφοκλῆς. Εἰ δ' ὑποβαλλόμενοι Κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλεῖς. τουτέστιν. εἰ οὐκ ἔστιν ἀληθὴ ταῦτα, ἀλλὰ πεπλασμένα ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἢ ἄλλου τινός. Conf. Brunck. ad v. 481.

κλέπτουσι μύθους οἱ μεγάλοι βασιλῆς,
 ἢ τὰς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς,
 μὴ, μὴ μ', ἄναξ, ἔθ' ὧδ' ἐφάλοισ κλισίαις
 ὅμμι ἔχων, κακὰν φάτιν ἄρη.
 ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων, ὅπου μακραίῳνι

190

ἐπιδόξ.

189. βασιλῆς fortasse La. pr.

190. ἢ τὰς ἀσώτου. Subauditur τις. Frequens ellipsis Hemsterhuis observata ad Luciani Nigrinum, p. 63. Scholiastes duo tragici nostri versus ex Achivorum Convivio profert, quos emendavimus. Perperam vulgo legitur μητρὸς πατῆρ. Apud Plutarchum in libro Quomodo juveni audienda sint poemata, p. 15. edit. Grotii, Sisyphus appellatur ὁ φθορεὺς. BRUNCK. Suidas: ΑΣΩΤΙΑ, ἡ ἀμαρτία. ἐκάτερον ὁμοίως ἀποστρέφεσθαι τό, τε δέον μὴ ποιεῖσθαι ἀνάλωμα. καὶ τὸ μὴ δέον ποιεῖσθαι. ὡς τοῦτο μὲν ἀσωτίαν οὔσαν, εἴτε μείζω, εἴτε φαυλοτέραν. ἐκεῖνο δὲ, σμικρολογίαν. καὶ ἄσωτος, ὁ ἐξώλης, ὁ σώζεσθαι μὴ ὀφείλων. Σοφοκλῆς. ἢ τῆς ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς. Eustath. Il. Γ. p. 384. ἀσώτου Σισυφιδῶν γενεᾶς, τουτέστιν ἀσώστου. Conf. Od. Α. 1701, 59.

ib. Suidas: ΣΙΣΥΦΟΣ. καὶ Σισυφιδῶν γενεᾶς, τῆς τοῦ Ὀδυσσεως. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πανούργων, καὶ κακοήθων. ἐκ γὰρ Σισύφου κατάγει τὸ γένος ὁ Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ Σίσυφος Κορίνθου βασιλεύς. πανούργος ἀνὴρ. περὶ οὗ φησιν Ὅμηρος. Ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. ὅς τις ὑπὸ τοὺς ὄνυχας, καὶ τὰς ὀπλὰς τῶν ζώων ἑαυτοῦ, μονογράμματα ἔγραψεν ὀνόματα. Αὐτόλυκος δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἐκέκαστο κλεπτοσύνη θ', ὅρκῳ τε, καὶ τὰ κλεπτόμενα παρ' αὐτοῦ τὴν μορφήν ἡλλασσε. κλέψας οὖν καὶ Σισύφου θρέμματα, καὶ μεταβαλὼν, ὅμως οὐκ ἔλαθε τὸν Σίσυφον. ἐπέγνω γὰρ αὐτὰ διὰ τῶν μονογραμμάτων. ἐπὶ τούτοις δ' ἐξευμενιζόμενος τὸν Σίσυφον, ἐξένισεν αὐτὸν, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀντίκλειαν

συγκατέκλινεν αὐτῷ, καὶ ἔγκυν ἐξ αὐτοῦ γενομένην τὴν παιῖδα, συνώκισε Λαέρτη, διὸ, Σισυφείδης ὁ Ὀδυσσεύς.

ib. γρ. σισυφίδα sch. La.

191. Suidas: ΜΗ ΜΗ ΑΝΑΞ. τὸ πλήρες. μὴ μὴ μοι. Σοφοκλῆς. Μὴ μὴ μ' ἄναξ, Κακὰν φάτιν ἄρης.

ib. Falsum est μοι elidi posse ante vocalem brevem. Ego μ' accusativum esse puto, confusus paulo liberius duabus loquutionibus, μὴ κακὰν φάτιν ἄρη, quod proprie est, ne tibi malum rumorem contrahe, et μὴ με κακὴν φάτιν φημίσης. Ad se enim trahit chorus opprobrium Ajacis, ut v. 174. et sæpius. Sed quoniam ipsi tamen Ajaci etiam gravius esse illud opprobrium debet, non φημίσης dicit, sed ἄρη. Itaque sensus est, ne tibi malum in me opprobrium contrahe. HERM.

193. κακὰν φάτιν ἄρη. Sic Aldus et præstantiores codices, ut etiam laudat Henr. Stephanus Thesauri tom. I. col. 208. D. Triclinius maluit ἄρης. BRUNCK. ἄρη La. ἄρης R.

194. Eustath. Il. Α. p. 75. Ἐκεῖνο δὲ καινότερον, ἐὰν ἡ ἀνά πρόθεσις ἀναβιβασθέντος τοῦ τόνου, λαμβάνηται ἀντὶ ῥήματος τοῦ ἀναστῆθι, ὡς τὸ ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων. Conf. Il. Σ. p. 1136, 57. I. p. 769, 24. Suidas: ΑΝΑ. ἀνάστηθι. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων. ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἀνάστηθι ἐκ τῶν θρόνων. καὶ ἄνα, ἀντὶ τοῦ ἄναξ, κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ ξ.

ib. Suidas: ΕΔΡΑΝΩΝ. θρόνων. Σοφοκλῆς. ἀλλ' ἄνα ἐξ ἐδράνων ὅπου μακραίῳνι στηρίζη σχολῇ. καὶ ἐν ἐπιγράμ-

στηρίζει ποτὲ τᾷδ' ἀγωνίῳ σχολᾷ, 195
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων·
 ἐχθρῶν δ' ὕβρις ᾧδ' ἀτάρβητα
 ὀρμᾶται ἐν εὐανέμοις βάσσαις,
 πάντων καγχάζοντων γλώσσαις
 βαρυάλγητ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακε. 200

ΤΕΚΜΗΣΣΑ.

Ναὸς ἄρωγοὶ τῆς Αἴαντος,
 γενεᾶς χθονίων ἀπ' Ἑρεχθειδᾶν,
 ἔχομεν στοναχὰς οἱ κηδόμενοι
 τοῦ Τελαμῶνος τηλόθεν οἴκου.
 νῦν γὰρ ὁ δεινὸς μέγας ὠμοκρατῆς 205

ματι. νηῶν ἔδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν.
 ἀντὶ τοῦ ἔδρασμα.

ib. Suidas : ΜΑΚΡΑΙΩΝΙ σχολῇ.
 πολυχρονίῳ. βραδεῖ ἀγῶνι. Σοφοκλῆς.

195. στηρίζει. In D. στηρίζει, At-
 tica forma, quam in futuris tantum
 passivis et mediis admisimus. Vide
 ad priorem Œdipum 336. BR.
 στηρίζει La. pr.

ib. Ποτὲ male glossæ per ἄρα ex-
 plicant. Junge ὅπου ποτέ, ubicumque
 tandem. Μακραιῶν ἀγώνιος σχολή est
 diuturna a bellicis negotiis cessatio.
 ἄταν οὐρανίαν φλέγων autem, malum,
 quod est in illo de insania rumore
 positum, in immensum accendens,
 i. e. augens. HERM.

196. Suidas : φλέγων, ζωπυρῶν,
 ἀνεγείρων.

197. ἀτάρβητα. Apposita in qui-
 busdam codd. varia lectio ἀτάρβη-
 τος, quæ orta e glossa videtur, ἀτρό-
 μως, ἀφόβως. Neutrum est plurale
 pro adverbio. BRUNCK. Suidas :
 ΑΤΑΡΒΗΤΟΣ. ἄφοβος, ἄτρομος. καὶ
 ἀταρβήτως, ἀντὶ τοῦ ἀνείμενος παρὰ
 Σοφοκλεῖ. ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀταρβήτως
 ὀρμᾷ.

198. ὀρμᾶται. Aldus et plerique
 codd. ὀρμᾷτ' ἐν— BRUNCK. Sic
 La. R. ἀτάρβητος ὀρμᾷ Hermannus.

199. Suidas : ΚΑΓΧΑΖΕΙ. ἀθρόως
 γελᾷ. Εὐνάπιος. οἱ δὲ Οὔνοι πλατὺν
 καγχάσαντες, ὄχοντο. Σοφοκλῆς. πάν-
 των καγχάζοντων γλώσσαις. τουτέστι,
 βλασφημούντων.

202. χθονίων] Intellige αὐτοχθόνων.
 Hesychius : χθονίους Ἰναχίδας, αὐ-
 τόχθονας καὶ οὐκ ἐπήλυδας. MUSG.
 quem vid. ad Œd. Col. 1003 =
 948.

205. ὁ μέγας] ὁ deleverunt Er-
 furdlius aliique. Utrumque ὁ μέγας
 om. R.

ib. Suidas : ΩΜΟΚΡΑΤΗΣ Αἴας
 θολερῶ Κεῖται χειμῶνι νοσήσας. Ὁ δυσ-
 πέπαντον, καὶ αἰτιώνυμον ἔχων πάθος.
 ἢ ὁ ὦμος, καὶ καρτερικός. ἢ ὁ ὑπὸ ὠμό-
 τητος κεκρατημένος. ἢ ὁ γενναῖος. ὁ καὶ
 τῶν ὠμῶν κρατεῖν δυνάμενος. Σοφοκλῆς.
 (v. 548.) Ὁμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πα-
 τρὸς Δεῖ πωλοδαμεῖν, καὶ ὁμοιοῦσθαι φύ-
 σιν. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν καρπῶν. οἱ
 ὅτε εἰσὶν ὠμοὶ, καὶ σκληρότεροί εἰσι, καὶ
 ἰταμοί.

Αἴας θολερῶ

κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

ΧΟ.

τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἀμερίας

νῦξ ἥδε βάρος ;

παῖ τοῦ Φρυνγίου σὺ Τελεύταντος,

210

λέγ', ἐπεὶ σε λέχος δουριάλτων

στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας,

ὥστ' οὐκ ἂν αἰδρὶς ὑπείποις.

ΤΕ.

πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον ;

θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει.

215

μανία γὰρ ἀλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς

νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

207. ἀμερίας] Sc. ὥρας. MUSG.

210. Τελλεύταντος. Sic recte membr. et E. Vulgo Τελεύταντος metro ruente. BRUNCK. Τελλεύταντος La. ex em. quod conjecerat Bentleius. παῖ τ. Φ. σὺ Τελεύταντος Porson. ad Euripid. Hec. 123. Hoc admisit Hermannus.

211. δουριάλτων. Sic ad metri rationem scriptum oportuit. Perperam in libris δουριάλτων. Infra, 894. δουρίληπτος. BRUNCK. δουριάλτων La. R. Suidas : ΔΟΥΡΙΑΛΩΤΟΝ. αἰχμάλτων.

212. ἀνέχει. gl. τιμᾶ. Sic apud Euripidem in Hecuba, 119. Τῆς μαντιπόλου βάρκῃς ἀνέχων Λέκτρ' Ἀγαμέμνων. et in forma media Alcest. 311. Τούτους ἀνάσχου δεσπότης ἐμῶν δόμων. BRUNCK. Suidas : ΑΝΕΧΕΙ. ἀνυλοῖ. τιμᾶ. Σοφοκλῆς. Ἐπεὶ σε, λέχος δουριάλτων, Στέρξας ἀνέχει θούριος Αἴας. ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ σε τιμᾶ ὁ Αἴας δουριάλτων, στέρξας τὸ λέχος σου. ἢ οὕτως. ἀλλ' ἐπεὶ σε ἀνέχει ὁ Αἴας δουριάλτων λέχος σου στέρξας. πρὸς Τέκμησσαν δὲ ὁ λόγος γυναῖκα Αἴαντος αἰχμάλτων.

213. ὑπείποις. gl. εἴποις. Scilicet

vacat hīc præpositio, quæ vim suam exserit in comici Pluto, 997. ὑπείπουσης θ' ὅτι εἰς ἐσπέραν ἤξοιμι. BR. Non abundat præpositio, sed sensus est, dicendo suggeras. HERM.

214. Suidas : APPHTON. τὸ βλαβερὸν. ἄρρητον δὲ λόγον, κακόφημον, μὴ ῥηθῆναι ὀφείλοντα. Σοφοκλῆς. πῶς δῆτα λέγω λόγον ἄρρητον ; Eustath. Il. O. p. 728, 53. Τὸ δὲ οἶνον οἰνίζοντο, οὗ λόγος ἦν πρὸ βραχέων, Ἀττικῶς εἴρηται, καθὰ καὶ τὸ δαῖτα δαινυμένους, καὶ λέγω λόγον ἄρρητον παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ τὰ ὅμοια. ἔθος γὰρ εἶναι Ἀττικοῖς πέφανται συνεκλαεῖν ποτε τῷ ῥήματι περιττῶς καὶ τὸ κεῖθεν ὄνομα. Conf. Od. Γ. p. 1461, 31.

215. πάθος. Sic Aldus et præstantiores codd. Triclinius, nescio quo prolubio, βάρος invexit. BR.

217. Suidas : ΑΠΕΛΩΒΗΘΗ. ἐφύβρισται. εἴργασται. ἢ οὕτως. ἐνυβρίσθη, καὶ λωβητὸς γέγονε. Σοφοκλῆς. μανία γὰρ ἀλοὺς ἡμῖν ὁ κλεινὸς νύκτερος Αἴας ἀπελωβήθη.

ib. ἀπελωβήθη. Præpositionem abundare docet Eustath. Il. N. p. 923, 2. Contra monet Hermannus, præpositionem intendere vim

τοιαῦτ' ἂν ἴδοις σκηνῆς ἔνδον
χειροδαΐκτα σφάγι' αἰμοβαφῇ,
κείνου χρηστήρια τάνδρός.

220

ΧΟ.

οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς

στροφή.

αἶθοπος ἀγγελίαν

ἄτλατον, οὐδὲ φευκτάν,

τῶν μεγάλων Δαναῶν ὑποκληζομέναν,

225

τὰν ὁ μέγας μῦθος ἀέξει.

οἳ μοι, φοβοῦμαι τὸ προσέρπον. περίφαντος ἀνὴρ

θανεῖται, παραπλήκτω χερὶ συγκατακτὰς

230

κελαινοῖς ξίφεσιν βοτὰ,

καὶ βοτῆρας ἵππονώμας.

ΤΕ.

ὦ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν

verbi, penitus quid fieri significan-
tem, ut de apud Latinos.

219. Suidas : ΧΕΙΡΟΔΑΙΚΤΑ θύ-
ματα. τὰ ὑπὸ τῶν χειρῶν δαΐχθέντα.

220. Suidas : ΧΡΗΣΤΗΡΙΑ. τολ-
μήματα, πράξεις. Σοφοκλῆς. κείνου χρη-
στήρια τάνδρός. ἢ τὰ διεφθαρμένα ποί-
μνια λέγει. παρὰ τὸ διαχρήσασθαι αὐτά.

222. αἶθοπος. Sic membr. E. T.
metro adstipulante. Perperam Al-
dus αἰθωνος. BRUNCK. αἰθῶνος La.
Suidas : ΑΙΘΟΠΟΣ. διαπίρου, θερμοῦ
ἐν ταῖς μάχαις. ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐπὶ τοῦ
παρακεκινηκότος ἐχρήσατο. οἶαν ἐδήλω-
σας ἀνδρὸς αἶθοπος ἀγγελίαν ἄτλατον
οὐδὲ φευκτάν. Eustathius II. p. 357,
14. 1072, 7. agnoscit αἰθωνος.

225. ὑποκληζομέναν. Sic conjun-
ctum scriptum in membr. et pleris-
que aliis codd. In D. divisim ὑπο-
κληζομέναν. Præstat prior ratio.
Verba composita casus adsciscunt,
quos regunt præpositiones, quicum
composita sunt. Æschylus Prom.
66. σῶν ὑπερστένω πόνων. Euripid.
Hippol. 261. ὡς καὶ γὰρ τῇσδ' ὑπεραλ-
γῶ. Med. 105. δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρό-
μενον νέφος οἰμωγῆς. Hec. 208. λαι-

μοτόμητόν τ' Ἀἶδα γὰρ ὑποπεμπομένην
σκότον. Comicus Thesm. 186. ἐὰν
γὰρ ὑπεραποκρίνη μου σαφῶς, σώσεις
ἐμέ. BRUNCK. ὑπο κληζομέναν Her-
mannus.

ib. Suidas : ΥΠΟΚΛΗΙΖΟΜΕ-
ΝΗΝ. πεφημισμένην.

227. Suidas : ΤΟ ΠΡΟΣΕΡΠΟΝ.
τὸ ἀποβησόμενον. Σοφοκλῆς. Ὀϊμοι, φο-
βοῦμαι τὸ προσέρπον. Περίφαντος ἀνὴρ
Θανεῖται.

228. περίφαντος citat Eustath. II.
N. p. 927, 5.

229, 230. Rectius, quam Brunck-
ius, interpunxi. SCHÆF.

229. Suidas : ΠΑΡΑΠΛΗΓΑΣ.
πέτρας παραλίας. πλησσομένης ὑπὸ τῆς
θαλάσσης. καὶ παραπλήκτω, τῇ μανικῇ.
Σοφοκλῆς. —Παραπλήκτω Χερὶ συγ-
κατακτὰς.

232. ἵππονώμας. Vulgo ἵππονό-
μους. Vide infr. ad 256. ἵππονόμους
La. sec. R. Fortasse ἵππονώμας La.
pr. ἵππονόμους Hermannus.

233. ὦ μοι· κεῖθεν, κεῖθεν ἄρ' ἡμῖν.
Sic optime Aldus cum præstantio-
ribus codd. Absonum est in Tri-
clinii recensione ἐκεῖθεν ἐκεῖθεν. Quo

δεσμῶτιν ἄγων ἤλυθε ποίμναν·
 ὦν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας, 235
 τὰ δὲ πλευροκοπῶν δίχ' ἀνερρήγνυ.
 δύο δ' ἀργίποδας κριούς ἀνελών,
 τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν
 ῥίπτει θερίσας, τὸν δ' ὀρθὸν ἄνω
 κίονι δῆσας, 240
 μέγαν ἵπποδέτην ῥυτῆρα λαβὼν,
 παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ,
 κακὰ δεινάζων ῥήμαθ', ἃ δαίμων,
 κούδεις ἀνδρῶν, ἐδίδαξεν.
 ΧΟ. ὦρα τιν' ἤδη κάρα κα- 245
 λύμμασι κρυψάμενον,
 ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι,
 ἢ θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐζόμενον

magis solutis pedibus incedit versus anapæsticus, eo concinnior est. Maxime vero dipodiæ per cæsuram non miscentur, nisi cum insigni venustatis detrimento. BRUNCK.

235. ὦν τὰ μὲν εἶσω—τὰ δὲ—Aldus et veteres codd. perperam ὦν τὴν μὲν ἔσω—τὰς δὲ—BRUNCK. τὴν μὲν ἔσω La. τὰ μὲν ἔσω R. Versu seq. τὰς δὲ La. τὰ δὲ R.

243. Eustath. Il. H. p. 668, 45. ex Herodot. IX. 107. γυναικὸς κακίῳ ἀκοῦσαι δέννος μέγιστός ἐστι· δέννον δὲ λέγει τὴν ὕβριν, ἐξ οὗ τὸ δεινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ. Suidas: ΔΕΝΝΑΖΩΝ. βλασφημῶν. κακὰ δεινάζων ῥήματα.

245. τινὰ indefinitum hîc tantumdem valet ac με, ut quum Mnesilochus apud comicum in Thesmoph. 603. ait: ποῖ τις τρέφεται; id est ποῖ τρέφομαι. Eodem redit scholiastæ et Eustathii explicatio, cujus hæc verba sunt ad Il. B. p. 237. Ὅτι δὲ τὸ τινὰ καὶ ὅλως τὸ τις ἔστιν ὅτε τῇ κατ' αὐτὸ ἀοριστία ἰσο-

δυναμεῖ πρὸς τὸ ἕκαστος, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ ὦρα τιν' ἤδη ΚΡΑΤΑ καλύμματι κρυψάμενον, καὶ ἐξῆς. δηλοῖ γὰρ ὡς καιρὸς ἔστιν ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων λαθόντα φυγεῖν. Idem ad Odyss. p. 1464. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τις πολλάκις οὐχ ἓνα δηλοῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ πάντας, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ εἶς ἕκαστος. οὕτως παρὰ Σοφοκλεῖ λέγουσιν ὁ χορὸς, οἱ Σαλαμίνιοι, ὡς νῦν καιρὸς τινι ποδοῖν κλοπὰν ἀρέσθαι. ἤγουν ἄρτι καιρὸς ἡμῖν φυγεῖν λάθρα. [vid. Il. P. p. 1100, 27.] Ut apud Eustathium, sic in membr. aliisque codd. quibusdam et Aldina editione κρᾶτα legitur, non κάρα, quod tamen, ut metro magis congruum, præferri debet. BRUNCK. ὦρα δὴ τιν' ἤδη R. ὦρα τιν' ἤδη τοι κρᾶτα La. κάρα Triclinio debetur.

247. Vid. Eustath. Il. p. 66, 5. 1100, 27. 1464, 53.

248. θοὸν εἰρεσίας ζυγόν. Eustathius p. 828. θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁ μὴ αὐτὸς ὦν ταχὺς, ἀλλ' αἷτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλά-

ποντοπόρῳ ναὶ μεθεῖναι.

250

τοίας ἐρεσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεΐδαι
καθ' ἡμῶν· πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην

ξυναλγείν μετὰ τοῦδε τυ-

255

πεῖς, τὸν αἴσ' ἄπλατος ἴσχει.

ΤΕ. οὐκ ἔτι. λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς

ἄξας ὅξυς νότος ὥς, λήγει.

καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει.

τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη,

260

μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος,

μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει.

ταις. [Conf. Il. H. p. 678, 28. Π. p. 1041, 29.] Sive hypallage est nominis adjectivi pro adverbio θῶς, qualis observata fuit in Antig. 974. BRUNCK. Dicere volebat Sophocles εἰρεσίαν ναὶ μεθεῖναι, *solvere*, i. e. *liberum facere remorum usum*. Sed quoniam addere volebat ἐξόμενον, conjunxit hæc ita, ut diceret θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἐξόμενον. Tantumdem est ergo, ac si dixisset, ἐν τῷ θοῷ ζυγῷ ἐξόμενον, εἰρεσίαν μεθεῖναι τῇ νηϊ. HERM.

251. Suidas: ΕΡΕΣΣΟΤΣΙΝ. εὐτόνως κινουσιν. ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. ἢ ἐλαύνουσι, κινουσι. Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς.

254. ἄρη. Sic membr. cum duobus aliis. Ceteri, ut Aldus, ἄρην. BRUNCK. ἄρην La. R.

256. Suidas: Αἴσα. ἡ μοῖρα. ἐν Ἐπιγράμματι. οὐ φθονέω, τὴν σὴν ἡθελον αἴσαν ἔχειν. καὶ αἴσα, ἡ μανία. τὸν αἴσ' ἄπλατος ἴσχει. τουτέστι, μανία. Conf. etiam v. Ἀπλαστος ubi ἡδη—μανία desunt in 2 MSS.

ib. ἔχει. Lege ex Ald. τὸν αἴσ' ἄπλατος ἴσχει, quod mutavit Triclinius ob v. 232. ubi scribendum ἰππονάμας. Vide Aristoph. Nub. 571. Euripid. Hippol. 1410. PORR.

257. ἄτερ στεροπᾶς. Sententia est perspicua: λήγει τῆς μανίας, ὥς νότος ὅξυς, id est ὀξέως λήγει, ὅστις ἦξεν ἄτερ λαμπρᾶς στεροπᾶς. Non video cu. tantopere Heathius probavit popularis sui conjecturam αἴτ' ἐκ στεροπᾶς, quæ sensum prorsus pessum dat. BRUNCK. Suidas: ΣΤΕΡΟΠΗ. ἀστραπή. λαμπηδών. — Λαμπρᾶς γὰρ ἄτερ στεροπᾶς Ἀἴξας ὅξυς νότος ὥς, λήγει. Καὶ νῦν φρόνιμος νέον ἄλγος ἔχει. ἀντὶ τοῦ οὐ κατέχει αὐτὸν ἡ μανία. ἀλλὰ λήγει ὥς ὀξυς νότος. τουτέστι, ταχέως.

259. φρόνιμος. Aldus et codd. nonnulli φρόνιμον. Similem sententiam ex Euripidis Antiopa servavit Stobæus Floril. Grotii, p. 417. Φρονῶ δ' ἂν πάσχω, καὶ τόδ' οὐ σμικρὸν κακόν. Τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ Νοσοῦντα. κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία. Confer eundem Bacchis, 1249. et Hippol. 248. BRUNCK. φρόνιμος La. φρόνιμος R.

260—262. Citat Eustathius, Od. A. p. 1422, 60. et Suidas in τὸ γάρ.

262. Suidas: ΤΠΟΤΕΙΝΕΙ. Τὸ γὰρ εἰσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, Μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος Μεγάλας ὀδύνας ὑποτείνει. οἷον μηδενὸς ἄλλου συμπράξαντος, καὶ μετασχόντος. ἡ γὰρ κοινω-

- ΧΟ. ἀλλ' εἰ πεπαυται, κάρτ' ἂν εὐτυχεῖν δοκῶ.
φρούδου γὰρ ἤδη τοῦ κακοῦ μείων λόγος.
- ΤΕ. πότερα δ' ἂν, εἰ νέμοι τις αἵρεσιν, λάβοις, 265
φίλους ἀνίων αὐτὸς ἡδονὰς ἔχειν,
ἢ κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών;
- ΧΟ. τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μείζον κακόν.
- ΤΕ. ἡμεῖς ἄρ' οὐ νοσοῦντες ἀτώμεσθα νῦν.
- ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας; οὐ κάτοιδ', ὅπως λέγεις. 270
- ΤΕ. ἀνὴρ ἐκείνος, ἡνίκ' ἦν ἐν τῇ νόσῳ,
αὐτὸς μὲν ἦδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς,
ἡμᾶς δὲ τοὺς φρονούντας ἡνία ξυνών·
νῦν δ', ὡς ἔληξε κἀνέπνευσε τῆς νόσου,
κεῖνός τε λύπη πᾶς ἐλήλαται κακῇ, 275
ἡμεῖς θ' ὁμοίως οὐδὲν ἦσσον ἢ πάρος.
ἄρ' ἐστὶ ταῦτα δις τόσ' ἐξ ἀπλῶν κακά;
- ΧΟ. ξύμφημι δὴ σοι καὶ δέδοικα μὴ 'κ θεοῦ
πληγῇ τις ἦκη, (πῶς γάρ;) εἰ πεπαυμένος

νία τῶν ἀμαρτημάτων, φέρει παραμυθίαν.

263. δοκῶ La.

264. Ἐκ τοῦ πρὸ ὁδοῦ συνετέθη ὁ φρούδος, οἶον, φρούδου γ. ἢ. τ. κ. μ. λ. Eustath. II. Δ. p. 487. v. et Suid. in φρούδα.

265. νέμοι La. pr. νέμει La. sec.

271—277. Citat Suidas in ἐξαπλῶν.

273. φρονούντας γρ. βλέποντας La. Hoc recepit Hermannus.

278. Suidas: ΔΕΔΟΙΚΑ. φοβοῦμαι. δέδοικα μὴ ἐκ θεοῦ πληγῇ τις ἦκη. πῶς γάρ εἰ πεπαυμένος μηδὲν τι μᾶλλον, ἢ νοσῶν εὐφραίνεται; ἀντὶ τοῦ, πῶς γὰρ οὐ θεῖόν τι εἶη τὸ κατὰ τὸν Αἴαντα, εἰ πεπαυμένος τοῦ κακοῦ, μᾶλλον ἐν ἀνία διάγει; ὡς δὲ ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαι σε χρὴ ὅτι κάκιον νῦν ἐκείνος ἔχει.

279. ἦκη. Vulgo ἦκοι, metuo, ne

venerit. Recte haberet, ἔφη δεδοικέναι, μὴ—ἦκοι. Præterea interpunctionem mutavi. πῶς γάρ; pro πῶς γὰρ οὐ; quidni enim? ut paullo ante ἄρ' pro ἄρ' οὐ. [Meletem. Crit. p. 89.**] vellem intactum reliquissem Œdip. Col. v. 316. Bis enim ibi simplex ἄρα ponitur, negansque particula jungenda verbo substantivo.] Sic πῶς γάρ; intelligam in Æschyli Eumen. v. 604. ed. Sch. prior. quem locum nunc aliter ediderunt. Item in Luciani Timone t. I. p. 103. ubi non ausim accedere magno Interpreti, etiam Gorgiæ locum sine causa idonea, opinor, sollicitanti. SCHÆF. ἦκοι La. R. Lb. ἦκει cod. Ven. apud Hermannum, quod et conjecerat Elmsleius.

- μηδέν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται ; 280
 ΤΕ. ὥς ᾧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.
 ΧΟ. τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο ;
 δήλωσον ἡμῖν τοῖς ξυναλγοῦσιν τύχας.
 ΤΕ. ἅπαν μαθήσει τοῦργον, ὥς κοινωνὸς ὢν.
 κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι 285
 λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον, ἄμφηκες λαβὼν
 ἐμαίετ' ἐγχος ἐξόδους ἔρπειν κενᾶς.
 καὶ γὰρ 'πιπλήσσω καὶ λέγω· Τί χρήμα δρᾶς,
 Αἴαν ; τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων
 κληθεῖς, ἐφορμᾶς πείραν, οὔτε του κλύων 290
 σάλπιγγος ; ἀλλὰ νῦν γε πᾶς εὔδει στρατός.—

282. προσέπτετο. Aldus et codd. προσέπτατο, adstipulante etiam Eustathio, cujus locum proferam infra ad v. 693. ἐπτάμην non magis Atticis usitatum quam εὐράμην, ἡράμην. BRUNCK. V. Porsonus ad Euripid. Med. v. 1. SCHÆF. προσέπτατο La. Lb.

285. ἄκρας νυκτὸς, prima nocte. Nicander Ther. v. 759—761. Φράζεο δ' Αἰγύπτῳ τά τε τρέφει οὐλοὺς αἶα κνώδαλα, φαλαίην ἐναλίγκια, τὴν περὶ λύχνους ἀκρόνυχος δειπνηστὸς ἀπήλασε παιφάσσουσιν. Scholiastes ad h. l. ἀκρόνυχος δὲ ἦγουν ἔσπερινός. Obiter lexicis adde ἀκρονυχία, quam vocem habent Suidas t. I. p. 94. et scholiastes Philostrati (Boissonad. ad Philostr. Her. p. 549.) SCHÆF. Suidas : ΑΚΡΑΣ ΝΥΚΤΟΣ. περὶ τὸν πρῶτον ἕπνον. κεῖνος γὰρ ἄκρας νυκτὸς, ἡνίχ' ἔσπεροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον. ὅτε οὐκ ἔφαινον ἔτι οἱ ἔσπεριοι. ἢ ὅτε ἐσβέσθησαν οἱ λύχνοι. καιρὸς γὰρ ἐπιβουλῆς καὶ ἐπιθέσεως τότε.

286. Suidas : ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ. οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. 'Ηνίχ' ἔσπεροι Λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον.

288—294. Citat Suidas v. χρήματ' ἀνὴρ. ubi v. 289. Αἴαν—οὐδ' et 290. ἀφορμᾶς.

289. Αἴας, ut supra, 89. Perperam in membr. Αἴαν. BRUNCK.

290. ἐφορμᾶς. Id est, τί ὁρμᾶς ἐπὶ τήνδε πείραν ; Aldus et membr. ἀφορμᾶς, quod in D. etiam alteri superscriptum, apposita glossa, ἐξορμᾶς. At istam expositionem scholion in margine damnat : ἀναχωρεῖς μᾶλλον. τὸ γὰρ ἐξορμᾶ ἐπὶ ἐτέρου λέγεται, οἷον ἐξορμᾶ τὸν δεῖνα. BRUNCK. Dici utrumque potuit, sed hic ἀφορμᾶς, quia de habitu Ajacis intempesta nocte sermo est, aptius videtur. HERM. Nullam ex La. diversitatem enotatam reperio. Iste igitur codex cum Aldo consentire censendus est. Suidas : ΠΕΙΡΑΝ. πορείαν, ὁδόν. οὐδ' ὑπ' ἀγγέλων κληθεῖς ἀφορμᾶς πείραν. Hinc οὐδὲ dedit Hermannus. Idem : ΟΥΤΕ ΤΟΥ. ὥσπερ παρὰ Αἰολεῦσι, τὸ ὅ τινα κοινόν ἐστι κατὰ γένος, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, τὸ οὔτε του κοινῶς λέγεται.— Οὔτε του κλύων Σάλπιγγος.—Σοφοκλῆς.

ὁ δ' εἶπε πρὸς με βαί', αἰὲ δ' ὑμνούμενα·
 ΓΥΝΑΙ, ΓΥΝΑΙΞΙ ΚΟΣΜΟΝ Η ΣΙΓΗ ΦΕΡΕΙ.
 καὶ γὰρ μαθοῦς' ἔληξ'. ὁ δ' ἐσσύθη μόνος.
 καὶ τὰς ἐκεῖ μὲν οὐκ ἔχω λέγειν πάθας· 295
 ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ
 ταύρους, κύνας βοτῆρας, εὐκερών τ' ἄγραν.
 καὶ τοὺς μὲν ἡνέχεν· τοὺς δ' ἄνω τρέπων
 ἔσφαζε κάρρ' ἀχίζε· τοὺς δὲ δεσμίους
 ἡκίζεθ', ὥστε φῶτας, ἐν ποίμναις πιτνῶν. 300
 τέλος δ' ὑπάξας διὰ θυρῶν, σκιᾶ τινὶ
 λόγους ἀνέσπα, τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα,
 τοὺς δ' ἄμφ' Ὀδυσσεῖ, ξυντιθεὶς γέλων πολὺν,
 ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσσαιτ' ἰών·
 κ' ἄπειτ' ἐπάξας αὖθις ἐς δόμους πάλιν, 305
 ἔμφρων μόλις πῶς ξὺν χρόνῳ καθίσταται.
 καὶ πλήρες ἄτης ὥς διοπτρεύει στέγος,

292—294. Citat Suidas in βαίαι.
 v. ad Œd. Tyr. v. 750.

293. Citat Eustathius Il. Γ. p.
 395, 5. ab im. Od. A. p. 1422, 62.
 1423, 28. Δ. p. 1691, 1. 3.

ib. Plautus Rudente, IV. 4.
 70. Tacita bona 'st mulier semper,
 quam loquens. BRUNCK.

295. πάθας. Sic Aldus et proba-
 tissimi codd. Triclinio placuit τυ-
 χάς. BRUNCK. πάθας La. Lb.

ib. Suidas: ΠΑΘΑΣ. θηλυκῶς. Σο-
 φοκλῆς: καὶ τὰς μὲν ἔνδον οὐκ ἔχω φρά-
 ζειν πάθας.

ib. φράζειν dedi, probatum etiam
 Porsono Append. ad Toupilii Emen-
 dat. p. 463. Vulgo λέγειν. Hesy-
 chius: Φράζει.—λέγει. SCHÆF.
 λέγειν La. Lb.

297. Suidas: ΚΥΝΑΣΒΟΤΗΡΑΣ.
 'Τφ' ἐν ἀναγνωστέον, τοὺς ποιμενικοὺς
 κύνας· οὐ γὰρ ἀναιρεῖ κατὰ τὴν σκῆνην
 ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔξω τινὰς ἀναιρεῖ.

298. Eustath. Il. A. p. 134. αὐ-
 ερύειν ἐν συνθέσει κατὰ ὑφέν, τουτέστιν
 ὀπίσω ἔλκειν καὶ ἀναφέρειν, ἐν τῷ ἀνα-
 κλᾶν. ὃ δὲ ἑρμηνεύειν δοκεῖ Σοφοκλῆς,
 ἐν τῷ ἄνω τρέπων ἔσφαζεν. Suidas:
 ΗΤΧΕΝΙΖΕΝ. τὸν τράχηλον ἀπέκοπτεν.
 ἐλαιμοτόμει. ὅπερ Ὀμηρος αὐερύειν φησί.

300. πίτνων La. pr.

301. ὑπάξας. Sic optime membr.
 et duo alii codd. Aldus ἐπαίξας,
 quod temere huc retractum e quar-
 to subsequente versu. BRUNCK.
 ὑπαίξας La. sec. ἀπαίξας La. in lem-
 mate, Lb.

302. Eustath. Il. H. p. 679, 61.
 οὐ μόνον ἐπὶ φυτῶν τὸ ἀνασπᾶν λέγεται,
 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλαζονείας, ὡς δηλοῖ παρὰ
 Σοφοκλεῖ τὸ, λόγους ἀνέσπα, ᾧ ὅμοιον
 καὶ τὸ, ὀφρῦς ἀνασπᾶν.

305. ἀπάξας La. pr. ἀπαίξας La.
 sec. ἐπαίξας Lb.

307. διοπτρεύει La. eraso οι. διο-
 πτεύει Lb.

παίσας κάρα 'θώϋξεν· ἐν δ' ἐρειπίοις
 νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετ' ἄρνειου φόνου,
 κόμην ἀπρίξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. 310
 καὶ τὸν μὲν ἦστο πλείστον ἄφθογγος χρόνον·
 ἔπειτ' ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη,
 εἰ μὴ φανοίην πᾶν τὸ συντυχὸν πάθος,
 κἀνήρετ', ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ.
 κἀγὼ, φίλοι, δείσασα, τοῦξειργασμένον 315
 ἔλεξα πᾶν, ὅσονπερ ἐξηπιστάμην.
 ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγρὰς,
 ἃς οὐποτ' αὐτοῦ πρόσθεν εἰσήκουσ' ἐγώ.

308. Suidas: ΘΩΤΣΣΟΝΤΕΣ. θώϋξεν, ἀνεβόησε. Σοφοκλῆς. καὶ πλήρες ἄτης ὡς διοπτρεύει στέγος, παίσας κάρα θώϋξεν. ἐκάλεσεν. ἐβόησεν.

ib. Suidas: ΕΡΕΙΠΙΟΙΣ. ἐν δ' ἐρειπίοις νεκρῶν ἐβρίφθεις, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς πτώμασι τῶν νεκρῶν καταπεσῶν ἐβρίμμενος. πάντα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ἔραν πίπτοντα, ἐρείπια καλοῦνται. καὶ αἱ ῥίπαι ἐντεῦθεν. οἱ δὲ ἐρεισθεὶς γράφουσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπερεισάμενος.

ib. ἐρειπίοις La. pr. Lb.

309. Eustath. Od. A. p. 1383, 8. Ἀρνύμενος—ἀπὸ μέρους εἴληπται τῶν πάλαι ποτε μεσιτευόντων ζώων ἐν τοῖς συναλλάγμασι, τουτέστιν ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἐνὸς εἶδους τῶν τετραπόδων. ἀφ' ὧν καὶ Σοφοκλῆς ἄρνειον φόνον λέγει τὸν τῆς λείας ἀπάσης τῆς συμμίκτου.

ib. ἐρειφθεὶς] γρ. ἐρεισθεὶς La.

310. Suidas: ΑΠΡΙΞ. ὅλη δυνάμει, ἰσχυρῶς, ἀσφαλῶς. Ἀπρίξ προσπεφυκῶς, ὃ οὐχ οἶόν τε πρίσαι διὰ τὴν σύμφυσιν.

313. φανοίην. Sic optime scriptum in E. quod vel absque eo quivis reponere debuit. Nam quod vulgo legitur φανείην, manifesto mendosum est. φανείην aoristus est optativi passivi: φανοίην aoristus

optativi activi, pro φάνοιμι, forma Attica in inflexis solemni, in barytonis etiam non sine exemplo. Sic enim Noster in Œdipo priore, 840. ἐκπεφευγόην adhibet pro ἐκπεφεύγοιμι. De hoc metaplasmo vide Eustathium ad Il. A. p. 58. Contrario errore in Luciani Prometheo, p. 35. φανοίην legebatur pro φανείην, quod restituit Hemsterhusius. In D. scriptum φανείην cum duplici glossa: δειχθείην, δείξαιμι. Posterior ad nostram lectionem refertur. BRUNCK. φανείην veram esse lectionem contendit Porsonus ad Hecub. 848. φανείην La. Lb. φανοίην Elmsleius et Hermannus. φανοίην est optativus futuri, non aoristi passivi.

314. κύροῖ La. pr. accentu eraso κυρεῖ La. sec. Lb. Suidas: ΚΥΡΟΙ. κἀνήρετ' ἐν τῷ πράγματος κυροῖ ποτέ. τὸ κυρῶ περισπωμένως ἢ συνήθεια καὶ Ἀττικοὶ βαρύνουσιν αὐτό. ἐν δὲ τοῖς εὐκτικοῖς βαρύνουσι Ἀττικοὶ μετὰ ἐκτάσεως τοῦ υ. κύροι λέγοντες, ἀντὶ τοῦ κυροίη. κεῖται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κυρεῖ ὀριστικοῦ παρὰ Σοφοκλεῖ.

316. Citat Eustath. Il. Γ. p. 415. cf. infra 760.

πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους
 τοιούσδ' αἰεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν· 320
 ἀλλ' ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων
 ὑπεστέναζε, ταῦρος ὧς, βρυχώμενος.
 νῦν δ' ἐν τοιαῦδε κείμενος κακῇ τύχῃ
 ἄσιτος ἀνὴρ, ἄποτος, ἐν μέσοις βοτοῖς
 σιδηροκμήσιν ἥσυχος θακεῖ πεσών. 325
 καὶ δῆλός ἐστιν ὧς τι δρασείων κακόν.
 τοιαῦτα γὰρ πως καὶ λέγει κωδύρεται.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, τούτων γὰρ οὔνεκ' ἐστάλην,
 ἀρήξατ' εἰσελθόντες, εἰ δύνασθέ τι.
 φίλων γὰρ οἱ τοιοῖδε νικῶνται λόγοις. 330

ΧΟ. Τέκμησσα, δεινὰ, παῖ Τελεύταντος, λέγεις
 ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς.

ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.

ΤΕ. τάχ', ὥς ἔοικε, μᾶλλον. ἢ οὐκ ἠκούσατε
 Αἴαντος, οἷαν τήνδε θωῶσσει βυήν; 335

ΑΙ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. ἀνὴρ ἔοικεν ἢ νοσεῖν, ἢ τοῖς πάλαι
 νοσήμασι ξυνοῦσι λυπεῖσθαι παρών.

ΑΙ. ἰὼ παῖ, παῖ.

319. βαρυψύχους La. pr. βαρύψυ-
 χος vocatur abjecti animi et pon-
 dere quasi depressi homo, quo ti-
 tulo ornavit regem Ægyptium Gre-
 gor. Naz. XV. p. 227. WESSEL.

322. βρυχώμενος. Sic Aldus et
 codd. omnes veteres, ut laudat Eu-
 stathius ad II. Σ. p. 1145. In solo
 D. huic superscriptum μυκώμενος,
 quod Triclinius prætulit. BR.

324. ἄσιτος ἀνὴρ. Perperam in
 libris ἀνὴρ. BRUNCK.

ib. βοτοῖς La. pr.

330. νικῶνται λόγοις. Sic recte
 apud Stobæum legitur Floril. Gro-

tii, p. 496. Tragici exemplarium
 quæ exstant inepta lectio est νι-
 κῶνται φίλοι. BRUNCK. φίλοι La.

332. διαπεφοιβάσθαι. E scholi-
 astæ expositione colligit Valckena-
 rius lectitatum olim fuisse διαπεφοι-
 τασθαι. Vide Animadv. ad Ammo-
 nium, p. 149. BRUNCK. διαπε-
 φοιβάσθαι La.

334. ἢ οὐκ. Brunckius ἢ οὐκ.
 SCHÆF.

337. ἀνὴρ. Perperam in libris
 ἀνὴρ, quem errorem correximus
 etiam septimo abhinc versu. BR.

- ΤΕ. ὦ μοι τάλαιν', Εὐρύσακες, ἀμφὶ σοὶ βοᾷ. 340
τί ποτε μενοινᾷ; ποῦ ποτ' εἶ; τάλαιν' ἐγώ.
- ΑΙ. Τεῦκρον καλῶ. ποῦ Τεῦκρος; ἢ τὸν εἰσαεὶ
ληλατήσῃ χρόνον; ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι.
- ΧΟ. ἀνὴρ φρονεῖν ἔοικεν. ἀλλ' ἀνοίγετε.
τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κάπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι. 345
- ΤΕ. ἰδού, διοίγω· προσβλέπειν δ' ἔξεστί σοι
τὰ τοῦδε πράγῃ, καὐτὸς ὡς ἔχων κυρεῖ.
- ΑΙ. ἰὼ φίλοι ναυβάται, 350
μόνοι ἐμῶν φίλων,
μόνοι τ' ἐμμένοντες ὀρθῶ νόμῳ,
ἴδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῦ-
μα φοινίας ὑπὸ ζάλης
ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
- ΧΟ. οἱ μ', ὡς ἔοικας ὀρθὰ μαρτυρεῖν ἄγαν.
δηλοῖ δὲ τοῦργον, ὡς ἀφροντίστως ἔχει. 355
- ΑΙ. ἰὼ γένος ναῖας 360
ἀρωγὸν τέχνας,
ἀλίαν ὅς ἐπέβας ἐλίσσων πλάταν,
σέ τοι, σέ τοι μόνον δέδορ-
κα ποιμένων ἐπαρκέσονται·
ἀλλά με συνδαΐξον.
- ΧΟ. εὐφημα φώνει. μὴ κακὸν κακῶ διδοῦς

342. Pro ἡ Brunckius iterum ἡ.
SCHÆF.

ib. Eustath. II. Δ. p. 501. τὸν
εἰσαεὶ λ. χρόνον, ἡγουν ἕως οὗ ζῇ. Conf.
ad II. Ψ. p. 1313, 17.

346. Scholion emendavimus, ubi
perperam legebatur ἐνταῦθα ἐγκύκλω-
μά τι γίγνεται. Vide quæ notavimus
ad comici Thesmoph. 96. BR.

349. τ' abesse malim. SCHÆF.

350. Suidas: ΟΡΘΩΙ ΝΟΜΩΙ τῷ
τῆς ἀγάπης. ἐμῶν φίλων μόντοι ἐμμένον-

τες ὀρθῶ νόμῳ. ἰὼ φίλοι ναυάται.

353. Suidas: ΑΜΦΙΔΡΟΜΟΝ.
ἐλικοειδές. ἴδεσθέ μ' οἶον ἄρτι κῦμα φοι-
νίας ὑπὸ ζάλης ἀμφίδρομον κυκλεῖται.
ἐλικοειδές ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς.

357. ἀλίαν] ἄλιον Hermannus.

360. Suidas: ΠΟΙΜΕΝΩΝ. κη-
δεμόνων. ἐπεὶ καὶ ποιμαίνειν, τὸ φροντί-
ζειν.

361. Suidas: ΣΤΗΝΔΑΙΞΩΝ. σφά-
ξον σὺν τοῖς θρέμμασι.

ἄκος, πλέον τὸ πῆμα τῆς ἄτης τίθει.

ΑΙ. ὄρᾳς τὸν θρασὺν, τὸν εὐκάρδιον, στροφή β.
τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις, 365
ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας ;
οἳ μοι γέλωτος, οἷον ὑβρίσθην ἄρα.

ΤΕ. μῆ, δέσποτ' Αἴας, λίσσομαί σ', αὖδα τάδε.

ΑΙ. οὐκ ἐκτός ; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα ;
αἶ αἶ αἶ αἶ. 370

ΧΟ. ὦ πρὸς θεῶν, ὑπείκει καὶ φρόνησον εὔ.

ΑΙ. ὦ δύσμορος, ὃς χερσὶ μὲν στροφή γ.
μεθήκα τοὺς ἀλάστορας,
ἐν δ' ἐλίκεσσι βουσὶ καὶ
κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις, 375
ἐρεμνὸν αἶμ' ἔδευσα.

ΧΟ. τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις ;

363. Vide ad Œdip. Tyr. 379. Eustath. Od. Ξ. p. 1761, 1. Δύης δὲ πῆμα φησὶν ἐν τῷ, "Οφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην. ὅπερ ὁμοίον πως ἐστὶ τῷ, πῆμα ἄτης· ὡς Σοφοκλῆς· μὴ κακὸν κακῷ τιθεῖς (sic)—τίθει. Conf. Od. Γ. p. 1461, 63.

365. δαίταις Ald.

366. Suidas : ΑΦΟΒΟΣΠΛΑΓΧΝΟΣ. ὃ τολμηρός. καὶ ἀφόβοις, τοῖς μὴ φόβον ἐμποιοῦσι. τουτέστι τοῖς προβάτοις. Τὸν ἐν δαίτοις ἄτρεστον μάχαις Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας ;

367. οἳ μοι La.

369. Suidas : ΑΨΟΡΡΟΣ. ὁπισθόρμητος. οὐκ ἐκτός ; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα ; Αἴας λέγει πρὸς Τέκμησσαν, τὴν αἰχμάλωτον γυναῖκα.

372. χερσὶ μὲν—Sic Aldus et præstantissimi codd. Gl. ὄντας, id est ἐν χερσὶν ὄντας τοὺς ἀλάστορας μεθήκα. Ex Triclinii interpolatione legitur ὅς χεροῖν μεθήκα. BRUNCK. ὃς χερὶ μὲν Hermannus.

375. Scholiastam carpit Heathius κλυτὰ censentem αἰπόλια appellari διὰ τὰς ἐν αὐτοῖς ταραχὰς καὶ φωνάς. Quam explicationem quia ipse non probat, nec aliam hujus appellationis meliorem afferri posse opinatur, scribi debuisse existimat 'κλύτοις pro ἐκλύτοις. Homerum percunctetur, cur Cyclopiis oves κλυτὰ μῆλα appellarit, Odyss. I. 308. Καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε, καὶ ἡμελγε κλυτὰ μῆλα. BR.

376. ἔδευσα. gl. ἔχεα. BRUNCK. Simillimum est τέγγει δακρῶν ἄχναν Trach. 850. ERF.

ib. Eustath. II. H. p. 683, 45. κελαινὸν αἶμα, ὃ ἐρεμνὸν ἢ τραίφωδία φησί.

377. Suidas : ΤΙ ΔΗΤ' ΑΝ ΑΛΓΟΙΗΣ ἐπ' ἐξειργασμένοις· ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τετελεσμένοις, καὶ ἴασιν οὐκ ἔχουσιν. οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ὧδ' ἔχειν. ἀντὶ τοῦ, ὅπως μὴ οὕτω σχοίη κατὰ τὸ τοῦ Σιμωνίδου. τὸ γὰρ γεγεννημένον, οὐκέτ' ἄρρεκτον ἔσται.

οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ ᾧδ' ἔχειν.

ΑΙ. ἰὼ πάνθ' ὁρῶν, ἀπάντων ἀεὶ ἀντιστρ. β.

κακῶν ὄργανον, τέκνον Λαερτίου, 380

κακοπινέστατόν τ' ἄλῃμα στρατοῦ,

ἧ που πολὺν γέλωθ' ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις.

ΧΟ. ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κῶδύρεται.

ΑΙ. ἴδοιμι [δῆ] νιν, καίπερ ᾧδ' ἀτώμενος.

ἰὼ μοί μοι. 385

ΧΟ. μηδὲν μέγ' εἶπης. οὐχ ὁρᾷς, ἵν' εἴ κακοῦ;

ΑΙ. ᾧ Ζεῦ, προγόνων προπάτωρ, ἀντιστρ. γ.

πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον,

ἐχθρὸν ἄλῃμα, τοὺς τε δις-

379. πάνθ' ὁρῶν. Eustathius p. 415. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ πάντ' ἐφορᾶν, διαφέρειν δοκεῖ ποτε τοῦ πάντα ὁρᾶν. ἡέλιος μὲν γὰρ ἀψόγως πάντ' ἐφορᾷ· ὁ δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀδυσσεύς, ὡς πάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον, ἐπιψόγως πάνθ' ὁρᾶν λέγεται. καὶ εἴη ἂν οὕτως ἀλάστωρ, ἐπεὶ περ οὐκ ἂν τι διαλάθοι τὸν οὕτω περιέρχων πάνθ' ὁρῶντα. In plerisque libris sequitur ἀπάντων τ' ἀεὶ. Longe melius unus e nostris copulam omittit. BRUNCK. ἀπάντων τ' La. sec.

380. Λαερτίου La.

381. Suidas: ΚΑΚΟΠΙΝΕΣΤΑΤΟΝ. τὸ πῖνος ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῆς ιδέας, ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἥθους λαμβάνεται. ἐνταῦθα δὲ τὸν κακότητι σημαίνει, ἀντὶ τοῦ κολάκευμα, τρίμμα. κακοπινέστατον. ῥυπαρόν. πινῶδες γὰρ, ἀδόκιμον τῇ γνώμῃ, καὶ οὐ καθαρόν. ἄλλοτε ἄλλα νοῶν.

ib. Suidas: ΑΛΗΜΑ. παραλογιστικὸν πάνουρρημα, ἧ ἐπίτριμμα. πῶς ἂν τὸν αἰμυλώτατον ἐχθρὸν ἄλῃμα στρατοῦ, τοὺς τε διςσάρχας βασιλεῖς ὀλέσας τέλος θάνοιμι καὶ αὐτός. ᾧ τέκνον Λαερτίου κακοπινέστατόν τ' ἄλῃμα στρατοῦ, ἧπου πολὺν γέλων (γέλωθ' MS.) ὑφ' ἡδονῆς ἄγεις. ἀντὶ τοῦ, πανοῦργε, καὶ περιέργε. κακο-

πινέστατον δὲ, κακότητες. Eustath. II. A. p. 108. ἄλῃμα, ἡγουν πλάνημα. Conf. II. B. p. 352. et Od. B. p. 1441, 29. ubi de forma v. κακοπινέστατος et similibus agitur.

ib. ἄλῃμα hic et paulo infra positum pro ἀλήτης, res pro persona. Vide ad Antig. 756. BRUNCK.

383. Suidas: Εἶν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ, κῶδύρεται. ἀντὶ τοῦ, θεοῦ βουλομένου, καὶ τὰ κακὰ μεθίσταται εἰς τέρψιν.

384. ἴδοιμι δῆ νιν recensio Tricliniana. δῆ carent La. Ald. ceterique melioris notæ libri. Elmsleius conjiciebat ἴδοιμι ἐγὼ νιν, Hermannus dedit ἴδοιμί νιν νῦν. Suidas: ΑΤΩΜΕΝΟΣ. ἄτης πεπληρωμένος. ἴδοιμι δῆ νιν, καίπερ ᾧδ' ἀτώμενος. Σοφοκλῆς. ubi δῆ et καίπερ om. ed. Med. et 2 MSS. ἴδοι μιν ᾧδ' ἀτώμενος.

386. ἵν' εἴ La. sec.

388. πῶς ἂν, utinam, qua significatione his particulis utuntur sæpissime tragici. Vide Marklandum ad Supplices 796. Hoc nisi ignorasset Heathii popularis, in mentem ei non venisset legi debere ὡς ἂν. BRUNCK.

σάρχας ὀλέσσας βασιλεῖς,
τέλος θάνοιμι καὐτός.

390

ΤΕ. ὅταν κατεύχῃ ταῦθ', ὁμοῦ καὶ μοὶ θανεῖν
εὖχον. τί γὰρ δεῖ ζῆν με, σοῦ τεθνηκότος ;

ΑΙ. ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, στροφή δ.

ἔρεβος ὧ φαεννότατον, ὡς ἐμοὶ, 395

ἔλεσθέ μ', ἔλεσθ' οἰκήτορα,

ἔλεσθέ μ'. οὔτε γὰρ θεῶν

γένος, οὔθ' ἀμερίων

ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς

ὄνασιν ἀνθρώπων. 400

ἀλλά μ' ἅ Διὸς ἀλκίμα θεὸς

ὀλέθριον αἰκίζει.

ποῖ τις οὖν φύγῃ ;

ποῖ μολῶν μενῶ ;

εἰ τὰ μὲν φθίνει, φίλοι, 405

τοῖσδ' ὁμοῦ πέλας,

390. βασιλεῖς. Sic bene Aldus et codd. omnes antiqui, quod Gregorii in libello de Dialectis canonem confirmat. Triclinius dedit βασιλῆς. βασιλῆς La. Vide lexicon in HΣ. BRUNCK.

393. δεῖ La. corr.

394. Suidas: ΙΩ ΣΚΟΤΟΣ ἐμὸν φάος. ἔρεβος ὧ φαεννότατον ἐμοί. ἔλεσθέ μ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα ἔλεσθέ μ', οὔτε γὰρ θεῶν γένος οὔθ' ἀμερίων ἔτ' ἄξιος βλέπειν τιν' εἰς ὄνησιν ἀνθρώπων. τουτέστιν, οὔτε θεῶν οὔτ' ἀνθρώπων γένος ὄρᾳ ἄξιός εἰμι εἰς ὠφέλειαν. ἄξιον τοίνυν ἐξιέναι τοῦ βίου. ἢ οὕτως. εἰς ὠφέλειαν οὐκ εἰσὶ μοι, οὔτε ἄνθρωποι, οὔτε θεοὶ, τί οὖν ζῶ ; ὡς ἂν εἴ τις θάνατον σωτηρίαν νομίσσειεν.

395. Suidas: ΩΣ Γ' ΕΜΟΙ κριτῇ. ἀντὶ τοῦ ὡς ἐμοὶ χρῆσθαι κριτῇ. Σοφοκλῆς. ἔρεβος φαεννότατον ὡς ἐμοί. παρ-

έλκει τὸ ὡς ἐμοὶ κριτῇ.

396. ἔλεσθέ μ', ἔλεσθ' οἰκήτορα. Sic emendate in D. Perperam Aldus et alii codd. pronomen geminant contra metricam rationem. BR. μ' geminat La.

402. ὀλέθριον αἰκίζει. V. Lobeck. p. 299. 353. et quæ nuper notavi ad Theocrit. p. 215. Homerus II. XIV. v. 6. s. εἰσόκε θερμὰ λοετρά—θερμήνῃ. SCHÆF.

ib. Suidas: ΟΛΕΘΡΙΟΝ. μέχρ' ὀλέθριον αἰκίζει. Σοφοκλῆς. ὀλέθριον αἰκίζει.

403. ποῖ τις οὖν φύγῃ. Sic Aldus et veteres codd. Solæce Triclinius φύγοι. Vide quæ notavimus ad comici Plutum 438. BRUNCK. φύγῃ. γρ. τράπη (sic) La.

404. μολῶν μενῶ La.

406. τοῖσδε. gl. τοῖς βοσκήμασι. BRUNCK.

μωραῖς δ' ἄγραις προσκείμεθα,
 πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἄν με
 χειρὶ φονεύοι.

ΤΕ. ὦ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον 410
 φωνεῖν, ἃ πρόσθεν οὗτος οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν ;

ΑΙ. ἰὼ πόροι ἀλῖρροθοι, ἀντιστρ. δ.
 πάραλά τ' ἄντρα καὶ νέμος ἐπάκτιον,
 πολὺν, πολὺν με, δαρὸν τε δὴ
 κατείχετ' ἀμφὶ Τροίαν 415
 χρόνον· ἀλλ' οὐκ ἔτι μ', οὐκ
 ἔτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα. τοῦ-
 τό τις φρονῶν ἴστω.
 ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ
 εὐφρονες Ἀργείοις, 420

ib. τοῖσδ' ὁμοῦ] τάδε δ' ὁμοῦ Elms-
 leius, non ei τάδε μὲν φθίνει ut minus
 accurate monuit Hermannus, qui
 τοιοῖσδε scribit pro τοῖσδ', in reliquis
 nihil mutat.

408. Suidas : ΔΙΠΑΛΤΟΣ. ἀμφό-
 τέραις ταῖς χερσίν. οἷον περιδεξίαις, παντὶ
 σθένει. Σοφοκλῆς. πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλ-
 τος ἄν με χειρὶ φονεύοι. ἢ οὕτως. ὁ στρα-
 τὸς με φονεύοι λαβὼν τὰ δίπαλτα δορά-
 τια. Eustath. II. H. p. 674, 13.
 παλτὸν εἶδος τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ παρὰ
 Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς.

412. ἰώ. Omissa hæc vocula
 in veteribus codd. et in Aldina.
 BRUNCK. et La.

ib. Suidas : ΠΟΡΟΣ.—καὶ πόροι
 ἀλῖρροθοι παρὰ Σοφοκλεῖ. ἤγουν ποταμοὶ
 εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντες. πόρος δὲ κυ-
 ρίαις, ἐπὶ ὑγρῶν λέγεται.

413. Suidas : NEMOS ἐπάκτιον.
 τὸ ἄλσος. τὸ ὅρος τὸ παράλιον. Σοφο-
 κλῆς. Πάραλά τ' ἄντρα, Καὶ νέμος
 ἐπάκτιον.

414. πολὺν με, πολὺν. Sic dispo-
 sitis vocibus metra examussum con-

gruunt. Perverse Aldus et veteres
 codices πολὺν, πολὺν με—BRUNCK.
 Sic La. Eustath. II. B. p. 250. Δη-
 ρὸν ἐπιβήματικόν ἐστι κἀνταῦθα δι' ἑλ-
 λειψιν τοῦ, χρόνον, τὸ δ' ἐντελὲς παρ' Εὐ-
 रिπίδῃ ἐν τῷ Δαρὸν ἐκ Τροίας χρόνον
 Πλαγχθεῖς· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ
 πολὺν πολὺν με δαρὸν τε δὴ κατείχετε
 χρόνον.

417. Suidas : ΑΜΠΝΟΑΣ ἔχοντα.
 ζῶντα, ἀναπνέοντα.

419. Eustath. p. 890, 19. Σκα-
 μάνδριοι—εὐφρονες. Κληθεῖς Σκάμανδρος,
 ὡς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀναφανθεῖς ἐν δίψῃς
 καιρῷ, καὶ κάματος ἀνδρὸς παραμυθησά-
 μενος. ὃν καὶ τιμᾷ ὁ ποιητὴς δῖον εἰπὼν,
 τοὺς γὰρ ἄλλους ἐπιθέτων δίχα παρέ-
 δραμε, διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι
 τοῖς Ἑλλησι. διὸ καὶ ὁ φιλόμηρος Σοφο-
 κλῆς τὰς αὐτοῦ ῥοὰς εὐφρονας τοῖς Ἀρ-
 γείοις φησίν.

ib. Σκαμάνδριοι. In Aldina ope-
 rarum errore Σκαμάνδριοι, et altero
 abhinc versu ἄνδρα με, pro μή.
 BRUNCK.

οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ
τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος
ἐξερέω μέγ', οἷον οὐ
τινα Τροία στρατοῦ
δέρχθη χθονὸς μολόντ' ἀπὸ
'Ελλανίδος· τανῦν δ' ἄτιμος
ὧδε πρόκειμαι.

425

ΧΟ. οὔτοι σ' ἀπείργειν, οὔθ' ὅπως ἐὼ λέγειν
ἔχω, κακοῖς τοιοῖσδε συμπεπτωκότα.

ΑΙ. αἰ αἰ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον

430

συμφερω

τοῦμὸν ξυνοῖσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ;
νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοὶ
καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.
ὅτου πατὴρ μὲν τῇσδ' ἀπ' Ἰδαίας χθονὸς
τὰ πρῶτα καλλιστεῖ ἄριστεύσας στρατοῦ,

435

423. Suidas : ΟΙΟΝ. τὸ θαυμα-
στικόν. οὐκ ἔτ' ἄνδρα μὴ τόνδ' ἴδῃτ', ἔπος
ἐξερέω μέγ' οἷον.

ib. οἷον—'Ελλανίδος. Eustath. II.
Σ. p. 1133, 48. Τὸ δὲ τοῖος ἐὼν καὶ
ἐξῆς, κράμα μὲν ἀπετέλεσε ψόγου καὶ
ἐπαίνου κατὰ τινα μέθοδον ἀφελείας. Τοι-
όνδε γὰρ πάντως τὸ, ἐτάσιον μὲν ἄχθος
ἀρούρης εἰπεῖν τινα. τοιοῦτον δὲ αὖ κατ'
ἀνδρίαν, οἷος οὐδεὶς ἄλλος Ἀχαιῶν. ὠφέ-
λησε δὲ ταῦτα τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆν,
ποιῆσαι τὸν Αἴαντα λέγοντα περὶ αὐτοῦ,
τοιοῦτον εἶναι οἷον οὐ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη
Τροία χθονὸς μολόντ' ἀπὸ Ἑλλανίδος.

428. Eustath. II. M. p. 914, 32.
Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι δυσὶν ἐννοίαις μίαν
αἰτίαν ἐπάγει, ἐνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύ-
ειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν, οὔτε συγχωρεῖν,
τοιαῦτα παθόντα κακά.

ib. οὔθ' οὔδ' Elmsleius.

430. Suidas : ΑΙ ΑΙ. ΑΙ ΑΙ. Τίς
ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοῦμὸν ξυνοῖσειν
ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ; ὁ Αἴας φησί.
Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοὶ,

Καὶ τρίς. τοῦτο ἀρχαιότροπὸν ἔστι, τὸ
πρὸς τὰς ὀνομασίας ἐκφέρειν τὰς συμφο-
ράς. καλῶς μὲν οὖν πράττων, οὐκ ἂν
ἐμνήσθη τοῦ ὀνόματος, ἐν συμφορᾷ δὲ
ᾧ.

ib. αἰ, αἰ. Ludicrum est et tra-
gœdiæ gravitate alienum, malis ali-
quem oppressum e vocum simili
sono et tam frigida etymologia con-
querendi argumentum sumere. Hu-
jusmodi lusibus mire indulgit Euri-
pides, quibus adeo Noster tempera-
vit, ut in ejus reliquiis vix aliud
præter hoc exemplum reperiatur.
BRUNCK. Conf. infra v. 575. ut
satis appareat, etiam Sophocli talia
in deliciis fuisse. SCHÆF. Vide
Eustath. II. I. p. 776, 50. Σ. p.
1140, 26.

435. Observa verbum ἀριστεύειν,
neutrum transitive hîc adhibitum.
BRUNCK.

ib. Huc respicit Eustath. II. Z.
p. 637, 11.

πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὐκλειαν φέρων·
 ἐγὼ δ' ὁ κείνου παῖς, τὸν αὐτὸν ἐς τόπον
 Τροίας ἐπελθὼν οὐκ ἐλάσσονι σθένει,
 οὐδ' ἔργα μείω χειρὸς ἀρκέσας ἐμῆς,
 ἄτιμος Ἀργείοισιν ᾧδ' ἀπόλλυμαι. 440
 καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστασθαι δοκῶ·
 εἰ ζῶν Ἀχιλλεὺς τῶν ὅπλων τῶν ὦν πέρι
 κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινι,
 οὐκ ἂν τις αὐτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.
 νῦν δ' αὐτ' Ἀτρεΐδαι φωτὶ παντουργῷ φρένας 445
 ἔπραξαν, ἀνδρὸς τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη.
 κεῖ μὴ τόδ' ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι
 γνώμης ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς, οὐκ ἂν ποτε

ib. Telamon ab Hercule ἀριστεῖον
 τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας accepit ἄλειςον,
 ut docet Panyasis apud Athen. MS.
 Casau. p. 783, 34. VALCK. Pi-
 sandrum, non Panyasin, nominat
 Athenæus XI. p. 220. ed. Schweigh.
 Notanda sermonis poetici audacia,
 ἀριστεύσας pro λαβὼν τῷ ἀριστεῦσαι
 novantis. Simile est mox v. 430.
 ἀρκέσας pro πράξας βοηθῶν. Non
 multum differunt σταδίου πόνον ἀρι-
 στεῦειν apud Pindarum, atque alia
 quæ Spohnius in Lectt. Theocr.
 Spec. II. p. 13. seq. attulit, cui ta-
 men non assentior, ut hic quoque
 locus cum his congruat, τὰ πρῶτα
 καλλιστεῖα pro simplici τὰ πρῶτα di-
 ctum putanti. Illud probo, quod
 non cum Lobeckio post ἀριστεῖα
 interpungendum censuit. Στρατοῦ
 utrum cum τὰ πρῶτα, an cum ἀρι-
 στεύσας construas, perinde est, nec
 fortasse ipse Sophocles quid præ-
 stet dicere audeat. HERM.

439. Suidas: ΟΥΔ' ΕΡΓΑ μείω
 χειρὸς ἀρκέσειν ἐμῆς. πιθανῶς τὸ μὴ εἰ-
 πεῖν πλείονα τοῦ πατρὸς κακοπαθῆσαι,

ἀλλὰ μὴ ἐλάττονα.

441. Suidas: ΤΟΣΟΥΤΟΝ. ἀντὶ
 τοῦ τοῦτο. Καίτοι τοσοῦτόν γ' ἐξεπίστα-
 σθαι δοκῶ. τουτέστι τοῦτο. Σοφοκλῆς ἐν
 Αἴαντι. καὶ αὖθις ὁ αὐτός. Τοσοῦτον
 οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον. ἀντὶ τοῦ,
 μέχρι τούτου.

445. Suidas: ΠΑΝΤΟΥΡΓΩΙ.
 πάντα πράττοντι, καὶ μηδὲν ὑποστελλο-
 μένῳ. ἢ πανούργῳ, καὶ ἀναιδεῖ. Σοφοκλῆς.
 Φωτὶ παντουργῷ φρένας ἔπραξαν, ἀνδρὸς
 τοῦδ' ἀπώσαντες κράτη. Παντουργὸς
 pro πανούργος positum notat Eustath.
 Il. A. p. 29. E. p. 524. Z. p. 647,
 31. Od. Σ. p. 1848, 51.

ib. παντουργῷ. Hoc accentu
 etiam Thomas Mag. p. 677. ubi ex
 Sophocle citat ἀνδρὶ παντουργῷ φρένας.
 SCHÆF.

447. ὄνομα La. pr.

448. ἀπῆξαν, ab ἀπάσσω, non ab
 ἀπάγω, unde si esset, verisimile est
 scripturum fuisse ποῖτα γνώμης μ'
 ἀπῆξαν τῆς ἐμῆς. Aldus tamen et ve-
 teres codd. habent ἀπῆξαν, quod
 ambiguum non est, quum librariis
 mos constans fuerit ἀπαίσσω, ἀπῆ-

δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν.
 νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάμαστος θεὰ
 450 ἦδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν
 ἔσφηλεν, ἐμβαλοῦσα λυσσώδη νόσον,
 ὥστ' ἐν τοιοῖσδε χεῖρας αἰμάξαι βοτοῖς·
 κεῖνοι δ' ἐπεγγελῶσιν ἐκπεφευγότες,
 ἐμοῦ μὲν οὐχ ἐκόντος. εἰ δέ τις θεῶν
 455 βλάπτοι, φύγοι γ' ἂν χῶ κακὸς τὸν κρείσσονα.
 καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν; ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς
 ἐχθαίρομαι· μισεῖ δέ μ' Ἑλλήνων στρατός·
 ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα καὶ πεδία τάδε.
 πότερα πρὸς οἴκους, ναυλόχους λιπῶν ἔδρας
 460 μόνους τ' Ἀτρεΐδας, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ;
 καὶ ποῖον ὄμμα πατρὶ δηλώσω φανείς
 Τελαμῶνι; πῶς με τλήσεταιί ποτ' εἰσιδεῖν
 γυμνὸν φανέντα τῶν ἀριστείων ἄτερ,
 ὧν αὐτὸς ἔσχε στέφανον εὐκλείας μέγαν;
 465

ξαν scribendi. In D. alia lectio est
 ἀπεῖρξαν, cum glossa ἀπήγαγον, ἐκώ-
 λυσαν. Harum interpretationum
 prior ad ἀπῆξαν pertinet. BR.

449. ἐψήφισαν v. Brunck. infr.
 1286.

450. Suidas: ΓΟΡΓΩΠΙΣ. γοργό-
 φθαλμος.

ib. Suidas: ΑΔΑΜΑΣΤΟΣ παρθένος.
 ἄζυξ. Σοφοκλῆς. Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶ-
 πις παρθένος θεὰ ἔσφηλεν ἐμβαλοῦσα
 λυσσώδει νόσῳ.

451. χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν. Sic li-
 quido scriptum in E. cum glossa
 ἐπεμβαλόντα. Et hoc etiam præfert
 codex Triclinii recensionem exhi-
 bens, tametsi Turnebus Aldi lectio-
 nem retinuit ἐπεντύνοντ', quæ mani-
 festo vitiosa est. Conjecerat Valck-
 enarius ἐπευθύνοντ', quod et ipsum

alienum est. BRUNCK. ἐπεντύνοντ'
 La.

452. λυσσώδει νόσῳ Suidas pro-
 bante T. Hemsterhusio apud Ruhn-
 ken. ad Timæum. p. 77. Vide
 Cæcil. ap. Ciceron. Tusc. IV. 32.
 PORS.

455. γρ. οὐκ ἔχοντος La.

456. βλάπτοι. gl. ἐμποδίζοι. Eu-
 stath. ad Odyss. A. p. 1410. Βλά-
 πτειν, κυρίως τὸ ἐμποδίζειν τὸν τρέχοντα,
 καὶ οἷονεὶ βάλλειν, ὃ ἐστι ρίπτειν καὶ οὐ-
 τως ἰάπτειν· ἐξ ὧν δοκεῖ τὸ βλάπτειν
 συγκεῖσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον βλάπτειν
 εἰπεῖν καὶ σφάλλειν. καὶ Ὅμηρος οὖν οὐχ
 ἀπλῶς εἶπε βλάπτειν, ἀλλὰ βλάπτουσι
 κελεύθου, ἧτοι ἐμποδῶν γίνονται εἰς ὁδόν.
 BRUNCK.

ib. γ' ἂν] τᾶν cum MS. Mosq.
 Elmsleius et Hermannus.

οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν. ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν
 πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις,
 καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἴτα λοίσθιον θάνω ;
 ἀλλ' ὧδέ γ' Ἀτρεΐδας ἂν εὐφράναιμί που.
 οὐκ ἔστι ταῦτα. πείρά τις ζητητέα 470
 τοιάδ', ἀφ' ἧς γέροντι δηλώσω πατρὶ
 μή τοι φύσιν γ' ἄσπλαγχνος ἐκ κείνου γεγώς.
 αἰσχροὺν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου,
 κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται.
 τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει 475
 προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γε κατθανεῖν ;

466. δῆτ' ἰὼν Lb.

468. θάνω. Brunckius θανῶ, quod foret futurum, si hac futuri forma Græci uterentur. Lucianus t. I. p. 345. s. ed. Reitz. αἰεὶ θανόντι ἐοικώς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. Duo codices (v. Schmieder. t. II. p. xxxi.) θανοῦντι, quod nec Græcitas admittit, et sensus aversatur. Et enim perperam Interpres: moribundo similis. Imo mortuo similis, cadaverosa facie: quo acrior aliquanto fit sal Lucianeus. SCHÆF.

469. εὐφράναιμι. Sic membr. codicesque alii omnes et Turnebus. In Aldina εὐφράνομι, quod Stephanus revocavit. BRUNCK. εὐφράναιμι La. Lb.

470. πείρα. gl. μεταχείρησις. BR.

472. δηλώσω—μή γεγώς. Nihil magis obvium hoc idiotismo, quo participium ponitur pro infinitivo. δείξω πεποιηκώς, pro δείξω πεποιηκέναι. Imitantur veteres Latini. Plautus Asinaria, III. 3. Argenti viginti minæ me modo ad mortem appulerunt, Quas hodie adulescens Diabolus ipsi daturus dixit. BRUNCK.

ib. Suidas: ΑΣΠΛΑΓΧΝΟΣ. ἄτολμος. ταπεινός. δειλός. ψυχρός. Σοφοκλῆς.

μή τοι φύσιν ἄσπλαγχνος ἐκείνου γεγονώς. φύσιν δὲ ἀσθενῆ, καὶ ἀλλοίαν παρὰ τὴν τοῦ πατρός.

473. Suidas: ΑΙΣΧΡΟΝ. Σοφοκλῆς. Αἰσχροὺν γὰρ ἔστι τοῦ μακροῦ χρήζειν βίου Κακοῖσιν ὅς τις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Τουτέστιν, ὅς τις αἰεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται.

475. H. v. citat Eustath. II. M. p. 906, 36.

ib. Suidas: ΗΜΑΡ. ἡμέρα. τὸ ἡμᾶρ φιλοῦται. τὰ γὰρ ἀπὸ δασέων μετασχηματιζόμενα, φιλοῦται. οἶον ἡδονή, ἡδός. ἄμα, ἄμυδις. οὕτως ἡμέρα, ἡμᾶρ. ὁ δὲ Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι τὰ εἰς ὅς οὐδέτερα, εἰ ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἄρχονται, φιλοῦνται, οἶον αἰσχος. εὖχος. εὖρος. ἦθος. οὕτω καὶ ἦμος. καὶ ἡμᾶρ. Σοφοκλῆς. τί γὰρ παρ' ἡμᾶρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει προσθεῖσα τὸ ζῆν, καὶ ἀναβαλλομένη τὸ θανεῖν, τέρπει τὸν ἄνθρωπον.

476. κἀναθεῖσα. Sic membr. pro varia lectione. In serie versus scriptum κἀναθεῖσα, ut ceteri omnes habent libri tam scripti quam impressi. Glossæ: ΠΡΟΣΘΕΙΣΑ. ἐαυτὴν δηλαδή. παρατεθεῖσα, προσθήκην ποιήσασα. ΚΑΝΑΘΕΙΣΑ. ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν, ἀνατεθεῖσα, ὑπέρθεσιν ποιούσα. Hoc quidem sensu

οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτὸν,
 ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται·
 ἀλλ' ἢ καλῶς ζῆν, ἢ καλῶς τεθνηκέναι
 τὸν εὐγενῆ χρή. πάντ' ἀκήκοας λόγον.

480

ΧΟ. οὐδεὶς ἐρεῖ ποθ', ὥς ὑπόβλητον λόγον,
 Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός.
 παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις
 γνώμης κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.

ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης

485

probum est ἀναθεῖσα, sed quin locum tueatur obstat constructionis ratio: oporteret enim τό γε κατθανεῖν, quod metrum non admittit. Optimam interpretationem e codice protulimus: τί γὰρ ἔχει ἡμέρα τέρπειν, προσθεῖσα, ἐαυτὴν δηλονότι, ἐπὶ ἡματι, καὶ ἀνεθεῖσα τοῦ κατθανεῖν, ἡγουν ἀπολυθεῖσα καὶ ἐλευθερωθεῖσα τοῦ θανάτου; BRUNCK. Παρ' ἡμαρ est alternis diebus: v. H. Steph. Thes. v. παρά. Ἡμέρα παρ' ἡμαρ dicit, quia duo deinde infert, προστιθέναι et ἀνατιθέναι. Neque enim dubitandum videtur, quin vera sit vulgata lectio, a Stobæo quoque Serm. VII. 3. CXXI. 22. quibus locis versus 468—475. affert, confirmata, κανάθεισα, quod glossæ interpretantur ἀναβολὴν ποιήσασα καὶ ἀνάθεσιν, non autem quod Brunckius edidit κἀνεθεῖσα. Moschopulus Dict. Att. v. Ἀνατίθημι: Ἀνατίθεμαι δὲ τὸ ἀναβάλλομαι καὶ ὑπερτίθεμαι, οἷον, ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Τὸ δὲ ἀναθεῖσα τοῦ κατθανεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ, κατὰ διάφρασιν συντακτέον εἰς γενικὴν, οἷον, ὑπέρθεσιν ποιησαμένη τοῦ θανάτου. Hoc dicit: quid potest dies cum die alternans oblectationis afferre, quum nihil nisi de moriendi necessitate aut addat aliquid, aut differat. HERM. κανάθεισα La. κἀναθεῖσα Lb.

477, 478. Citat Suidas in Θερμών. Πρίαμαι.

478. Eustath. Il. Z. p. 651, 60. Od. A. p. 1407, 48.

479, 480. Citat Suidas in Εὐγενής. et in Ἀλλ' ἢ καλῶς. ἢ γὰρ καλῶς ζῆν schol. Hermog. p. 371. probante Musgravio.

481. ὑπόβλητον λόγον. Eustath. p. 106. ὑποβάλλειν λέγεται, τὸ νόθα ταῖς ὠδινούσαις ὑποτιθέναι βρέφη, ἃ καὶ ὑποβολιμαῖα διὰ τοῦτο λέγονται. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς ὑποβολιμαίους εἶπε λόγους, τοὺς μὴ γνησίους τῆς σώφρονος διανοίας, ἀλλὰ νόθους. Vide Œd. Col. 794. BR. Suidas: ΤΠΟΒΛΗΤΟΝ. οὐκ ἀληθές, ἀλλὰ πεπλασμένον. ἀπὸ τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὰ γένη τοὺς παῖδας. Σοφοκλῆς. τὸ σὸν δ' ἀφίκται δεῦρ' ὑπόβλητον στόμα. καὶ αὔθις. Οὐδεὶς ἐρεῖ πόθ' ὥς ὑπόβλητον λόγον, Αἴας, ἔλεξας, ἀλλὰ τῆς σαντοῦ φρενός. Παῦσαί γε μέντοι, καὶ δὸς ἀνδράσιν φίλοις. ἀντὶ τοῦ γνήσια τῆς σῆς διανοίας τὰ εἰρημένα, οὐχ ὑπόβλητα, ἀλλ' οἰκεῖα σαντῷ εἶπας, ὅμως γε μὴν παῦσαι τὸ πᾶν ἀναθεῖς ἡμῖν.

484. Suidas: ΜΕΘΕΣΘΑΙ. καταλιπεῖν. Σοφοκλῆς. καὶ δὸς ἀνδράσι φίλοις γνώμῃσι κρατῆσαι, τάσδε φροντίδας μεθείς.

485. Suidas: ΑΝΑΓΚΑΙΑ τράπεζα. ἢ εὐτελὲς, καὶ πενιχρά. καὶ Σοφοκλῆς φησιν, ὦ δέσποτ' Αἴαν, τῆς ἀναγκαίας

οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν.
 ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός,
 εἴπερ τινὸς, σθένοντος ἐν πλούτῳ, Φρυγῶν·
 νῦν δ' εἰμὶ δούλη. θεοῖς γὰρ ᾧδ' ἔδοξέ που,
 καὶ σῇ μάλιστα χειρί. τοιγαροῦν, ἐπεὶ 490
 τὸ σὸν λέχος ξυνήλθον, εὖ φρονῶ τὰ σά,
 καὶ σ' ἀντιάζω πρὸς τ' ἐφ'esτίου Διὸς,
 εὐνῆς τε τῆς σῆς, ἣ συνηλλάχθης ἐμοί,
 μή μ' ἀξιώσης βάξιν ἀλγεινὴν λαβεῖν
 τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν, χειρίαν ἀφείς τινι. 495
 εἰ γὰρ θάνης σὺ, καὶ τελευτήσας ἀφῆς,

τύχης, Οὐκ ἔστιν οὐδὲν μείζον ἀνθρώποις κακόν. Διπλῶς φασὶ τὸ ἀναγκαῖον. ποτὲ μὲν, ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀκολουθίαν τινὰ ἐχόντων. ὥς εἰ εἴποιμεν ἀναγκαίως τὸ πῦρ ξανθόν, καὶ τὸ γάλα λευκόν. ποτὲ δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐξ ἀνάγκης γινομένου. ὥς καὶ νῦν ἀναγκαίως τύχης, τῆς βίας φησί. τοῦτ' ἐστὶ, τῆς δυστυχίας.

ib. ἀναγκαῖα τύχη, captivitas. Eustathius ad Il. II. p. 1089. ἡμαρ δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς ἀλώσεως καὶ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἀναγκαῖα τύχη, ἡ δουλική, καθ' ἣν οὐ ζῇ τις ὥς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς, διὸ καὶ ἀντετέθη τὸ ἐλεύθερον ἡμαρ, καὶ τὸ ἡμαρ ἀναγκαῖον. BRUNCK. Il. Z. p. 651, 30. ἀναγκαῖα τύχη, τὴν μὴ εὖ πίπτουσάν τινι δηλοῦσιν.

490. καὶ σῇ μάλιστα χειρί. Corrigit se prudentissima mulier, quæ nisi hoc addidisset, vix æquo animo laturus erat irreverens deorum Ajax, quod illa dixerat, θεοῖς ᾧδε ἔδοξαι. SCHÆF.

491. Suidas: ΕΥΦΡΟΝΩ τὰ σά. ἀντὶ τοῦ εὖνους σοὶ εἰμί.

493. ἣς ξυνηλλάχθης. Sic membr. et duo alii codd. Aldus ἦ. Attici relativum articulum construunt

casu substantivi quo refertur, non eo quem regit adjunctum verbum. Exempla passim obvia. Isæus in oratione περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου, p. 11. edit. Reiskii: τοῖς μὲν γὰρ ἄλλοις κακείνων, ὧν ἂν ὀργισθέντες τοὺς οἰκέλους ἀδικήσωσιν, ὕστερον μετὰμελει. ubi ἂν ex Atticorum usu est pro οἷς. Vide quæ notavimus ad comici Thesmorph. 835. BRUNCK. ἣ συναλλάχθῃ La. Lb.

ib. Suidas: ΣΤΗΝΗΛΛΑΓΗΝ σοι, καὶ συνηλλάχθης ἐμοί. ἀντὶ τοῦ, συναλλαγὰς ἔχεις. γάμψ συνεζεύχθης.

495. Suidas: ΧΕΙΡΙΑΝ. Σοφοκλῆς. μή με τῶν σῶν ὑπ' ἐχθρῶν χειρίαν ἐφῆς τινί. τοῦτέστιν, ὑποχειρίαν τοῖς ἐχθροῖς σὺν τῷ παιδὶ καταλείψης.

ib. ἐφείς La. ἐφείς Lb.

496. εἰ γὰρ La. Lb. Tum θάνεις —τελευτήσεις La. pr. Lb. θάνης—τελευτήσης La. sec. ἀφ' ἣς Lb. ἦν γὰρ θ. vulgo.

ib. τελευτήσας μ' ἀφῆς. Insertum pronomen in omnibus libris perperam omissum. BRUNCK. Pronomen non necessarium esse docet Elmsleius ad CEd. T. 461.

ταύτη νόμιζε καμὲ τῇ τόθ' ἡμέρα,
 βία ξυναρπασθεῖσαν Ἀργείων ὕπο,
 ξὺν παιδὶ τῷ σῷ δουλίαν ἔξειν τροφήν.
 καί τις πικρὸν πρόσφθεγμα δεσποτῶν ἐρεῖ, 500
 λόγοις ἰάπτων· Ἴδετε τὴν ὁμευνέτιν
 Αἴαντος, ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ,
 οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.
 τοιαῦτ' ἐρεῖ τις. καμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ,
 σοὶ δ' αἰσχροῦ τᾶπη ταῦτα καὶ τῷ σῷ γένει. 505
 ἀλλ' αἰδεσθαι μὲν πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ
 γήρᾳ προλείπων· αἰδεσθαι δὲ μητέρα
 πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἥ σε πολλάκις
 θεοῖς ἀράται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν·
 οἴκτειρε δ', ὦ ἄναξ, παῖδα τὸν σὸν, εἰ νέας 510
 τροφῆς στερηθεῖς, σοῦ διοίσεται μόνος
 ὑπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακὸν
 κείνῳ τε κάμοι τοῦθ', ὅταν θάνῃς, νεμείς.
 ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔτ' ἐστὶν εἰς ὃ τι βλέπω,
 πλὴν σου. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορί, 515

499. δούλιον La. pr. δουλίαν La. sec. Lb.

501. Suidas: ΙΑΠΤΩΝ. βλάπτων. ὑβρίζων. Σοφοκλῆς. Λόγοις ἰάπτων. Vide Eustath. Il. A. p. 17. de v. ἰάπτων. Sequentia usque ad τρέφει citat Suidas in v. Ζήλος ubi οἶον ζήλου ed. Med.

ib. ἰάπτων. γρ. ἀτίζων La.

503. Suidas: ΛΑΤΡΕΙΑ. δουλεία ἐπὶ μισθῷ. Οἷας λατρείας ἀνθ' ὅσου ζήλου τρέφει.

504. ἐλᾷ futurum est Attica forma, ut infra, 756. Œd. T. 418. Eurip. Androm. 710. BRUNCK.

508. Suidas: ΚΛΗΡΟΥΧΟΝ. μέτοχόν. κεκληρωμένην. κληρὸν ἐσχηκυῖαν. Σοφοκλῆς. Αἰδεσθαι δὲ μητέρα Πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον.

511. Suidas: ΔΙΟΙΣΕΤΑΙ. Σοφοκλῆς. τροφῆς στερηθεῖς, σοῦ διοίσεται μόνος. ἀντὶ τοῦ διάξει, βιώσεται.

512. Suidas: ΟΡΦΑΝΙΣΤΩΝ. ὀρφανισταὶ εἰσιν, οἱ τοὺς ὀρφανοὺς τρέφοντες. ἡ ὀρφανιστὰι, ἀρχὴ Ἀθήνησι, τὰ τῶν ὀρφανῶν κρίνουσα. ἡ ὀρφανιστῶν, τῶν τῆς ὀρφανίας ἐπίτροπων. ἀπ' ὀρφανιστῶν μὴ φίλων. ὅσον κακόν. Huc respicit Eustath. Il. E. p. 533.

515. Suidas: ΗΙΣΤΩΣΑΣ. ἡφάνισας. σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἦστωσας δορί.

ib. μοι πατρίδ'. Sic Aldus et codd. veteres. Triclinius μου dedit invenuste. BRUNCK. μοι La. Lb. Post h. v. Hermannō excidisse quid videtur, "quo Tecmessa aliquid de domo sua excisa, seque ipsa in servitutem abducta adjecerit."

- καὶ μητέρ' ἄλλη μοῖρα τὸν φύσαντά τε
καθεῖλεν Ἄιδου θανασίμους οἰκήτορας.
τίς δῆτ' ἐμοὶ γένοιτ' ἂν ἀντὶ σοῦ πατρίς;
τίς πλούτος; ἐν σοὶ πᾶς ἔγωγε σῶζομαι.
ἀλλ' ἴσχε καμοῦ μνήστιν. ἀνδρί τοι χρεῶν 520
μνήμην προσεῖναι, τερπνὸν εἴ τί που πάθοι.
χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτους' αἰεῖ.
οὔτου δ' ἀπορρεῖ μνήστις εὖ πεπονθότος,
οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ.
- ΧΟ. Αἴας, ἔχειν σ' ἂν οἶκτον, ὥς καγὼ, φρενὶ 525
θέλοιμ' ἂν· αἰνοίης γὰρ ἂν τὰ τῆσδ' ἔπη.
- ΑΙ. καὶ κάρτ' ἐπαίνου τεύξεται πρὸς γοῦν ἐμοῦ,
εἰ μόνον τὸ ταχθὲν εὖ τολμᾷ τελεῖν.
- ΤΕ. ἀλλ', ὦ φίλ' Αἴας, πάντ' ἔγωγε πείσομαι.
- ΑΙ. κόμιζέ νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὥς ἴδω. 530
- ΤΕ. καὶ μὴν φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην.
- ΑΙ. ἐν τοῖσδε τοῖς κακοῖσιν; ἢ τί μοι λέγεις;
- ΤΕ. μή σοί γε που δύστηνος ἀντήσας θάνοι.

516. ἄλλη—φύσαντά τε. Sic Erfurdtius et Lobeckius. ἀλλ' ἡ—φύσαντά με vulgo. φύσαντά με La. cum
με in litura. φύσαντά τε Lb.

517. Ἄιδου οἰκήτορας. Supplenda praepositio εἰς, quæ supprimi solet. Pronum erat scribere καθεῖλ' ἐς Ἄιδου. BRUNCK.

ib. quomodo nuper (recte, puto,) interpretati sunt, jam Musgravius intellexit. "Si vulgatam retinemus," inquit, "pater et mater Tecmessæ erunt. ἄδου, quos memorat, οἰκήτορες." Conjecturam idem suam, καθεῖλ' ἐς, dubitanter proponit. Conf. v. 396. SCHÆF.

518. γένοιτ' ἀντὶ La. pr.

520—523. Citat Suidas v. Μνήστις.

521. πάθη La. Lb.

522. Suidas: ΧΑΡΙΣ. χάρις χάριν γάρ ἐστιν ἡ τίκτους' αἰεῖ. τουτέστιν, ἡ φύουσα τὴν χάριν, χάρις ἐστὶ πρὸς ἀνδραγάδα.

524. Secutus sum cum Lobeckio Porsonum. Vulgo οὐκ ἂν γένοιτό ποθ' οὗτος εὐγενὴς ἀνὴρ. SCHÆF. Vide Porson. Præf. Hecub. Suppl. p. LVIII. qui notat unum Suidæ MS. Paris. habere οὗ πως γένοιτ' ἂν οὗτος ε. ἀ. Alterum cum edd. pr. οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος ε. ἀ. Οὐκ ἂν γένοιτ' ἔθ' La. Lb. οὐκ ἂν γένοιθ' οὗτος Stobæi append. e cod. Flor. t. IV. p. 31, 5.

527. F. καὶ κάρτα γ' αἶνον. SCHÆF.

531. φόβοισι, propter metum. Vide ad Antig. 1219. BRUNCK.

- ΑΙ. πρέπον γέ τ' ἂν ἦν δαίμονος τοῦ 'μοῦ τόδε.
 ΤΕ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ 'φύλαξα, τοῦτό γ' ἀρκέσαι. 535
 ΑΙ. ἐπ' ἤνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν ἦν ἔθου.
 ΤΕ. τί δ' ἦτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε ;
 ΑΙ. δὸς μοι προσειπεῖν αὐτὸν, ἐμφανῇ τ' ἰδεῖν.
 ΤΕ. καὶ μὴν πέλας γε προσπόλοις φυλάσσεται.
 ΑΙ. τί δ' ἦτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν ; 540
 ΤΕ. ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε. δεῦρο προσπόλων
 ἄγ' αὐτὸν, ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κυρεῖς.
 ΑΙ. ἔρποντι φωνεῖς, ἢ λελειμμένῳ λόγου ;
 ΤΕ. καὶ δὴ κομίζει προσπόλων ὅδ' ἐγγύθεν.
 ΑΙ. αἶρ' αὐτὸν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὐ,
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον, 545
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὠμοῖς αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς

534. γε τ' ἂν ἦν La. γ' ἔτ' ἂν ἦν Lb. γε τὴν ἂν Brunck. et alii. Vide Porson. ad Med. 863.

537. τί δ' ἦτα δρῶσ' ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε ; Aldus et codd. hunc versum sic depravatum exhibent : Τί δ' ἦτ' ἂν ὥς ἐκ τῶνδ' ἂν ὠφέλοιμί σε ; Scabra est lectio, in qua non satis apparet quid sibi velit ὥς, et invenuste geminatur ἂν. Tragici manum certa et elegantissima conjectura restituit Ericus Hubertus van Eldik. Euripid. Iphig. A. 1463. Ἔσθ' ὅ τι κατ' Ἀργος δρῶσά σοι χάριν φέρω. In Heathii lectionibus ὥς ἐκ τῶνδε perperam exponitur, ut res nunc se habent. Aliquanto melius glossæ in codd. nostris, κατὰ τὰ μετὰ ταῦτα. Pravum ὥς omnes perinde frustra habuit. ἐκ τῶνδε pro postea, dehinc frequentat Sophocles, quod ad Œd. T. 235. jam fuit observatum. BRUNCK. ὥς ἐκ τῶνδ'. Pausanias IV. c. 34. τοῖς δὲ Ἑλλήνων ποταμοῖς δέιματα ὥς ἀπὸ θηρίων εἰσὶν οὐδένα. quæ

non sollicitem. SCHÆF. Libro- rum lectionem, quæ etiam apud Herodianum post Mæridem Pier- soni p. 439. prostat, recte explica- tam ab Heathio, defenderunt Lo- becius et Erfurdus. Ita ἐκ τούτων Philoct. 893. Thucyd. IV. 17. ὥς ἐκ τῶν παρόντων. Ipsum ὥς ἐκ τῶνδ' apud Euripidem in Androm. 1184. a Porsonio in præf. ad Hec. p. 32. tacite repositum, nuper recepit Matthiæ. Proprie ex hoc rerum statu, i. e. quum hæc ita sint, porro. HERM.

538. αὐτὸν om. La. pr.

543. λόγων La.

544. ὅδ' ἐγγύθεν La.

546. νεοσφαγῇ που τόνδε. Sic Al- dus et plerique codd. veteres. In quibusdam νεοσφαγῇ τοῦτόν γε. BR. προσλεύσσω La. pr. τοῦ τόνδε La. Lb. ante corr. τοῦτόν γε Lb. e corr.

548. Suidas: ΝΟΜΟΣ. νόμος παρὰ Σοφοκλεῖ ἢ φύσις τοῦ γεγενηκότος, καὶ

δεῖ πωλοδαμνεῖν, κάξομοιοῦσθαι φύσιν.

ὦ παῖ, γενοιο πατρὸς εὐτυχέστερος,

550

τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν οὐ κακός.

καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,

ὅθ' οὐνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.

ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,

[τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.]

ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.

555

ὅταν δ' ἴκη πρὸς τοῦτο, δεῖ σ', ὅπως πατρὸς

τὸ ἔθος. vide ad v. 205. Eustath. II. Z. p. 624, 57. Αἴας γοῦν ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ στερεόφρων, ὧμοὺς νόμους τοὺς ἑαυτοῦ τρόπους καλεῖ, ὡς ἀνεκδότους καὶ στερεοῦς.

550, 551. Citat Suidas in ὦ παῖ. Eustath. II. Z. p. 656, 45. Καί ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων ὅρα ὅπως καὶ νῦν ὁ Ἐκτωρ περιταυτολογεῖ· καὶ ὅτι ὁ μὲν τοῦ Σοφοκλέους Αἴας, ὑπέρφρων πλαττόμενος, γένοιο πατρὶ ὅμοιος ἐπεύχεται τῷ υἱῷ, τὴν δὲ τοῦ ἀμείνωνος αὐξήσιν εἰπεῖν ὀκνεῖ, ὡς μὴ ἐγχωροῦν γενέσθαι οὕτω, διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ πατρός. Attius Armorum iudicio ap. Macrob. VI. 1. *virtute sis par, dispar fortunis patris*.

552—555. Citat Suidas in Ζηλοῦν, qui habet post v. 554. τὸ μὴ φρονεῖν δὲ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν.

554. Suidas: EN ΤΩ ΦΡΟΝΕΙΝ ΓΑΡ μηδὲν ἥδιστος βίος. Σοφοκλῆς. ἐν τῷ μὴ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν κακῶν. ἐπεὶ ἔσται γελοιότατον, ὡς τιμῶντος τὴν ἀφροσύνην.

ib. Post hunc versum codd. et impressi istum exhibent; qui forte olim margini adscriptus, ab indocto librario in textum illatus fuit: Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Qui hanc sententiam excerpserit Stobæus Floril. Grotii, p. 335. additium illum versum non agnoscit.

Vide Valckenarium ad Hippol. 247. BRUNCK. Vide Porsonum ad Med. 140.

ib. Non repugnarem ejicientibus, si omissio plures haberet auctores, nec major testium numerus contra niteretur. Reputanti enim, ea facillime in scribendo omitti, quorum omissio sensui non nocet, non mirum videbitur, negligi hunc versum a Stobæo potuisse. Ipse versus autem, si locus recte intelligatur, tantum abest, ut quicquam offensionis habeat, ut potius egregie conveniat huic loco. Nam repetitio verborum in his ἐν τῷ φρονεῖν μηδὲν, et τὸ μὴ φρονεῖν, neminem offendet, qui meminerit frequentissimas esse hujusmodi repetitiones. Illa autem ἥδιστος βίος et κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, non idem sed diversissima sunt. Nam quum dixisset, ignorantes vivere jucundissime, ne hoc falso dixisse videatur, quia malum tamen sit ignorantia, in parenthesi addit, *nam si malum est ignorantia, at innoxium est malum, usque dum discernere didiceris, quid gaudere sit et quid dolere*. HERM.

555. Suidas: ΚΑΡΤΑ. ἐκ τῶν Σοφοκλέους. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν, ἕως τὸ χαίρειν, καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθης.

δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου ἔτράφησ.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῇδε χαρμονήν.
 οὔτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίση 560
 στυγναῖσι λώβαις, οὐδὲ χωρὶς ὄντ' ἐμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι
 λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τανῦν
 τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεῶς, 565
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,

557. ὅπως δείξεις. Sic emendate membr. et plerique alii codd. etiam ille qui Triclinii recensionem exhibet. In membr. apposita observatio: τὸ ὅπως ἐπὶ παραγγελίας κείμενον, οὐδέποτε κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ὑποτάσσεται. ἀντὶ γὰρ τοῦ πῶς κεῖται. In impressis exstat δείξης, quod plane solæcum ex mera purioris helenismi ignorantia retinuit Turnebus. ὅπως ut finale significans cum sub-iunctivo recte construitur, at nunquam, quando, ut hic, a suppresso verbo pendet. Vide quæ notavimus ad comici Nubes 490. Dawesio, qui canonem hunc Græce loquendi adstruxit, stolidè obloquitur Parisinus Professor, exempla excitans, quæ nihil ad rem faciunt. Quippe eorum nullum est in quo ἵνα vel ὅπως non positum sit pro ut finali. BRUNCK. δείξης La. pr. Lb. δείξεις La. sec.

ib. πράφεις (sic) La. pr. τράφης La. sec.

558. Suidas: ΚΟΥΦΗ. —Κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν Ψυχὴν ἀτάλλων. —τουτέστι, κούφη, καὶ ἀπαλῇ ζωῇ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φυτῶν ἅτινα οὐδὲν σφοδρὸν δύνανται φέρειν, οὔτε καύσωνα, οὔτε ἄνεμον. Αἴας φησὶ πρὸς τὸν παῖδα αὐτοῦ.

559. Suidas: ΑΤΑΛΛΩΝ, τρέφων. Σοφοκλῆς. —κούφοις πνεύμασι βόσκου, νέαν Ψυχὴν ἀτάλλων. Αἴας φησὶ πρὸς τὸ ἴδιον τέκνον. σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκιρτῶν.

560. οὐ μή τις ὑβρίσει. Sic E. et meus ex emendatione inter lineas: nam in contextu, ut ceteri, habent ὑβρίση, quod plane solæcum est. Glossa ἀτιμάσει nostram lectionem spectat. BRUNCK. ὑβρίση La. Lb. Hoc defendunt Elmsleius et Hermannus.

563. ἔμπα. V. Index verbor. ad Melet. Crit. p. 163. SCHÆF.

ib. ἔμπακ'. εἰ τὰ νῦν Lb. (cum gl. ἐπιστροφὴν ποιούμενον.) ἔμπα. κεῖ τανῦν La. (gl. ὅμως)

564. Suidas: ΤΗΛΩΠΟΣ. ἔκδημος. Σοφοκλῆς. —κεῖ τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.

ib. τηλωπὸς La. γρ. τηλουργός. (Musg. τηλουρός.)

ib. θήραν. γρ. φρουράν La.

565. Suidas: ΑΣΠΙΔΗΦΟΡΟΙ. καὶ ἀσπιστῆρες, φυλακτῆρες. Σοφοκλῆς.

ib. ἐνάλιος Lb.

566. Suidas: ΕΠΙΣΚΗΨΩ. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν. Σοφοκλῆς. ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν.

κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολὴν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμους ἐμοὺς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει, μητρί τ', Ἐριβοία λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰσαεὶ, 570
 μέχρις οὗ μυχοὺς κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ.
 καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός·
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν, ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυρράφου στρέφῳν 575
 πόρπακος, ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ τεθάψεται.
 ἀλλ' ὥς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου,

569. Τελαμῶνι δείξει. Sic membr.
 et E. bene. Quippe etiam quum
 ut finale significat, ὅπως cum futuro
 indicativi construere amant Attici.
 Vide Œd. T. 1518. BRUNCK.
 δείξει La. Lb.

ib. Ἐριβοίαν λέγω. Vulgo Ἐριβοία
 λέγω. V. idem Index l. c. meaque
 in Lobeckii Addendis p. 443. sq.
 SCHÆF. Ἐριβοία La. Lb.

570. V. Eustath. Il. E. p. 600.
 I. 782, 17. Od. Γ. p. 1456, 23. de
 v. γηροβοσκός.

ib. Suidas : ΓΗΡΟΤΡΟΦΩ, γηρο-
 βοσκῶ, γηροτροφῶ. Σοφοκλῆς. ὅπως γέ-
 νηται γηροβοσκός εἰς αἰεὶ. μέχρις ἂν μυ-
 χούς κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ.

571. μέχρις οὗ. Sic codd. pleri-
 que et probatissimi cum scholiasta.
 Alii μέχρις ἂν—BRUNCK. μέχρις
 οὗ La. Lb. οὗ cum Suidæ MS. Leid.
 delet Hermannus. Integrum ver-
 sum Elmsleius.

ib. Suidas : ΜΥΧΟΣ. μῦχος, ἢ μυ-
 χός. ὁ ἐνδότατος τόπος. Ὡς σφιν γένη-
 ται γηροβοσκός εἰς αἰεὶ. Μέχρις ἂν μυχοὺς
 κίχῳσι τοῦ κάτω θεοῦ.

572. Suidas : ΑΓΩΝΑΡΧΑΙ. ἀγω-
 νοῦνται. ἄρχοντες τῶν ἀγώνων. Σοφοκλῆς.

καὶ τὰμὰ τεύχη μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς, μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός.

573. Ἀχαιοὺς La.

ib. μήθ' ὁ λυμεὼν ἐμός. Tueren-
 tur hæc vulgatam in Theocriti Idyll.
 XXVII. v. 58. scripturam, nisi So-
 phocles dedisse videretur μήτε λυ-
 μεὼν ἐμός. Ceterum advertenda h.
 l. constructio vetantis μή cum fu-
 turo indicativi. Conf. Koen. ad Gre-
 gor. de Dial. Dor. §. XCVII.
 SCHÆF.

ib. λυμεὼν. Eustath. Il. A. p.
 108. Λύματα, τὰ καθάρματα—καὶ ὁ
 λυμεὼν ἐντεῦθεν, ὃν κάθαρμά τις ἂν εἴποι
 καὶ πῖνον αὐτοχρῆμα.

ib. Suidas : ΑΥΤΜΕΩΝ. ὁ φθορεὺς.
 Σοφοκλῆς.

574—576. Suidas in Εὐρυσάκης.
 Πόρπαξ ubi MSS. v. 576. habent
 ἄρρηκτον.

576. Suidas : ΠΟΡΠΑΞ. κατὰ μὲν
 τινὰς ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος. ὥς δέ
 τινες, τὸ διήκον μέσον τῆς ἀσπίδος σιδή-
 ριον. ᾧ κρατεῖ τὴν ἀσπίδα ὁ στρατιώτης.

577. κοινὰ adverbialiter pro κοι-
 νῶς. gl. ὁμοῦ ἐμοί, ἡγουν σὺν ἐμοί.
 BRUNCK.

καὶ δῶμα πάκτου, μηδ' ἐπισκήνους γόους
δάκρυε. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.
πύκαζε θᾶσπον. οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ
θρηνεῖν ἐπὶ δᾶς πρὸς τομῶντι πήματι.

580

ΧΟ. δέδοικ' ἀκούων τήνδε τὴν προθυμίαν·

579. καὶ δῶμα πάκτου. Haud infrequens librorum error in distinguendis vocibus monstrum lectionis peperit, quod codices nostros omnes insidet, καὶ δῶμ' ἀπάκτου. Apposita in plerisque glossa ἀπαγε. Et hoc quidem plerique interpretes arbitrati sunt a vetere scholiasta confirmari, quibus fraudi fuit scholiorum editio interpolata. Falsa derivatio verbi ἀπακτοῦ recentioris Græculi commentum est, scholiis antiquis insertum ab Ant. Fracino, qui Juntinam editionem curavit. Verbum istud ne Græcum quidem est. Eustathius plurimis in locis Sophocleam hanc excitat χρῆσιν, semperque laudat καὶ δῶμα πάκτου. Sic ille p. 742. Τὸ πακτοῦν, ὃ ἐστὶν ἀσφαλίζεσθαι. οὗ χρῆσις παρά τε Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Καὶ δῶμα πάκτου, ἥγουν σύγκλειε ἀσφαλῶς, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ (Vesp. 128.) Κάπακτώσαμέν γε, ἥγουν καὶ ἐπακτώσαμεν. Vide eundem p. 1532. l. 59. [et 1937. antep.] ubi Herodoti verba profert, quæ exstant lib. II. c. 96. ad quæ videndus omnino Valckenarius. Comicus in Lysistrata 265. Μοχλοῖς δὲ καὶ κλήθροισι τὰ προπύλαια πακτοῦν. BRUNCK. ἀπάκτου La. Lb.

ib. Suidas: ΑΠΑΚΤΟΥ. Σοφοκλῆς. Ἄλλ' ὡς τάχος τὸν παῖδα τόνδ' ἤδη δέχου Καὶ δῶμ' ἀπάκτου.

ib. Suidas: ΕΠΙΣΚΗΝΟΥΣ. Σοφοκλῆς. μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε. ἥτοι μεγάλους ἢ ἀπρεπεῖς. οἷους ἐπὶ τῇ σκηνῇ.

580. Suidas: ΦΙΛΟΙΚΤΙΣΤΟΝ.

ὀδυρτικὸν, θρηνητικόν. Σοφοκλῆς. κάρτα τοι φιλοίκτιστον γυνή.

ib. Huc alludit Eustath. II. T. p. 1185, 36. Od. Δ. p. 1491, 14.

581. πρὸς ἱατροῦ. Non abundat πρὸς, quæ particula, quando τὸ καθῆκον, officium significat, cum genitivo construitur. Vide indicem nostrum in Aristophanem. — θρηνεῖν. Sic B. quod etiam membr. in contextu exhibent, superscripta varia lectione, γρ. θροεῖν. Hoc sequitur Suidas in ἐπὶ δᾶς, illud in θρηνεῖν. At θροεῖν ex glossemate ortum est. Quin θρηνεῖν scripserit Noster, dubitare non sinit Eustathius, qui duobus in locis lectionem hanc confirmat, quam demum restitui. Sic ille p. 648.

Τὸ γοῶσα, καθὰ καὶ τὸ αὐτῆς θέμα, τὸ γοῶσθαι, ἔστι μὲν ἐξ ὀνοματοποιίας, ἀφ' ἧς καὶ ὁ γόος· παράγει δὲ καὶ τὸν παρὰ τοῖς ὕστερον γόητα, εἰπεῖν δὲ ταυτὸν, θρηνῶδη ἐπαοιδὸν, καθὰ Σοφοκλῆς ὑποδηλοῖ ἐν τῷ, Οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπὶ δᾶς πρὸς τομῶντι πήματι. Eandem χρῆσιν excitat rursus p. 1147. ubi subjicit: πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπὶ δᾶς, ταυτὸν ἐστὶ τῷ γοεῶς ἐπάδειν, ὃ καὶ γόης ποιεῖ. BRUNCK. Huc etiam respicit p. 796, 59. θρηνεῖν La. Lb. Tum πήματι γρ. τραύματι La.

ib. Citat Suidas in πύκαζε ubi θρηνεῖν MS. et sic in Ἐπὶ δᾶς.

582. Suidas: ΘΡΗΝΕΙΝ ἐπὶ δᾶς, ἐπιφωνεῖν, καὶ ἐπάδειν. Σοφοκλῆς. — Οὐ πρὸς ἱατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπὶ δᾶς πρὸς τομῶντι πήματι. τουτέστιν, οὐκ ἔστιν ἱατροῦ σοφοῦ ἴδιον ἐπὶ δᾶς χρῆσθαι, τοῦ τραύματος ἤδη τομῆς δεομένου.

οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη.

ΤΕ. ὦ δέσποτ' Αἴας, τί ποτε δρασείεις φρενί; 585

ΑΙ. μὴ κρίνε, μὴ ἔξεταζε. σωφρονεῖν καλόν.

ΤΕ. οἱ μ', ὡς ἀθυμῶ· καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου
καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένη.

ΑΙ. ἄγαν γε λυπεῖς. οὐ κάτοισθ', ἐγὼ θεοῖς
ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ' ὀφειλέτης ἔτι; 590

ΤΕ. εὖφημα φώνει. ΑΙ. τοῖς ἀκούουσιν λέγε.

ΤΕ. σὺ δ' οὐχὶ πείσει; ΑΙ. πόλλ' ἄγαν ἤδη θροεῖς.

ΤΕ. ταρβῶ γὰρ, ὦ ἄναξ. ΑΙ. οὐ ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

ΤΕ. πρὸς θεῶν μαλάσσου. ΑΙ. μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν,
εἰ τοῦμόν ἦθος ἄρτι παιδεύειν νοεῖς. 595

ΧΟΡΟΣ.

ᾧ κλεινὰ Σαλαμῖς, σὺ μέν που

στροφή α'.

584. οὐ γάρ μ' ἀρέσκει non est pro
ἀρέσκει μοι, sed ἀρέσκει με. Vide quæ
notavimus ad comici Plutum 353.
et Gregorium de Dial. Attica, §.
XXIII. BRUNCK.

585. δρασείεις Lb. e corr. δρασείεις
La. Lb. pr.

586. σωφρονεῖν. gl. μὴ ἀτακτεῖν μηδὲ
περιεργάζεσθαι. BRUNCK.

ib. Suidas: ΣΟΦΡΟΝΕΙΝ. Σοφο-
κλῆς. μὴ κρίνε, μὴ ἔξεταζε. σωφρονεῖν
καλόν. νῦν τὸ μὴ περιεργεῖν. ἐν τούτοις
γὰρ μάλιστα ἢ σωφροσύνη ταῖς γυναιξὶ
διασώζεται, ἣν μὴ περιεργάζονται οἱ, τι
πράττοι ὁ ἀνὴρ.

588. Citat Suidas in μὴ προδοὺς
ἡμᾶς γένη.

589. Suidas: ΚΑΤΟΙΣΘΑ. γινώ-
σκεις, ἐπίστασαι. Σοφοκλῆς. —Οὐ κά-
τοισθ', ἐγὼ θεοῖς Ὡς οὐδὲν ἀρκεῖν εἴμ'
ὀφειλέτης ἔτι; τουτέστιν οὐκ ἐν τούτῳ
εἰμὶ, ὥστε ὀφείλειν τοὺς θεοὺς ἐπαρκεῖν
μοι, διὰ τὸ μὴ περιέχεσθαι τοῦ ζῆν, ἢ
οὐκέτι τοῖς θεοῖς ὀφείλω ἐγὼ ἐπαρκεῖν,
ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἐπὶ τιμῇ πράττειν τῶν θεῶν.

V. et in ὀφειλέτης.

590. ἀρκεῖν. gl. ἀντὶ τοῦ ἐπαρκεῖν,
τουτέστι βοηθεῖν, ὑπηρετεῖν. Desperata
omni salute, tanquam si e vita jam
excessisset, nihil se deis debere ait
Ajax. Sententiam hanc expressit
Virgilius, ubi Æneas mortuum Pal-
lanta deflens, ait: Nos juvenem ex-
animum, et nil jam cælestibus ullis
Debentem, vano mæsti comitamur
honore. BRUNCK. Hoc dicit:
nescisne non me amplius hoc debere
diis, ut tibi opituler? i. e. frustra
per deos me obtestaris, qui non ita
de me meriti sunt, ut eorum caussa
cuiquam opem feram. HERM.

593. ξυνέρξασθ' Lb. Suidas: ΞΤΝ-
ΕΡΞΕΤΕ. ἀποκλείσετε. Σοφοκλῆς. οὐ
ξυνέρξεθ' ὡς τάχος;

594. Suidas: ΜΩΡΑ μοι δοκεῖς φρο-
νεῖν. ἀντὶ τοῦ εὐήθης εἶ. νῦν βουλόμενος
μαλάσσειν ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ, ὁ
Αἴας φησὶ πρὸς Τέκμησσαν.

ib. φρονεῖν] γρ. λέγειν La.

ναίεις ἀλίπλαγκτος, εὐδαίμων,

παῖσιν περίφαντος αἶε·

ἐγὼ δ' ὁ τλάμων,

παλαιὸς ἀφ' οὗ χρόνος

600

Ἰδαία μίμνω

λειμωνίδι ποία

μήλων, ἀνήριθμος,

αἶεν εὐνόμα

χρόνῳ τρυχόμενος,

605

κακὰν ἐλπίδ' ἔχων,

ἔτι μέ ποτ' ἀνύσειν τὸν ἀπότροπον

αἰδῆλον Ἄιδαν.

καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας

ἀντιστρ. α'.

ξύνεστιν ἔφεδρος, ᾧ μοί μοι,

610

597. ναίεις. Imitatur Homerum, qui in catalogo navium sic verbum ναίειν usurpat: Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων Νήσων, αἱ ναίουσι πέ- ρην ἄλλος Ἡλιδος ἄντα. ibi ναίουσιν est pro ναίονται. Vide Eustathium p. 306. BRUNCK. Mox ἀλίπλακτος Hermannus, cum ed. Junt. Ven. et 2. codd. Lips.

600. Suidas: ΠΑΛΑΙΟΣ ἀφ' οὗ χρόνος. ἀντὶ τοῦ ἐκ πολλοῦ χρόνου.

601. μίμνων La. μίμνω Lb.

602. λειμωνίδι. Sic ex MSS. pro λειμωνία reposuit Erfurdus. Λει- μωνίδος ἄνθεσι ποίης dixit Dionysius Perieg. v. 756. λειμωνία ποίαι La.

ib. ποία. Si recte habet, scribendum ποιᾶ. V. Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 31. SCHÆF.

ib. ποία. Sic membr. et plerique alii codices. In Aldina πόα. BRUNCK.

604. εὐνόμα. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Triclinius, ut me- tra melius quadrarent, imperite supposuit εὐνόμα, quam scripturam

trochaici metri ratio non flagitat. Doricum est εὐνόμας pro εὐνομος, quæ forma poëtis Atticis in melicis fre- quentata. Sic Euripides in Phœn. τίς οὗτος ὁ λευκολόφας; ad quem lo- cum vide Valckenarii notam, p. 42. Apud comicum multa occurrunt hujusmodi, ut χρυσοκόμας An. 216. εὐλύρας Thesmoph. 969. εὐνομος χρόνος recte exponitur ὁ καλῶς μεριζόμενος εἰς τέσσαρας ὥρας. BRUNCK. εὐνόμα La. Lb.

607. ἀνύσειν τὸν Ἄιδαν. Vide notam ad Œd. Col. 1562. BRUNCK.

610. Suidas: ΕΦΕΔΡΟΣ ἐστιν, ἐν τοῖς ἀγῶσιν, ὁ μὴ πλανώμενος εἰς τὸ ἀγω- νίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. ἔφεδρον δὲ λέγει ὁ Σοφοκλῆς τὸν Αἴαντα, ὅτι ἔσχατος καὶ ὡς ἔφεδρος ἐλείφθη μοι ὁ Αἴας εἰς κακόν. οἶον πρὸς τοῖς πρώτοις κακοῖς. ὥσπερ δεύ- τερόν ἐστι μοι κακὸν τὸ τοῦ Αἴαντος ξύν- εστηκός. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἔφεδρος. λέ- γει γὰρ καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύν- εστιν ἔφεδρος.

ib. ἰώ μοι μοι La. Lb.

θεία μανία ξύναιλος·
 ὃν ἐξεπέμψω
 πρὶν δὴ ποτε θουρίῳ
 κρατοῦντ' ἐν Ἄρει·
 νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰο-
 βώτας, φίλοις μέγα
 πένθος εὔρηται.
 τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν
 μεγίστας ἀρετᾶς
 ἄφιλα παρ' ἀφίλοις ἔπεσ', ἔπεσεν,
 μελέοις Ἀτρείδαις.
 ἥ που παλαιᾷ μὲν
 ἔντροφος ἀμέρα,
 λευκῷ δὲ γήρα
 μάτηρ, νιν ὅταν νοσοῦντα
 φρενομόρως ἀκούσῃ,
 αἴλινον, αἴλινον,

615

620

στροφή β.

625

615. φρενός γ'—Particulam obmetrum insertam non agnoscunt codd. nec Aldus.—οἰοβώτας. gl. ἡγουν ἀποπλανηθεὶς τῆς φρενός. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλανηθέντων προβάτων, καὶ μόνων βοσκομένων. Turnebus Triclinii pravam scripturam secutus est οἰοβώτας. BRUNCK. οἰοβώτας La.

ib. Suidas: ΟΙΟΒΟΤΗΣ. αὐθαίρετος, ὡς ἂν εἴποι τις αὐτὸς ἑαυτοῦ τὴν διάνοιαν βόσκων, καὶ μηδενὶ πειθόμενος. μονότροπος, μεμονωμένος, τῷ λογισμῷ μονωθεὶς, ἐκτὸς φρενός. Νῦν αὖ φρενὸς οἰοβώτας (οἰοβώτας MS.) Φίλοις μέγα πένθος εὔρηται. Est φρενὸς οἰοβώτας idem qui αὐτόγνωτος, seorsim suam mentem pascens, obstinatus, pervicax. HERM.

617. εὔρηται. γρ. γεγένηται La.

618. τὰ πρὶν δ' ἔργα χεροῖν μεγίστας ἀρετᾶς. Aldus et veteres codd. ha-

bent τὰ πρὶν δ' ἔργα χερσὶ (vel χερσίν) μέγιστ' ἀρετᾶς. quod salvo metro neutiquam retineri potuit. Triclinio seu probata, seu excogitata lectio usquequaque praeferenda est. BRUNCK. χερσίν La. χερσὶ Lb.

ib. Suidas: ΤΑ ΔΕ ΠΡΙΝ ἔργα χερσὶ μέγιστ' ἀρετᾶς, ἄφιλα παρὰ φίλοις. τουτέστι τὰ πρότερον μέγιστα τῆς ἀρετῆς τῶν χειρῶν αὐτοῦ ἔργα, ἡγουν τοῦ Αἴαντος, ἐν ὀλυγωρίᾳ εἰσὶ τοῖς Ἀτρείδαις. Σοφοκλῆς.

623. Suidas: ΕΝΤΡΟΦΟΣ. ἡ ἐντεθραμμένη. Ἡ που παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρα, Λευκῷ τε γήρα, Μάτηρ νιν. ἀντὶ τοῦ ὄντως που ἡ τῇ παλαιᾷ ἡμέρᾳ, τουτέστι, τῷ παλαιῷ χρόνῳ ἔντροφος μήτηρ.

626. φρενομόρως La. pr. Lb. φρενομώρως Ald.

- οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς
 ἦσει δύσμορος· ἀλλ' ὄξυτόνους μὲν ῥῥᾶς 630
 θρηνήσει· χερόπληκτοι δ'
 ἐν στέρνοισι πεσοῦνται
 δοῦποι, καὶ πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας.
 κρείσσω γὰρ Ἴαιδα κεύ- ἀντιστρ. β'.
 θων, ἣ νοσῶν μάταν, 635
 ὃς ἐκ πατρώας
 ἦκων γενεᾶς ἄριστος
 πολυπόνων Ἀχαιῶν,
 οὐκ ἔτι συντρόφοις
 ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὀμιλεῖ. 640
 ὦ τλαῖμον πάτερ, οἷαν σε μένει πυθεσθαι
 παιδὸς δύσφορον ἄταν,
 ἂν οὔπω τις ἔθρεψεν
 αἰὼν Αἰακιδᾶν, ἄτερθέ γε τοῦδε. 645
- ΑΙ. Ἰαπανθ' ὁ μακρὸς κᾶναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα, καὶ φανέντα κρύπτεται·
 κούκ ἔστ' ἄελπτον οὐδὲν, ἀλλ' ἀλίσκεται

628. ἄσει Lb.
 ib. Huc respexit ob v. ἀηδοῦς
 Eustath. II. Θ. p. 716, 53. Citat
 Suidas in Ἰαδᾶν, usque ad δοῦποι.

632. στέρνοις La. Lb.
 ib. ἀμύγμα Hermannus et Er-
 furdtius.

633. Citat Eustath. II. Z. p.
 651, 48.

634. αἶδα La. Lb. παρ' Αἶδα
 Elmsleius.

635. ἣ νοσῶν] ὁ νοσῶν metro jubente
 reponunt Erfurdtius, Lobeckius, et
 Hermannus. Μάτην νοσεῖν est, in-
 quit Hermannus, temere morbo
 corripi, i. e. delirare.

637. ἄριστος. Hæc vox nec in

Aldina nec in codicum veterum
 ullo comparet. Eam Triclinius
 se reposuisse fatetur ex antiquis-
 simo exemplari. Elegantius esset
 ἄριστα, quod e Scholiasta assumi
 poterat. BRUNCK. Gl. in La. λεί-
 πει τὸ ἄριστος. Sch. λείπει γὰρ τὸ
 ἄριστος.

645. ἄτερθέ γε τοῦδε. Insertam
 ob metrum a Triclinio particulam
 omittunt veteres codd. et Aldus.
 BRUNCK.

646. Suidas : ΑΝΑΡΙΘΜΗΤΟΣ.
 ἄπειρος. Σοφοκλήης.

648. Suidas : ΑΕΛΠΤΟΝ. ἀνέλ-
 πιστον. ἣ σκληρόν, δυσχερές.

χῶ δεινὸς ὄρκος, καὶ περισκελεῖς φρένες.
 καὶ γὰρ, ὅς τὰ δεινὸν ἑκαρτέρουν τότε, 650
 βαφῇ σίδηρος ὥς, ἐθελύνθην στόμα
 πρὸς τῇσδε τῆς γυναικός. οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς, παιδὰ τ' ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ, 655
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε, χῶρον ἔνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ,
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμὸν, ἔχθιστον βελῶν,

649. χ' αἱ περισκελεῖς φρένες. Sic scribi debuisse nemo non sentiat: male in libris καὶ περισκελεῖς—*præfracti, obstinati animi*. De varia hujus vocis significatione vide Gattakerum ad M. Antoninum, p. 116. BRUNCK. Nullum articulo locum esse docet Erfurdus.

ib. Suidas: ΠΕΡΙΣΚΕΛΕΣ. σκληρόν, δυσχερές.

ib. Eustath. II. B. p. 336. Δεινὸς δὲ οὐ μόνον ὁ κατὰ Στύγα ὄρκος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς, τοῖς γε σῶα φρονούσι. καὶ δηλοῖ αὐτὸ σὺν ἄλλοις καὶ Σοφοκλῆς, ἐν τῷ, ἀλλ' ἀλίσκεται χ. δ. ὅ.

650. ἑκαρτέρουν τότε] γρ. ἐπήπει-
 λησ' ἔπη La.

651. Suidas: ΕΘΗΛΥΝΘΗ, ἐκ-
 λήθη. βαφῇ σίδηρος ὥς ἐθελύνθην στόμα.
 ἐν τῇ βαφῇ οὐκ ἀνίσταται ὁ σίδηρος, ἀλλὰ
 μᾶλλον σκληρύνεται. οὕτως οὖν φησὶ
 διασταλτέον. καὶ γὰρ φησιν, ὅς ἡπεί-
 λουν, καὶ ἔξον, καὶ ἐβόων ὥς ἐν βαφῇ
 σίδηρος, νῦν ἐθελύνθην ὑπὸ τῶν λόγων τῆς
 γυναικός. ἥ ὅτι δισσῶς βάπτεται ὁ σί-
 δηρος. εἰ μὲν γὰρ μαλθακὸν βούλονται
 αὐτὸν εἶναι, ἐλαίῳ βάπτουσιν· εἰ δὲ
 σκληρόν, ὕδατι.

654. Hinc usque ad 668. habet
 Suidas in 'Εχθρῶν ἄδῳ. Idem:
 ΕΙΜΙ. πορεύομαι. Εἴμι. τὸ ὑπάρχω.
 τοῦτο μέλλοντα οὐκ ἔχει. τοῦ δὲ εἴμι,

τοῦ σημαίνοντος τὸ πορεύομαι, τὰ πλη-
 θυντικά διὰ τοῦ ι. καὶ τὰ δυϊκά· ἴμεν.
 ἴτε. Ὅμηρος. εἴμι γὰρ ὀφιομένη πολυ-
 φόρβου πείρατα γαίης. Αἴας φησὶν.
 'Ἀλλ' εἴμι πρὸς τε λουτρὰ, καὶ παρα-
 κτίους λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας
 ἐμὰ, Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς.

656. ἐξαλύξωμαι ex Hesychio re-
 posui. Vide Lexicon. Aldus et
 codd. plerique omnes ἐξαλεύσωμαι.
 [Sic La. Lb.] Sinceræ lectionis
 vestigia in solo meo exstant, in quo
 scriptum ἐξαλλώξωμαι. Glossa φυ-
 λάξωμαι, ἐκφύγω. BRUNCK.

657. Suidas: ΑΣΤΙΒΕΣ ἄλσος,
 ἀδιόδευτον. ἀκαταμάχητον, ἀπροσπέλα-
 στον. Αἴας φησὶ. Μολῶν τ' ἐς χῶρον,
 ἔνθ' ἂν ἀστιβῇ κίχῳ, Κρύψω τόδ' ἔγχος
 τοῦμὸν, ἔχθιστον βελῶν, Γαίης ὀρύξας
 ἔνθα μή τις ὄψεται. 'Ἀλλ' αὐτὸ νῦν,
 ᾗδης τε σωζόντων κάτω. εὐρήσω φησὶ
 τόπον οὗ οὐδεὶς ἐπιβήσεται. ὁ Αἴας φησὶν,
 ἵνα μή τις αὐτῷ ἀκολουθήσῃ.

658. τόδ' ἔγχος, hunc gladium.
 Vide schol. ad Antig. 1236. Trach.
 1013. et sic accipi debet hæc vox
 in Œdipi prioris v. 969. et 1255.
 Apud Euripidem in Phœn. 1423.
 δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος, ense ver-
 tas necesse est: nam de hasta ne
 cogites, obstat quod paulo ante
 præcessit: 'Ενθένδε κώπας ἀρπάσαντε

γαίας ὀρύξας ἔνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νύξ' Αἰδης τε σωζόντων κάτω. 660
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην
 παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου,
 οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ΕΧΘΡΩΝ ΑΔΩΡΑ ΔΩΡΑ Κ' ΟΥΚ ΟΝΗΣΙΜΑ.
 τοιγὰρ τὸ λοιπὸν εἰσόμεσθα μὲν θεοῖς 666
 εἵκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρείδας σέβειν.
 ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον. τί μή;

φασγάνων Ἐς ταυτὸν ἵκον. Ejusdem Electra ubi ait in cognomine dramate v. 700. Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ. Gladium intelligit, quippe quæ modo dixerat: Παίσω κάρα γὰρ τοῦμὸν ἀμφήκει ξίφει. De hac significatione virum eruditum dubitare potuisse mirum est. Vide Historiam Academiæ nostræ, tom. VII. p. 193. Eustathius p. 644. Σοφοκλῆς ἔγχος περιπετὲς (907.) εἰπεῖν ἐτόλμησεν, ὃ περιπέπτωκεν Αἴας· ξίφος ὃν ἐκεῖνο πάντως. τὸ δ' αὐτὸ καὶ βέλος τολμηρῶς ἔφη ἐν τῷ Ἑγχος ἔχθιστον βελῶν, ὡς δοθὲν ὑπὸ ἐχθροῦ τοῦ Ἑκτορος. δῆλον δὲ, ὡς οὔτε Ἑκτωρ δόρυ ἔδωκεν Αἴαντι, ὃ ταυτίζεται πρὸς τὸ ἔγχος, καὶ ὅτι οὐ βάλλεται ἔγχος, τὸ κατὰ τὸ ξίφος. ἐκηβολίαν γὰρ ἡ τοῦ βέλους λέξις δηλοῖ. ἴσως οὖν καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τετόλμηκεν ὁ Σοφοκλῆς καινότερον. BRUNCK. Conf. ad Il. E. p. 604.

661. χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην. Plane sic Homerus Il. I. 596. ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον, quæ secus intellexi in not. ad Eurip. Hecub. v. 539. parum attendens solennem in talibus abusum nominis χεῖρ, de quo Lobeckius ad v. 308. atque ipse ego ad Theocrit. * VII. v. 25. et ad Sophocl. Antig. v. 43. in Addend. p. 154. edit. Erfurdt minor. (* Obiter moneo, in Adnotat. ad Theocr.

XXIV. v. 59. p. 222. sq. delenda esse hæc: "XXV. v. 65. ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε." In ejusdem Idyllii v. 36. nunc malim θείης, et v. 45. sic interpungam: κολέον μέγα, λ. ἔ. coll. Homer. Il. III. v. 272.) SCHÆF.

663. Suidas: ΚΕΔΝΟΣ. συνετός. σάφρων. ἡ φρόνιμος Αἴας. Κἀγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἐδεξάμην Παρ' Ἑκτορος δῶρημα δυσμενεστάτου Οὐπω τί κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.

665. Suidas: ΑΔΩΡΑ. κακὸ δῶρα. τὰ ἐπὶ κακῷ διδόμενα. Σοφοκλῆς. ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα. ὁ δὲ νοῦς ὅτι μὴδὲ τὰ μέγιστα τῶν ἐχθρῶν ἐφίεσο ἔχειν. τῶν δὲ φίλων, καὶ τὰ ἐλάχιστα. Vide Eustath. Il. H. p. 682, 44. I. 757, 14.

ib. Euripides Medea, 621. Κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὀνησιν οὐχ ἔχει. BRUNCK.

666. Suidas: ΕΙΣΟΜΑΙ. γνώσομαι. Citat deinde usque ad v. 673.

667. Ajacem εἰρωνεύειν h. l. docet Eustath. p. 21. θεία γὰρ λέξις καὶ τὸ σέβειν. Citat etiam ad Od. A. p. 1429, 25. ob v. σέβειν forma activa.

668. ὑπεικτέον· τί μή; Male Aldus τιμῇ. Glossa: ἄξιον εἵκειν αὐτοῖς δηλονότι. διὰ τί οὐχί; BRUNCK. τί μή La. Lb.

ib. τί μή; Al. τιμῇ. Æschyli

καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ καρτερώτατα
τιμαῖς ὑπείκει. τοῦτο μὲν, νιφοστιβεῖς
χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰανῆς κύκλος
τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρα φλέγειν·
δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε

670

Eum. v. 198. Sch. olim sic edebant: ἔχρησα ποιῶν τοῦ πατρὸς πέμψαι τιμὴν. Canterus ad h. v. p. 352. [p. 694. b. ed. Pauw.]: "Puto Æschylum scripsisse duobus vocabulis τί μή; ac similiter in Agamemnone dixit Præco, λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. τί μή; nec aliter est intelligendum, quod apud Sophoclem dicit Ajax, ἄρχοντές εἰσιν, ἄσθ' ὑπεικτέον. τί μή;" SCHÆF.

670. Suidas: ΝΙΦΟΣΤΙΒΕΙΣ. δῖοι.

672. αἰανῆς cum gl. σκοτεινῆς Lb. αἰανῆς La. Suidas: ΑΙΑΝΗΣ κύκλος. σκοτεινός, ἀδιάλειπτος. Σοφοκλῆς. Νυκτὸς αἰανῆς κύκλος. ἡ αἰανῆς. θρηνητικῆς. παρὰ τὸ αἰάζω, τὸ θρηνῶ.

673. Suidas: ΛΕΥΚΗ ΗΜΕΡΑ, ἡ ἀγαθὴ, καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Σοφοκλῆς.

ib. τῇ λευκοπώλῳ ἡμέρᾳ. Ex Æschylo mutuatus est Persis, 384. Ἐπεὶ γε μὲν τοι λευκόπῳλος ἡμέρα Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφροσύνης ἰδεῖν. BRUNCK.

674. δεινῶν. Apud Suidam in ἄημα legitur δεινόν, quod, nisi cum στένοντα jungatur, sententiam corrumpit. Sed librarii, ut videtur, est error: codices omnes nostri δεινῶν præferunt. ἄημα. gl. παυσάμεν πνοή. Tragici sententiam sic effert Eustathius p. 982. κοιμίζεται καὶ στένων πόντος, γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν. BRUNCK.

ib. δεινῶν. Quod conjecerunt adeoque ediderunt λείων, probare non possum, quippe tam alienum

a mente Sophoclis, ut, si omnes haberent libri, δεινῶν corrigendum censerem. Verissime Bothius, qui si ubique talem, qualem hoc loco, se gessisset, palmarias nobis dedisset editiones Tragicorum. Quo enim jure ὁ παγκρατὴς ἕπνος dicitur cessando λύειν τὸν τέως πεπεδημένον, eodem jure δεινῶν ἄημα πνευμάτων dicitur cessando κοιμίζειν τὸν τέως στένοντα [κεκυματωμένον] πόντον. Illud si recte dictum fateris, quid hoc neges? Conf. mox v. 706. ibique Lobeckius. Heynius ad Homeri II. X. v. 98. t. VI. p. 25.: "Plura in prisco sermone occurrunt, in quibus pro defectu et absentia rei ipsa res ponitur: cujus generis multa in lyricis et tragicis animadverti possunt." [Compares Dionysii Halic. Antiquit. Rom. VII. c. 12. αὕτη βραχύν τινα χρόνον ἡ ἀγορὰ Ῥωμαίους διέθρεψε· ἔπειτα ἐξαναλωθεῖσα, εἰς τὰς αὐτὰς ἀπορίας κατέστησεν αὐτούς. Ex addend.] Versu seq. prorsus assentior Lobeckio tuenti contra Bothium ἐν. Plane sic, ut hoc loco, in eademque trimetri sede ἐν δ' usurpatur Æd. R. v. 27. Vertam autem pariterque s. ac præterea. Conf. quæ de simillimo usu præpositionis μετὰ nuper notavi ad Theocrit. p. 211. SCHÆF. δεινόν τ' La. pr. Tum ἐκοίμισε Lb. pr.

ib. Eustath. II. Ξ. p. 982, 30. ἡρεμεῖ δὲ ποτε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ Ὀκεανὸς τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ αἰεὶ ἀνέμοις

στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος 675
 λυεῖ πεδῆσας, οὐδ' αἰεὶ λαβὼν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν ;
 ἐγὼ δ' ἐπίσταμαι γὰρ ἀρτίως, ὅτι
 ὃ τ' ἐχθρὸς ἡμῖν ἐς τοσόνδ' ἐχθαρτέος,
 ὥς καὶ φιλήσων αὖθις· ἔς τε τὸν φίλον 680
 τοσαῦθ' ὑπουργῶν ὠφελεῖν βουλήσομαι,
 ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα. τοῖς πολλοῖσι γὰρ
 βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐταιρείας λιμὴν.
 ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει· σὺ δὲ
 ἔσω θεοῖς ἐλθοῦσα διὰ τέλους, γύναι, 685
 εὖχου τελεῖσθαι, τοῦμόν ὦν ἐρᾷ κέαρ.
 ὑμεῖς θ', ἐταῖροι, ταῦτά τῇδέ μοι τάδε
 τιμᾶτε, Τεύκρω τ', ἣν μόλη, σημήνατε
 μέλειν μὲν ἡμῶν, εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα.
 ἐγὼ γὰρ εἰμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον· 690

δουλεύων κινεῖται, εἴγε κοιμίζεται καὶ
 στένων πόντος κατὰ Σοφοκλῆν, γαλήνης
 κατευναζούσης αὐτόν. De ἄημα v. ad
 Il. I. p. 732, 24. De στένοντα vid.
 ad Il. B. p. 180. et 347. Ψ. p.
 1297, 16.

674—683. Citat Suidas in ἄημα.

675. ἐν δ' ἐν δὲ proprie est in
 horum numero, de quibus sermo
 est. HERM. Vid. Œd. Tyr. 27.
 183.

676. λυεῖν Eustath. ad Il. B. 173.
 per ἀφιέναι interpretatur. Vide et-
 iam ad Il. E. p. 981, 13. 54.

678. ἔγωγ'—Male in libris ἐγὼ δ'
 —Quod sequitur, in omnibus li-
 bris et apud Suidam, qui hos ver-
 sus citat in ἄημα et in ἐχθραντέος,
 manifesto depravatam est. Nihil
 verius Kusteri emendatione, juxta
 quam pro ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, legimus ὅ
 τ' ἐχθρὸς ἡμῖν. Ad posteriorem sen-

tentiæ partem, τὸν φίλον ὠφελεῖν βου-
 λήσομαι ὥς αἰὲν οὐ μενοῦντα, vide quæ
 disputat Cicero in Lælio c. XVI.
 BRUNCK. Lege ἐγὼ δ'. PORS.

ἡμῖν

679. ἡμῖν La. ἡμῖν γρ. ἡμῖν Lb.

ib. ἐχθαρτέος. Vulgo ἐχθραντέος.
 V. Porson. ad Euripid. Med. v.
 555. SCHÆF. ἐχθαρτέος La. pr.
 Lb. ἐχθραντέος La. sec.

ib. Suidas : ΕΧΘΡΑΝΤΕΟΣ. Σο-
 φοκλῆς. δεῖ φησὶ προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς
 ὥς αὖθις φίλοις ἐσομένοις, καὶ τοῖς φίλοις,
 ὥς ἐχθροῖς. συμμέτρως οὖν φησι χρῆσθαι
 τοῖς πράγμασι.

683. ἐταιρείας] ἐταιρείας La. Lb.
 Suidas : ΛΙΜΗΝ. Σοφοκλῆς. Τοῖς
 πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἐται-
 ρείας λιμὴν. "Ἰν' ἣ τῆς ἐταιρείας φιλία.

689. ὑμῖν ἅμα] γρ. ὑπέρμεγα La.
 γρ. μέτα Lb.

ὕμεις δ' ἂ φράζω δρᾶτε, καὶ τάχ' ἂν μ' ἴσως
πύθοισθε, κεί νῦν δυστυχῶ, σεσωσμένον.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐφριξ' ἔρωτι, περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμαν.

στροφή.

ἰὼ ἰὼ, Πᾶν, Πᾶν,

ὦ Πᾶν, Πᾶν ἀλίπλαγκτε, Κυλ-

695

λανίας χιονοκτύπου

πετραίας ἀπὸ δειράδος φάνηθ', ὦ

θεῶν χοροποῖ' ἄναξ, ὅπως μοι

Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῇ

693. Suidas: ΕΦΡΙΞΑ. τὰς τρίχας ὠρθώθην. ἐπυκνώθην. Ὅμηρος. ἔφριξε δὲ μάχη. καὶ Σοφοκλῆς. ἔφριξ' ἔρωτι περιχαρὲς δ' ἀνεπτάμην. ἀντὶ τοῦ ὠρθώθην τῇ ἡδονῇ. ἀνεπτερώθην.

ib. ἔφριξ'] Insolenter, sed non solus Sophocles horrorem inter subitæ lætitiæ symptomata posuit. Eurip. Helen. 640. γέγηθα· κρατὶ δ' ὀρθίου ἐθείρας ἀνεπτέρωκα. MUSGR.

ib. ἀνεπτόμαν. Sic emendate scriptum in E. ut quater citat Eustathius. Sic enim ad Odys. A. p. 1419. τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ δεύτερος μέσος ἀόριστος, οὗ χρήσις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ Περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμην. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ πτέσθαι ἀπαρέμφατον ἐν Οἰδίποδι τῷ τυράνῳ, καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ (Il. Δ. 126.) ἐν τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Ad Il. Δ. p. 452. τοῦ δὲ πτέσθαι, ὃ ἐστι πετάσαι, χρήσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Οἰδίποδι. ἔοικε δὲ τῇ κινήσει τοῦ σχέσθαι. ὥς γὰρ ἐσχόμην, σχέσθαι· οὕτω καὶ ἐπτόμην, πτέσθαι· οἷον Περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμην. δῆλον δὲ, ὥς ἔστι καὶ ἐπτάμην πρῶτος ἀόριστος, ἐξ οὗ καὶ τὸ Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο, καὶ ἀπαρέμφατον παρὰ γε Εὐριπίδῃ τὸ διαπτάσθαι. Nos tamen in versu 282. ad similitum

normam reposuimus προσέπτετο. Integrum hunc qui præ manibus est versum laudat Eustathius pag. 473. καὶ χαρὰν δὲ ποτε σημαίνει τὸ ΦΡΙΞΕΙΝ, καὶ οἷον ὀρθῶσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, ὥς τὸ Ἐφριξα ἔρωτι περιχαρὲς δ' ἀνεπτόμην. BRUNCK. ἀνεπτόμαν Lb. ἀνεπτάμαν La. cf. Il. E. p. 527, I. N. p. 961, 42.

695. Conjungenda videntur verba ἀλίπλαγκτε φάνηθι, per mare huc ades. Vide ad Viger. p. 894. HERM. Suidas: ΑΛΙΠΛΑΓΚΤΟΣ. οὕτως καλεῖται ὁ Πᾶν. ἢ ὅτι ἐβοήθησε τοῖς Ἀθηναίοις ἐν τῇ ναυμαχίᾳ· ἢ ὅτι τὸν Τυφῶνα δικτύοις ἤγρευσεν. ἢ ὅτι οἱ ἄλιεῖς τιμῶσι τὸν Πᾶνα, ὥς νόμιον θεόν. ἢ ὅτι μεγαλόφωνος ἐν τῇ χορείᾳ. ὥς ἀλίβρομος. ἢ ὅτι τῆς Ἥχοῦς ἑρᾶ. πολύηχος δὲ ἡ θάλασσα. ἔστι δὲ ὁ Πᾶν χορῶν πρόξενος.

698. χιονοτύπου Lb.

699. Suidas: ΝΥΣΙΑ. ὀρχήματος εἶδος. τῶν γὰρ ὀρχήσεων, ἡ μὲν, Βερεκυνθιακὴ λέγεται· ἡ δὲ, Κρητικὴ. ἡ δὲ Παρικὴ. Νύσια οὖν, τὰ Βερεκυνθία. Νυσίας γὰρ ἐστίν, ἡ Βερεκυνθιακὴ. Κνώσσια δὲ, Κρητικὰ. ἐν Μυσίᾳ γὰρ, καὶ Κνωσσῷ, ἐπιμελῶς ἡ ὀρχησις. Νύσια δὲ τὰ ἐν τῇ Νύσῃ γινόμενα. ἔστι δὲ

ξυνὼν ἰάψης·

700

νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεῦσαι.

Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων

μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων

ὁ Δάλιος, εὖγνωστος,

ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὖφρων.

705

ἔλυσεν αἰνὸν ἄχος ἀπ' ὀμμάτων Ἄρης.

ἀντιστρ.

ἰῶ, ἰῶ. νῦν αὖ,

νῦν, ὦ Ζεῦ, πάρα λευκὸν εὖ-

ήμερον πελάσαι φάος

θοῶν ὠκυάλων νεῶν, ὅτ' Αἴας

710

λαθίπονος πάλιν, θεῶν δ' αὖ

πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσ', εὐνομία

σέβων μεγίστα.

αὕτη Διονύσου ἱερά. καὶ τὰ Κνώσσια ὥσαύτως. ἄλλως. τῶν ὀρχήσεων, αἱ μὲν, εἰσὶ Διονυσιακαί. αἱ δὲ, Κορυβαντικάι, αἱ ἐνόπλιοι. Νύσσαι δὲ, αἱ Διονυσιακαί. Κνώσσαι δὲ, αἱ Κορυβαντικάι. Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεὺς.

ib. Suidas: ΑΥΤΟΔΑΗ. τὰ ἐκ φύσεως, καὶ μὴ ἐκ διδαχῆς, αὐτοδαῆ ὀρχήματα.

ib. Perperam in impressis Νύσσια, Κνώσσι—Unico σ scribi debet utrumque nomen, et sic in plerisque codicibus. BRUNCK. Κνώσσια Eustath. II. Σ. p. 1166, 19.

700. ἰάψης. gl. πέμψης, ἐμβάλης. BRUNCK.

ib. Eustath. II. A. p. 17. Ἄλλως μέντοι τὸ ἰάψης ὀρχήματα ἐτέραν ἐννοιαν ὑποβάλλει τοῦ ἰάπτειν παρὰ τῷ αὐτῷ τραγικῷ. Ἔστι γὰρ ἰάψειν ὀρχησιν, ἢ τὸ εἰπεῖν καὶ διδάξαι παρὰ τὸ ἔπω ἵπτω—ἢ τὸ ἐπιπέμψειν ἀπὸ τοῦ ἰῶ ἐξ οὗ τὸ ἀφήμι.

ib. Suidas: ΙΑΨΑΙ. ἐπιβαλεῖν. καὶ

ἰάψης, ἐπιβάλης. ἢ συλλάβης ἡμῖν ὀρχήματος αὐγὴν. τοῦτο δ' ἂν ξυνὼν ἰάψης. Σοφοκλῆς.

ib. Est ἰάπτειν hic usitata notione positum jactandi. Nec mirum, si poëta saltationes jactari dixit, quum proprie dicendi essent pedes jactari saltando. HERM.

ib. ἰάψεις La.

704. εὖγνωτος La. pr. Lb.

705. ξυνείη La. pr. Lb.

706. ἔλυσε γὰρ—Istud γὰρ ob metrum eximendum non est. Senarius est iambicus, nec cum strophico minus congruit, quia is in secunda sede iambum habet, cujus loco hîc anapæstus est. Inepte Triclinius eam ob causam dederat ἔφριξ' ἐν ἔρωτι. BRUNCK. ἔλυσεν La. pr. ἔλυσε γὰρ La. sec. ἔλυσεν γὰρ Lb. γὰρ delevit Herman.

710. θοᾶν La. Lb.

712. Suidas: ΠΑΝΘΥΤΑ. πανσέβαστα. πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσε. πανσέβαστα νόμιμα ἐξεπλήρωσε.

πάνθ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει·
 κούδεν ἀναύδατον φατίξαιμ'
 ἄν, εὔτε γ' ἐξ ἀέλπτων
 Αἴας μεταγεγνώσθη

715

714. πάνθ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει. Aldus et codd. addunt tres voces τε καὶ φλέγει, cum glossa ἀφανίζει καὶ φανερόν ποιεῖ. Istas addititias esse metri ratio ostendit. Qui margini eas olim adscripserat, eamdem sententiam exprimere voluisse videtur, quam Ajaci tribuit poëta v. 647. BRUNCK.

ib. Suidas: ΦΛΕΓΕΙ, ἀντὶ τοῦ ζωपुरεῖ. Σοφοκλῆς. Πάνθ ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει.

ib. Citat Suidas v. φλέγει. Recte tamen τε καὶ φλέγει delet Heathius, quæ neque Stobæus Ecl. Phys. I. XI. p. 17. ed. Canter. legisse videtur. V. 714. videtur sumptus ex Simonidis Hymno in Memoriam. v. Philostrat. V. A. I. 14. Dionys. Halic. A. R. II. 3. ὁ πάντα μαραίνων τὰ καλὰ χρόνος. PORS.

ib. μαραίνει. ut nunc iram Ajacis. Conf. supra v. 648. sq. Simonides in Diodori Sic. I. XI. c. 11. ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος. ubi Wesselingius nostram locutionem comparavit. SCHÆF. μαραίνει καὶ φλέγει La. pr. μαραίνει τε καὶ φλ. La. sec. Opinatur Hermannus cum Erfurdio excidisse quid in strophæ.

715. Suidas: ΑΝΑΥΔΟΣ. ἄφωνος. καὶ ΑΝΑΥΔΗΤΟΝ. ἄλεκτον, ἄρρητον, ἀπόρρητον, ἀνέλπιστον. κούδεν ἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν.

ib. φατίξαιμ' ex Lobeckii emend. recepit Hermannus.

716. εὔτε γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων. Sic optime Aldus et codices veteres. In membr. θυμὸν τ'

Ἀτρ—Insertam copulam nullus alius agnoscit codex, nec Suidas, qui partem horum profert in Μεταγεγνώσθη, ubi legitur εὔτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις. Triclinius imperite dedit θυμῶν. Porro codices quidam habent μεταγεγνώσθη, ut legisse videri possit Hesychius: sed minus sincerum esse censeo, et a male curioso metrorum scrutatore invecum, ut syllabarum æquaretur numerus in versibus antitheticis, quod minime necessarium est. De hoc loco egit Henr. Stephanus Thesauri tom. I. col. 1856. ubi scholiastam immerito reprehendit, qui verborum ordinem recte instituit: εὔτ' Αἴας μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις ἐξ ἀέλπτων καὶ μεγάλων νεικέων. Sunt enimvero ἀέλπτα νείκη jurgia σκληρὰ, δυσχερῆ, ac proinde ἀνέλπιστα, desperata, quæ componi unquam posse nemo speret. Sic in Homérico hymno in Apollinem 91. ἀέλπτοι ὀδῖνες. Quin ipse Stephanus male ἐξ ἀέλπτων adverbialiter positum esse statuit pro ἀέλπτως, quod si esset, postrema verba μεγάλων τε νεικέων cum præcedentibus connecti non possent. Triclinii interpolatio θυμῶν temeraria est. Sic ob metrum scripsit, cujus rationem perspectam non habuit. Antithetici versus asynarteti sunt ex duobus dochmaicis. BRUNCK. μεταγεγνώσθη La. Lb.

717. Suidas: ΜΕΤΑΝΕΓΝΩΣΘΗ. μετεπείσθη. καὶ πέπαυται τοῦ θυμοῦ. ὥς καὶ μετεγνώσθη. Σοφοκλῆς. εὔτ' Αἴας ἐξ ἀέλπτων μετεγνώσθη θυμὸν Ἀτρείδαις.

θυμὸν Ἀτρείδαις μεγάλων τε νεικέων.

ΑΓ. Ἄνδρες φίλοι, τοπρῶτον ἀγγεῖλαι θέλω,
 Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι Μυσίων ἀπὸ
 κρημνῶν· μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον
 κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.
 στείχοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ
 μαθόντες ἀμφέστησαν, εἴτ' ὀνείδεσιν
 ἤρασσον ἔνθεν κᾶνθεν, οὗ τις ἔσθ' ὅς οὔ,
 τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ
 Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες, ὥς οὐκ ἀρκέσοι
 τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν.
 ὥστ' εἰς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν
 κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη.

720

725

730

718. θυμὸν] θυμοῦ τ' Hermannus.

719. τοπρῶτον. Vulgo τὸ πρῶτον. ante omnia vobis nunciare volo. Fallitur Grævius ad Hesiod. Op. et D. v. 679. p. 582. ed. Loesn. (p. 70. ed. Cler.) Tu audi Wolfium in præfat. ad Homeri Iliad. nov. edit. p. LXVII. (LXII.) ed. Lips. SCHÆF.

720. Suidas: ΜΥΣΙΩΝ. Θρακικῶν. μέρη γὰρ τῆς Θρακίης πολλὰ περὶ τὴν Μυσίαν. Τεύκρος πάρεστιν ἄρτι κρημνῶν ἀπὸ Μυσίων. τουτέστι, χωρίων.

721. Suidas: ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΝ. τὸ στρατόπεδον Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον.

722. Eustath. II. A. p. 64. Κῦδος ἀρσενικῶς ἢ λοιδορία· ἐξ οὗ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κατὰ τινος τὸ κυδάζεσθαι ὃ ἐστὶ λοιδορεῖσθαι. Conf. II. K. p. 790, 40. Suidas: ΚΥΔΑΖΕΤΑΙ. λοιδορεῖ. ὑβρίζεται ὑπὸ πάντων. Ἐπίχαρμος ἐν Ἀμύκῳ. Ἀμυκε, μὴ κυδαζέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἰφιγενείᾳ. οὗτοι γυναιξὶ κυδάζεται. ἀρσενικὸν δὲ ὁ κύδος. καὶ Σοφοκλῆς. κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

725. Suidas: ΗΡΑΣΣΟΝ. ἔκρουον. ἐπληττον. ἐβλασφήμουν. Μαθόντες ἀμ-

φέστησαν, εἴτ' ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κᾶνθεν.—ἀντὶ τοῦ πάντες ὁμοφρόνως.

ib. Suidas: ΟΥ ΤΙΣ ΕΣΘ' ΟΣ ΟΥ. Τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ Ξύναιμον ἀποκαλοῦντες. Ἀττικόν ἐστὶ τὸ ἐπιφέρειν ἐνικοῖς πληθυντικά. οἷον οὗ τις ἀποκαλοῦντες.

726. στρατοῦ. στρατῷ conjeci ad L. Bos. de Ell. p. 246. Mox scribas ἀρκέσει, an ἀρκέσοι, nihil interest. SCHÆF.

727. Suidas: ΩΣ ΟΥΚ ΑΡΚΕΣΟΙ. Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Περὶ τοῦ Τεύκρου. ὥς οὐκ ἐπαρκέσοι ἑαυτῷ μὴ λιθόλευστος γενέσθαι. ὥς οὐ κωλύσει ἑαυτὸν καταλιθωθῆναι.

ib. ὥς οὐκ ἀρκέσει. Sic Turnebus e Triclinio edidit recte. Aldus et codd. antiqui, ἀρκέσοι. Extrinsecus adsumendum participium λέγοντες. BRUNCK. ὥς οὐκ ἀρκέσοι La. ὥστ' οὐκ ἀρκέσοι Lb.

730. Suidas: ΔΙΕΠΕΡΑΙΩΘΗ. διειλκύσθη. διήλθε. Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη. ἀντὶ τοῦ, ἐγυμνώθη. εἰ μὴ γὰρ εἰς πέρας ἔλκυσθῇ, οὐκ ἐξέρχεται.

ib. κολεῶν. Sic membr. et pler-

λήγει δ' ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω
 ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου.
 ἀλλ' ἡμῖν Αἴας ποῦ 'στιν, ὥς φράσω τάδε;
 τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λόγον.

ΧΟ. οὐκ ἔνδον. ἀλλὰ φροῦδος ἀρτίως, νέας 735
 βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

ΑΓ. ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ.
 βραδεῖαν ἡμᾶς ἄρ' ὁ τήνδε τὴν ὁδὸν
 πέμπων ἔπεμψεν, ἥ 'φάνην ἐγὼ βραδύς.

ΧΟ. τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; 740

ΑΓ. τὸν ἄνδρ' ἀπηῦδα Τεύκρος ἔνδοθεν στέγης
 μὴ 'ξω παρήκειν, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχη.

ΧΟ. ἀλλ' οἴχεταιί τοι, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεῖς
 γνώμης, θεοῖσιν ὥς καταλλαχθῇ χόλου.

ΑΓ. ταῦτ' ἐστὶ τᾶπη μωρίας πολλῆς πλέα, 745
 εἴπερ τι Κάλχας εὖ φρονῶν μαντεύεται.

ΧΟ. ποῖον; τί δ' εἰδὼς τοῦδε πράγματος πέρι;

ΑΓ. τοσοῦτον οἶδα, καὶ παρὼν ἐτύγχανον.
 ἐκ γὰρ ξυνέδρου καὶ τυραννικοῦ κύκλου
 Κάλχας μεταστὰς οἶος Ἀτρειδῶν δίχα, 750
 ἐς χεῖρα Τεύκρου δεξιὰν φιλοφρόνως

que alii codices. Perperam Aldus
 κολεῶν. BRUNCK. κολεῶν La. Lb.
 Lc.

731. τοῦ προσωτάτω. Sic recte
 Lobeckius. Vulgo τοῦ προσωτάτου.
 SCHÆF. προσωτάτω La. Lb. προσ-
 ωτάτου Lc.

732. Suidas: ΞΥΝΑΛΛΑΓΗ. ἀ-
 μοιβή, παραμυθία, συνάντησις. λήγει δ'
 ἔρις δραμοῦσα τοῦ προσωτάτω, ἀνδρῶν
 γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ λόγου. Σοφοκλῆς.
 ἡ ξυναλλαγῇ, τῇ ὁμιλίᾳ. Herman-
 nus: Ἀνδρῶν γερόντων ἐν ξυναλλαγῇ
 λόγου idem est quod τῶν γερόντων
 συναλλασσόντων αὐτοὺς διὰ λόγων.

736. Suidas: ΕΓΚΑΤΑΖΕΥΞΑΣ.
 συνθεῖς. συναρμόσας. νέας βουλὰς νέοις
 ἐγκαταζεύξας τρόποις. Σοφοκλῆς.

740. Quid hujus negotii justo
 parcius, i. e. tardius, factum est?
 Similiter hoc verbo usus est Æschy-
 lus Choëph. 575. φόνον δ' Ἐριννὺς
 οὐχ ὑπεσπανισμένη ἄκρατον αἷμα πίεται
 τρίτην πόσιν. Schol. ibi, οὐκ ἀπο-
 τυγχάνουσα. HERM.

741. ἀπηῦδα La. pr.
 ib. ἔνδοθεν στέγης. gl. ἀντὶ τοῦ ἐκ
 τῆς στέγης.—παρήκειν. gl. ἀντὶ τοῦ
 ἦκειν. ἡ παρὰ περισσῇ. BRUNCK.

748. τοσοῦτον. v. ad 441.

θεῖς, εἶπε καπέσκηψε, παντοία τέχνη
 εἶρξαι κατ' ἡμαρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε
 Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι, μηδ' ἀφέντ' ἔαν,
 εἰ ζῶντ' ἐκείνον εἰσιδεῖν θέλοι ποτέ. 755
 ἐλᾶ γὰρ αὐτὸν τῇδε θῆμέρα μόνη
 δίας Ἀθάνας μῆνις, ὡς ἔφη λέγων.
 τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
 πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
 ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν 760
 βλαστῶν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.
 κείνος δ' ἀπ' οἴκων εὐθὺς ἐξορμώμενος
 ἄνους καλῶς λέγοντος εὐρέθη πατρός.
 ὁ μὲν γὰρ αὐτὸν ἐννέπει· Τέκνον, δορὶ
 βούλου κρατεῖν μὲν, ξὺν θεῷ δ' αἰὲρ κρατεῖν. 765
 ὁ δ' ὑψικόμπως καφρόνως ἡμείψατο·
 Πάτερ, θεοῖς μὲν κἂν ὁ μηδὲν ὦν ὁμοῦ

753. Suidas : ΕΜΦΑΝΕΣ. ἐπίθετον τῆς ἡμέρας, ὡς καὶ τὸ τῆς νυκτός, νύκτα μέλαιναν. Σοφοκλῆς. εἶρξαι κατ' ἡμαρ τοῦμφανές τὸ νῦν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι.

756. τῇδ' ἔθ' ἡμέρα. Brunckius hīc, ut alibi, τῇδε θῆμέρα. Lobeckius τῇδ' ἐν ἡμέρα. SCHÆF. τῇδε θ' ἡμέρα Lb. θῆμέρα Hermannus, et Tzetzes Exeg. Iliad. p. 33.

758. Suidas : ΑΝΟΝΗΤΑ. ἀνωφελεῖ.

760. ὅστις ad plurale nomen refertur σώματα. Nihil hoc schemate magis obvium. Eustathius p. 415. Σύνηθες Ὀμήρῳ σχῆμα, τὸ ἐκ πληθυντικῆς καταβαίνειν εἰς ἐνικόν· οἶον καὶ τὸ (Il. Γ. 279.) Ἀνθρώπους τίνυσσθαι, ὃ τις κ' ἐπίορκον ὁμόσση. ἐκ γὰρ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ ὃ τις μετέβη, διότι οὐ πάντες οἱ θανόντες κολάζονται, ἀλλ' ὁ κακός. τοιοῦτο σὺν ἄλλοις μυρίοις καὶ

παρ' Εὐριπίδῃ τὸ (Hec. 359.) Δεσποτῶν ὁμῶν τύχοιμι, ὃς τις μ' ὀνήσεται. καὶ τὸ (Med. 222.) Δίκη γὰρ οὐκ ἔστιν ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν, ὃς τις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχνον ἐκμάθη σαφῶς, στυγεῖ. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ Τὰ περισσὰ κἀνόνητα σώματα πάσχει τόδε τι, ὃς τις ἀνθρώπου φύσιν γεγώς, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Alia exempla sunt apud Euripidem, ut Androm. 179. El. 939. Inversa enallages ratione in Antig. 707. ὅστις in priore membro ponitur, eique subiunguntur pronomen et verbum plurale. Ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, οὗτοι διαπτυχθέντες, ὥφθησαν κενοί. BRUNCK. Conf. Eustath. ad Il. Δ. p. 484. de v. περισσά.

761. φρονῇ La. pr. Lb.

767. Suidas : ΟΜΟΥ. ἐγγύς.

κράτος κατακτήσασαί· ἐγὼ δὲ καὶ δίχα
κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.

τοσόνδ' ἐκόμπει μῦθον. εἶτα δεύτερον 770

δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὀτρύνουσά νιν
ἠὺδ' αὖτ' ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν,
τότ' ἀντιφωνεῖ δεινὸν ἄρρητόν τ' ἔπος·

Ἀνασσα, τοῖς ἄλλοισιν Ἀργείων πέλας
ἴστω, καθ' ἡμᾶς δ' οὐποτ' ἐκρήξει μάχη. 775

τοιοῖσδε τοῖς λόγοισιν ἀστεργῇ θεᾶς
ἐκτήσατ' ὀργὴν οὐ κατ' ἀνθρώπον φρονῶν.
ἀλλ' εἶπερ ἐστὶ τῇδε θῆμέρα, τάχ' ἂν
γενοίμεθ' αὐτοῦ ξὺν θεῷ σωτήριοι.

τοσαῦθ' ὁ μάντις εἶφ'· ὁ δ' εὐθύς ἐξ ἔδρας 780

πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολάς
Τεῦκρος φυλάσσειν. εἰ δ' ἀπεστερήμεθα,
οὐκ ἔστιν ἀνὴρ κείνος, εἰ Κάλχας σοφός.

ΧΟ. ὦ δαῖτα Τέκμησσα, δύσμορον γένος,
ὄρα μολοῦσα τόνδ', ὅποι' ἔπη θροεῖ. 785

ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ τοῦτο, μὴ χαίρειν τινά.

768. καταστήσασαί Lb.

770. Citat Eustath. Il. M. p. 897, 2. ob v. ἐκόμπει.

771. Notandum anacoluthon. Excidit enim cœpta constructione, quum vellet dicere, δίας Ἀθάνας, ἥνικ' ὠτρυνέ νιν, αὐδωμένης. Fallitur Bœckhius ad Pindar. Ol. II. 99. ἠὺδ' αὖτο hic passive intelligi posse putans. HERM.

775. Citat Eustathius Il. Z. p. 621, 54.

778. τῇδ' ἔθ' ἡμέρα. Sic hoc quidem loco etiam Lobeckius. SCHÆF. τῇδ' ἐν ἡμέρα Lb.

782. ἀπεστερήθημεν Lb. ἀπεστη-
ρήμεθα La. pr.

783. οὐκ ἔστιν ἀνὴρ ἐκεῖνος La.

ib. ὦνῆρ. Male vulgo ἀνὴρ. BR.

784. Suidas : ΔΗΙΑ. καταπεπολε-
μημένη. κατακεκαυμένη. ἡ δηῖα, πεπον-
θυῖα. κοινῶς, παλεμία. Ἀττικῶς, δό-
στηνε. Σοφοκλῆς. ὦ δαῖτα Τέκμησσα,
δύσμορον γένος.

786. Suidas : ΞΥΡΕΙ γὰρ ἐν χρῶ,
ὥστε μὴ χαίρειν τινά. ἀντὶ τοῦ μέχρι
βάθους διϊκνεῖται, ὥστε μὴ χαίρειν. τὸ
δὲ τινά, παρέλκον.

ib. Eustath. Il. K. p. 796, 55.
παροιμιῶδες τὸ, νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν
ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς, ἀντὶ τοῦ, νῦν
ἐν κινδύνῳ ἐστὶ τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ οἶον
ἐπ' αὐτῇ τῇ ὀξύτητι καὶ τομῇ τοῦ ξυροῦ.
Σοφοκλῆς δὲ παραφράζων αὐτὸ, εἶπε,
ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῶ.

- ΤΕ. τί μ' αὖ τάλαιναν, ἀρτίως πεπαυμένην
κακῶν ἀτρύτων, ἐξ ἔδρας ἀνίστατε ;
- ΧΟ. τοῦδ' εἰσάκουε τ' ἀνδρὸς, ὡς ἤκει φέρων
Αἴαντος ἡμῖν πρᾶξιν, ἣν ἤλγησ' ἐγώ. 790
- ΤΕ. οἱ μοι, τί φῆς, ὦ ἄνθρωπε ; μὲν ὀλώλαμεν ;
- ΑΓ. οὐκ οἶδα τὴν σὴν πρᾶξιν, Αἴαντος δ' ὅτι,
θυραῖος εἴπερ ἔστιν, οὐ θαρσῶ πέρι.
- ΤΕ. καὶ μὴν θυραῖος, ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῆς.
- ΑΓ. ἐκείνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται 795
σκηνῆς ὑπαυλον, μὴδ' ἀφιέναι μόνον.
- ΤΕ. ποῦ δ' ἐστὶ Τεῦκρος, καπὶ τῷ λέγει τάδε ;
- ΑΓ. πάρεστ' ἐκεῖνος ἄρτι· τήνδε δ' ἔξοδον
ὀλεθρίαν Αἴαντος ἐλπίζει φέρειν.

790. ἣν ἤλγησ' ἐγώ. nempe ἀκούων.
Sic in Philoct. 1314. ἦσθην πατέρα
τὸν ἐμὸν εὐλογοῦντά σε, supplendum
est ἀκούων. Similem ellipsin parti-
cipii ὄρῶν supra ad v. 136. observa-
vimus, per quam explicandum istud
Cratini γέγηθα τὸν ἄνδρα, quod ex
Homero adumbratum, τίς ἂν τάδε
γηθήσειε. Hanc loquendi formam
minus dilucide per ellipsin præpo-
sitionis εἰς vel κατὰ declarat Eu-
stathius p. 737. initio. BRUNCK.

ib. πρᾶξιν, “*fortunam*, ut v.
792.” Matthiæ Grammat. Græc.
p. 555. Miror autem, displicuisse
viris doctis φέρων πρᾶξιν. Euripides
Hec. v. 168. Pors. ὦ κάκ' ἐνεγκοῦσαι
πήματ'. ubi Wakefieldius Diatr.
Extempor. p. 15. ad eundem lapi-
dem offendit. Idem Phœniss. v.
1357. μεγάλα γὰρ φέρω κακά. V.
Lobeck. p. 339. Cicero Philipp.
XIV. c. 1. *Ante vero, quam ea res,*
quam avidissime civitas expectat,
allata sit, etc. Idem Epist. II. 12.
ita tumultuosæ conciones, ita mo-
lestæ Quinquatrus afferebantur.
SCHÆF.

791. ὦ ἄνθρωπε La. ἄνθρωπε Lb.

794. ὥστε μ' ὠδίνειν, τί φῆς. Sic
bene interpunxit Turnebus. Prava
in aliis editionibus est distinctio :
ὥστε μ' ὠδίνειν. τί φῆς ; hic enim est
sensus : *ita ut angat me timor, so-*
licitam de eo quod nuntiaturus es.
ita ut anxie exspectem quid afferas.
Ita accepit etiam auctor scholii,
quod imprudens suo loco omisi :
καὶ μὴν θυραῖος ἔστιν, ὥστε ἐμὲ συμ-
βαίνει ζητεῖν μετὰ πόνου τί ἐστὶν ὃ λέ-
γεις. Memoria lapsu H. Stepha-
nus citat ὥστε μ' ὠδίνειν σφόδρα,
Thesauri tom. II. col. 1188. BR.
Eustath. II. A. p. 843, 48. ἣ δὲ τοῦ
Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, ὥστε μ'
ὠδίνειν, τι φῆς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖ-
σθαι ὠδίνειν εἰπούσα, ἔχει συγγνώμην
ὡς γυναικικῶς ἐκ πείρας φράσασα.

ib. Malim θυραῖος γ'. ELMS.

796. Suidas : ΤΠΑΥΛΟΝ. ἐνδό-
μυχον, ὑπὸ τὴν αὐλὴν τῆς σκηνῆς.

799. ἐλπίζει φέρειν] Hoc vult,
sperare Teucrum, se, si exitum
istum funestum fore nunciet, ef-
fecturum, ut retentus in tentorio
eo die servetur Ajax. HERM.

- ΤΕ. οἳ μοι τάλαινα, τοῦ ποτ' ἀνθρώπων μαθών ; 800
 ΑΓ. τοῦ Θεστορείου μάντεως, καθ' ἡμέραν
 τὴν νῦν, ὅτ' αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρει.
 ΤΕ. οἱ γὰρ, φίλοι, πρόστητ' ἀναγκαίας τύχης,
 καὶ σπεύσαθ', οἱ μὲν Τεῦκρον ἐν τάχει μολεῖν·
 οἱ δ' ἐσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους 805
 ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἔξοδον κακὴν.
 ἔγνωκα γὰρ δὴ φωτὸς ἡπατημένη,
 καὶ τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη.
 οἳ μοι, τί δράσω, τέκνον ; οὐχ ἰδρυτέον.
 ἀλλ' εἴμι καγὼ κεῖσ', ὅποιπερ ἂν σθένω. 810
 χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμή,

802. ἢ τ' αὐτῷ Lb.

ib. φέρει scil. ἢ ἔξοδος. SCHÆF.

In constructione expedienda frustra laborarunt interpretes, non observato anacolutho. Non enim καθ' ἡμέραν τὴν νῦν conjungenda sunt, secluso ὅτε, sed νῦν ὅτε cohærent. Debebat dicere, καθ' ἡμέραν τὴν νῦν ὅτε αὐτῷ θάνατον ἢ βίον φέρουσαν, quod poterat etiam omisso ὅτε dici. Nunc, posito illo ὅτε, non participium, quod propter τὴν inferendum erat, adjicit, sed verbum φέρει construit cum particula ὅτε. Νῦν ὅτε mediæ orationi inseritur, ut ἔστιν ὅτε, et similia. Æschylus Theb. 711. νῦν ὅτε σοι παρέστακεν. Suppl. 638. νῦν ὅτε καὶ θεοὶ διογενεῖς κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεύσας. Pindar. Ol. X. 13. νῦν ψᾶφον ἐλίσσομένην ὅπα κῦμα κατακλύσσει ῥέον, ὅπα τε κοινὸν λόγον φίλαν τίσομεν ἐς χάριν. In quo loco frustra hæsit Bœckhius. Homer. Il. σ'. 88. Νῦν δ' ἵνα κεν σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μύριον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Sic scribendum pro ἵνα καί. Respondet igitur nuncius continuata, quam inceperat, oratione, hoc modo : a Calchante edoctus sperat ille se satis tempori

funestum nunciare Ajacis exitum hoc ipso die, qui nunc mortem ei aut vitam feret. HERM.

803. οἳ γὰρ. Brunckius οἳ ἐγώ. SCHÆF. sic. La.

ib. Suidas : ΠΡΟΣΤΗΤ' ἀναγκαίας τύχης. ἐπίκουροι γένεσθε τῆς κατεπευγούσης συντυχίας.

ib. τύχῃς Lb.

805. Suidas : ΑΓΚΩΝ καὶ ἀγκῶνας, τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν. Οἱ δ' ἐσπερίους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες τάνδρὸς ἔξοδον κακὴν.

ib. ἀντηλίους. Hanc scripturam probant grammatici, quam exhibent codices aliquot. Plures cum Aldo ἀνθηλίους. BRUNCK. ἀντηλίους La. Lb. v. Eustath. p. 83, 2.

811. οὐχ ἔδρας ἀκμή. Euripides Or. 1292.—οὐχ ἔδρας ἀγών. 'Αλλ' αἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἐλίσσετε. Formulam illustrat P. Victorius V. L. XVI. 20. ex Homericō οὐχ ἔδος derivatam. Vide Eustath. p. 1295. Idem exprimit comicus in Pluto his verbis :—ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, 'Αλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἢ δεῖ παρόντ' ἀμύνειν. BRUNCK.

ib. Eustath. Il. Ψ. p. 1295, 57.

σώζειν θέλοντες ἄνδρα γ', ὅς σπεύδει θανεῖν.

ΧΟ. χωρεῖν ἔτοιμος, κοῦ λόγῳ δείξω μόνον·
τάχος γὰρ ἔργου καὶ ποδῶν ἅμ' ἔψεται.

ΑΙ. Ὁ μὲν σφαγεὺς ἔστηκεν, ἧ τομώτατος 815
γένοιτ' ἂν, εἴ τῳ καὶ λογίζεσθαι σχολή,
δῶρον μὲν ἀνδρὸς Ἑκτορος, ξένων ἐμοὶ
μάλιστα μισηθέντος, ἐχθίστου θ' ὄρᾱν.

πέπηγε δ' ἐν γῇ πολεμία τῇ Τρωάδι,
σιδηροβρώτι θηγάνῃ νεηκονῆς· 820

ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ περιστείλας ἐγὼ
εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν.
οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν. ἐκ δὲ τῶνδέ μοι
σὺ πρῶτος, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ εἰκὸς, ἄρκεσον.
αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν. 825

πέμψον τιν' ἡμῖν ἄγγελον, κακὴν φάτιν
Τεύκρῳ φέροντα, πρῶτος ὥς με βαστάσῃ
πεπτῶτα τῷδε περὶ νεορράντῳ ξίφει,
καὶ μὴ πρὸς ἐχθρῶν του κατοπτευθεὶς πάρος

Τὸ οὐχ' ἔδος, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω
καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ οὐ καθέδρα, ἡγοῦν οὐκ
ἔστιν ἔξεσθαι. Σοφοκλῆς δὲ σαφέστερον
φράζει, ἐν τῷ οὐχ' ἔδρας ἀκμή.

812. ἄνδρα γ' ὅς ἂν σπεύδῃ La. pr.
ὅς σπεύδει La. sec. Lb. Dedit Her-
mannus θέλοντας—σπεύδῃ majore in-
terpunctione post ἐγκονῶμεν posita.

814. Postquam Chorus abiit, sce-
na mutatur, et Ajax solus in loco
deserto conspicitur. Vitium hoc est
æconomix, quod vitari nulla ra-
tione poterat, siquidem Ajax coram
spectatoribus mortem sibi consci-
scere debebat. In ceteris omnibus
tragici nostri fabulis Chorus nun-
quam e scena abscedit, nisi abso-
luta actione. BRUNCK.

815. ὁ μὲν σφαγεὺς. gl. τὸ ξίφος τὸ

εἰς σφαγὴν ἡτοιμασμένον ἔστηκε τῇ στά-
σει τῇ τμητικωτάτῃ. BRUNCK.

820. Suidas: ΘΗΓΑΝΗ. ἡ ἀκόνη.
σιδηροβρώτι θηγάνῃ νεηκονῆς. Σοφοκλῆς.

821. Suidas: ΠΕΡΙΣΤΕΙΛΑΣ. δια-
χειρισάμενος, περισφίγγας. Περισφίγγας
ἐν τῇ γῇ. Σοφοκλῆς. ἔπηξα δ' αὐτὸν εὖ
περιστείλας ἐγὼ.

823. Suidas: ΕΥΣΚΕΤΟΤΜΕΝ.
καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν
πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον. οὕτω μὲν
εὐσκευοῦμεν. Σοφοκλῆς.

825. λαχεῖν. Sic membr. et præ-
stantiores quique codd. cum Aldo.
Triclinius λαβεῖν. Hæc verba sæ-
pissime permutantur. BRUNCK.
λαβεῖν La. pr. Lb. λαχεῖν La. sec.

828. πεπτωκότα fortasse La. pr.

ρίφθῳ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ. 830
 τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω· καλῶ θ' ἅμα
 πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι,
 ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι
 πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ.
 καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεὶ τε παρθένους, 835
 αἰεὶ δ' ὀρώσας πάντα τὰν βροτοῖς πάθη,
 σεμνὰς Ἑρινὺς τανύποδας, μαθεῖν ἐμέ,
 πρὸς τῶν Ἀτρειδῶν ὡς διόλλυμαι τάλας.
 καὶ σφας κακοὺς κάκιστα καὶ πανωλέθρους
 ξυναρπάσειαν, ὥσπερ εἰσορώσ' ἐμέ 840
 αὐτοσφαγῇ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς

830. οἰωνοῖς θ'. Minus recte Lobeckius οἰωνοῖς δ'. SCHÆF.

831. προστρέπω. Sic scribi debuisse fidem facit vetus scholiastes. Male in libris nostris προτρέπω.—In tribus codd. scriptum καλῶ θ' ἅμα. Vulgo καλῶ δ' ἅμα BRUNCK. sic credo La. γρ. τοσαῦτά σοι. προστρέπω δε La. marg. qui προστρέπω pr. προτρέπω em. cum Lb.

ib. Suidas : ΠΡΟΤΡΕΠΩ εὐκτικῶς. παρακαλῶ, προτρόπαισι γὰρ οἱ ἰκέται. Σοφοκλῆς. Τοσαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προτρέπω, καλῶ δ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν.

832. Suidas : ΠΟΜΠΑΙΟΣ. ὁ ἀπὸ τῶν γῆινων εἰς τὰ οὐράνια πέμπων. καὶ πομπαῖος Ἑρμῆς, ὁ τὰς ψυχὰς εἰς τὸν αἰθῆρα καταπέμπων τε, καὶ παραπέμπων. Huc respicit Eustath. II. E. p. 561.

833. ξὺν ἀσφαδάστῳ πηδήματι. Simile votum Cassandrae apud Æschylum in Agamemnone, 1301. Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, Ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθησίμων Ἀπορρύντων, ὅμμα συμβάλω τόδε. BRUNCK. Suidas : ΑΣΦΑΔΑΣΤΩΙ. ἀσκαρίστῳ. σπασμὸν μὴ ἔχοντι. ἀντὶ τοῦ συντόμως. ὅπως καιρίας πληγῆς γενομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμὸν μηδὲ

πολλὴν ἐν τῇ θανάτῳ διατριβήν. σφαδάζειν λέγεται τὸ σπᾶσθαι καὶ σφακελίζειν. Σοφοκλῆς. παραδεδομένον δὲ καθ' ἱστορίαν, ὅτι κατὰ τὸ ἄλλο σῶμα ἄτρωτος ἦν ὁ Αἴας. κατὰ δὲ τὴν μασχάλην μόνην τρωτὸς, διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα λεοντῇ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος σκεπάζσαντα, τοῦτο δὲ τὸ μέρος ἀσκέπαστον εἶσαι, διὰ τὸ περικεῖσθαι ἐκείσε τὸν γωρυτὸν.

835. Suidas : ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΤΣ, τὰς Ἑρινῦς. μυθικὸν δὲ ἐστὶ τοῦτο. ὑπονοεῖν δὲ χρὴ, τὰς ἀδωροδοκῆτους, καὶ οὐχὶ χρανθῆναι δώροις δυναμένας ὑπὸ τῶν ἀδικούντων. Σοφοκλῆς. καλῶ δ' ἄρωγους τὰς αἰεὶ τε παρθένους, σεμνὰς Ἑρινῦς τανύποδας.

836. αἰεὶ θ' ὀρώσας. Sic bene Turnebus. In codd. eodem errore quem paulo ante correximus, αἰεὶ δ' ὀρώσας. In membr. hic versus omissus est. BRUNCK. αἰεὶ δ' La. Lb.

837. Suidas : ΤΑΝΤΠΟΔΑΣ. ταχείας τὰς Ἑρινῦς φασί. τὸ γὰρ τεῖναι τοὺς πόδας ἐστὶ τὸ βαδίσαι. τουτέστι, τὰς πανταχοῦ τεινούσας τοὺς πόδας. Conf. Eustath. II. I. p. 763, 30.

841. Suidas : ΑΥΤΟΣΦΑΓΗ. τὸν

πρὸς τῶν φιλίστων ἐγγόνων ὀλοίατο.
 ἴτ', ὃ ταχεῖαι ποῖνιμοί τ' Ἑρινύες,
 γεύεσθε, μὴ φεῖδεσθε, πανδήμου στρατοῦ.
 σὺ δ', ὃ τὸν αἰπὺν οὐρανὸν διφρηλατῶν, 845
 Ἥλιε, πατρώαν τὴν ἐμὴν ὅταν χθόνα
 ἴδῃς, ἐπισχὼν χρυσόνωτον ἡνίαν,
 ἄγγελον ἅτας τὰς ἐμὰς μόρον τ' ἐμὸν
 γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ.
 ἢ που τάλαινα, τήνδ' ὅταν κλύῃ φάτιν, 850
 ἥσει μέγαν κωκυτὸν ἐν πάσῃ πόλει.
 ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην·
 ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν τάχει τινί.
 ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολών·

ὑφ' ἑαυτοῦ ἀναιρούμενον. Suidas : ΤΩΣ.
 οὕτως. τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκ-
 παγλ' ἐφίλησα. Ὅμηρος. καὶ Σοφοκλῆς.
 Eustath. Il. Γ. p. 429. τὼς, ἡγουν
 οὕτως.

842. πρὸς τῶν φιλίστων. Codd.
 aliquot πρὸς, cum glossa ἔμπροσθεν,
 ex librarii interpolatione, sane quam
 inepta. Sensum ille verborum non
 assecutus fuerat, quem disertim in
 versione expressimus. Nec creden-
 dum est ad mortem Agamemnonis
 poëtam respexisse, nec Ajacem hīc
 tanquam futura vaticinantem in-
 ducere voluisse. Nam Agamemnon
 a liberis suis occisus non fuit : sed
 Atridis mortis genus imprecatur
 Ajax, quod atrocissimum excogi-
 tare possit. BRUNCK.

ib. De superl. φιλίστων v. Eu-
 stath. Od. T. p. 1867, 40. Ω. p.
 1961, 29.

843. Suidas : ΙΤΕ. δεῦτε. ἢ ἀπέλ-
 θετε. Σοφοκλῆς. ἴτ', ὃ ταχεῖαι ποῖνιμοί
 τ' Ἑρινύες.

ib. Suidas : ΠΟΙΝΗ. καὶ ΠΟΙΝΙ-
 ΜΟΙ, αἱ τιμωρητικαὶ Ἑρινύες. Σοφο-
 κλῆς.

844. γεύεσθε. Insignis quidem,
 sed maxime contemnenda varietas
 est in citatione quam fecit hujus
 versus Thomas Mag. κεντεῖτε, μὴ
 φεῖδεσθε— BRUNCK.

845. αἰπὺν οὐρανόν. Ex Homérico
 αἰπὺν Ὀλυμπον. BRUNCK. notavit
 Eustath. Il. E. p. 557.

ib. Suidas : ΑΙΠΤ. ὑψηλόν. μέγα.

ib. Suidas : ΔΙΦΡΗΛΑΤΩΝ. ἀρ-
 ματηλατῶν. Σοφοκλῆς.

847. Suidas : ΕΠΙΣΧΩΝ. κρατή-
 σας, βραδύνας. Σοφοκλῆς.

ib. χρυσόνωτον. Vide Eustath. Il.
 E. p. 583.

849. Suidas : ΔΤΣΤΗΝΟΣ. ἐπὶ
 τοῦ ἀθλιωτάτου παρὰ Σοφοκλεῖ.

850. κλύῃ φάτιν. vide ad 151. et
 187.

851. πᾶσι La. pr.

852. οὐδὲν ἔργον, nihil prodest, ni-
 hil opus est. Comicus in Lysistr.

424. ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἰστάναι. BR.

ib. Suidas : ΕΡΓΟΝ εἰπεῖν. χαλε-
 πὸν εἰπεῖν. καὶ Σοφοκλῆς. ἀλλ' οὐδὲν
 ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. ἀντὶ τοῦ
 ὀφελος. ἀλλ' ἀρκτέον τὸ πρᾶγμα σὺν
 τάχει τινί.

καίτοι σὲ μὲν κακεῖ προσανδήσω ξυνών. 855
 σὲ δ', ὃ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας,
 καὶ τὸν διφρευτὴν Ἥλιον προσεννέπω,
 πανύστατον δὴ, κοῦποτ' αὖθις ὕστερον.
 ὦ φέγγος, ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον
 Σαλαμῖνος, ὦ πατρῶον ἐστίας βάθρον, 860
 κλειναί τ' Ἀθῆναι, καὶ τὸ σύντροφον γένος,
 κρήναί τε, ποταμοί θ' οἶδε, καὶ τὰ Τρωϊκὰ
 πεδία προσανδῶ, χαίρετ', ὦ τροφῆς ἐμοί·
 τοῦθ' ὑμῖν Αἴας τοῦπος ὕστατον θροεῖ·
 τὰ δ' ἄλλ' ἐν Ἄιδου τοῖς κάτω μυθήσομαι. 865

ΗΜΙΧΟΡΟΣ.

πόνος πόνῳ πόνον φέρει.
 πᾶ, πᾶ,
 πᾶ γὰρ οὐκ ἔβαν ἐγώ ;
 κούδεις ἐπίσταται με συμμαθεῖν τόπος.

858. καὶ οὔποτ' La.

863. τροφῆς. Vulgo τροφεῖς. Vide ad priorem Œdipum 18. BRUNCK. τροφεῖς La. Lb.

866. Suidas: ΠΟΝΟΣ ΠΟΝΩΙ πόνον φέρει. λείπει ἢ πρὸς, ἢ ἧ, ὁ πόνος πρὸς τῷ πόνῳ πόνον φέρει. καὶ ἔστι τὸ μὲν πόνος πόνῳ, ἀρχαϊκόν. ὡς ἔργον ἐπ' ἔργῳ. τὸ δὲ δεύτερον πόνον, κοινῶς. οἶον κάματον. καὶ Ὅμηρος. — Πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικται. Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις. (30.) — Νῦξ γὰρ εἰσάγει, Καὶ νῦξ ἀπωθεῖται δεδεγμένον πόνον.

868. ἔβαν' Lb.

869. συμμαθεῖν hīc transitivum est, et valet διδάξει, qua potestate verbum hoc omnino carere affirmat Parisinus editor, quippe qui sui juris esse putat fines ponere, quos intra Sophocles novandi licentiam

coërcere debuit. Nec tamen est hoc ita novum, ut analogia aliorum exemplorum confirmari non possit. Nam ut δέδαιεν didicit usurpat Homerus pro docuit, ita μανθάνειν observat Eustathius ab Homeri posteris utroque sensu adhibitum fuisse, et pro discere et pro docere. Popularis sui conjecturam συμμαθεῖν Heathius ne proferre quidem debebat. Quis eo illum deduxerit nescio: haud sane Lucianus est qui in Ocypode συμπάσχειν transitive usurpat, ut hīc Sophocles συμμανθάνειν. Οἷμοι πόθεν μοι καινὸς εἰσῆλθεν πόνος Ποδὸς δι' ἄλλου, καὶ με συμπάσχει κακῶς; utrumque verbum prægnañti notione adhibitum: hoc, καὶ με ποιεῖ πάσχειν κακῶς. illud, οὐδεὶς μαθὼν ποιεῖ με σὺν αὐτῷ μαθεῖν. Lu-

ἰδοῦ, ἰδοῦ·

870

δοῦπον αὖ κλύω τινά.

HM. ἡμῶν γε ναὸς κοινόπλουν ὁμιλίαν.

HM. τί οὖν δῆ ;

HM. πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἔσπερον νεῶν.

HM. ἔχεις οὖν ;

875

HM. πόνου γε πλήθος, κούδεν εἰς ὄψιν πλέον.

HM. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν
κέλευθον ἀνὴρ οὐδαμοῦ δηλοῖ φανείς.

XO. τίς ἂν δῆτά μοι, τίς ἂν φιλοπόνων

στροφή α'.

ἁλιαδᾶν ἔχων αὐπνοὺς ἄγρας,

880

ἢ τίς Ὀλυμπιάδων θεῶν, ἢ ῥιπῶν

Βοσπορίων ποταμῶν ἴδρις,

τὸν ὠμόθυμον εἴ ποθι

885

πλαζόμενον λεύσσω ἀπύοι ; σχέτλια γὰρ

ciani senarium ineptus emendator
crurifragio mulcat legendo, καί μοι
συμπάσχει. BRUNCK.

ib. Suidas : ΣΤΜΜΑΘΕΙΝ. οἶον
μεμαθηκότα τὸ γεγονός. οὐδεὶς με οἶδε
τόπος. ἀλλὰ μάτην περιῆλθον. ἢ ἀντὶ τοῦ
διδάξαι. εἰς μάθησιν ἀγάγειν τοῦ ζητου-
μένου. Σοφοκλῆς. κούδεις ἐπίσταται με
συμμαθεῖν τόπος. Constructionem sic
instituit Elmsleius : κούδεις τόπος
ἐπίσταται ὥστε ἔμε συμμαθεῖν. Mu-
tata dicendi formula explicat Her-
mannus : οὐδεὶς τόπος ἐπιστάμενος ποιεῖ
με συμμαθεῖν.

876. πόνου γε πλήθος. Sic in Euri-
pidis Satyrico roganti Choro ἔχεις ;
respondet Cyclops vers. 683. κακόν
γε πρὸς κακῷ. BRUNCK.

877. ἀλλ' οὐδὲ μὲν δὴ La. Lb. Vid.
Trach. 1130. El. 913. ELMS. οὐδ'
ἐμοὶ δὴ vulgo.

ib. τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον.
In Aldina excusum μολῶν typothetæ
errore : in Juntina recte βολῶν, ut
liquido sine ulla ambiguitate scri-

ptum in C. D. E. et meo. De hoc
loco jam egi ad Euripidis Or. 1263.
μολῶν Triclinio debetur, ac proinde
recentissimi Græculi est scholion
quod hanc lectionem spectat. BR.

β^{ων}
βολῆς La. βολῶν Lb.

878. ὠνήρ. Perperam vulgo ἀνήρ.
BRUNCK.

879. τίς ἂν μοι, τίς ἂν. Versus
est dochmaicus, ut antistrophicus
925. ἔμελλες τάλας. cujus in scri-
ptura nullam varietatem exhibent
libri. Proinde hic ita scribi debuit,
expuncta particula δῆ, quæ metro
reclamante inserta fuerat. BR.
τίς ἂν δὴ La. δῆτα Herman.

881. ἔχων αὐπνοὺς ἄγρας. Sic codd.
plerique et præstantiores. In aliis
ἔδρας, quod Aldus prætulit. BR.
ἄγρας La. Lb. γρ. ἔδρας La.

883. θεᾶν La. Lb.

885. εἴ που ποτὲ πλαζόμενον προσ-
βλέπει, ἀπύοι. Nihil planius horum
verborum structura, quæ præter

μακρῶν ἀλάταν πόνων
οὐρίῳ μὴ πελάσαι δρόμῳ,
ἀλλ' ἀμειννὸν ἄνδρα μὴ λεύσσειν ὅπου.

890

TE. ἰὼ, ἰὼ μοί μοι.

XO. τίνος βοῇ πάραυλος ἐξέβη νάπους ;

TE. ἰὼ τλήμων.

XO. τὴν δουρίληπτον δύσμορον νύμφην ὀρῶ
Τέκμησαν, οἶκτῳ τῷδε συγκεκραμένην.

895

TE. οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

XO. τί δ' ἐστίν ;

TE. Αἴας ὅδ' ἡμῖν ἀρτίως νεοσφαγῆς
κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς.

XO. ἰὼ μοί μοι ἐμῶν νόστων·

στροφὴ β'. 900

facilem sensum, metra etiam accurata præstat. In Aldina et veteribus codd. scabra lectio sine metri forma, εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσων, ἀπύοι. Triclinii inepta interpolatio auctore suo digna est. BRUNCK. λεύσων La.

888. Σχέτλια Attice positum pro sing. σχέτλιον notavit Eustathius II. A. p. 59.

ib. σχέτλια γὰρ μακρῶν ἀλάταν πόνων. Librarii vuculas partim inferserunt, partim transposuerunt, quod ipsa metri ratio ostendit: σχέτλια γὰρ ἐμέγε τὸν μακρῶν ἀλάταν πόνων. Sic veteres codd. et Aldus. Ista ἐμέγε τὸν invenusta sunt et sensui inutilia: ἐμὲ loco non suo posuerunt, quod esse debuit initio ultimi versus hujus strophæ, ubi dederunt ἀλλ' ἀμειννὸν, iambicum senarium a trochæo incipientes. BR.

ib. τῶν μακρῶν La. Mox οὐρίων—δρόμων utroque ν eraso La. Infra λεύσειν La. pr.

889. Suidas: ΟΥΡΙΟΣ. ἐπιδέξιος. ἐπιτήδειος ἄνεμος. καὶ οὐρίῳ πελάσας

δρόμῳ. τουτέστιν, εὐθυδρομήσας.

892. πάραυλος. πλησία. Eodem sensu vox est in Œd. Col. 786. ἀλλ' ὡς πάραυλον οἰκίσσης. Perperam Eustathius hanc vocem ab αὐλὸς deducit, p. 1157. βοῇ πάραυλος, ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνηδίαν, ἢ διὰ τὸ τρανές. Est enim ab αὐλῇ, ut supra 796. ὕπαυλος, et 611. ξύναυλος, quod glossa recte exponit σύνοικος. BRUNCK.

ib. Suidas: ΠΑΡΑΤΛΟΣ. ὁ ἐν ἀγροῖς. ἡ πάραυλος, παρατεταμένη. ἡ ἐγγύς, παρὰ τὴν αὐλήν. ἡ θρηνητικὴ, παρὰ τοὺς αὐλοὺς. Σοφοκλῆς. τίνος βοῇ πάραυλος ἐξέβη νάπους ;

894. δουρίληπτον La. pr. Lb. Mox Τέκμησαν La.

896. Suidas in οἴχωκ'.

899. Suidas: ΠΕΡΙΠΤΥΧΗΣ. περικεκλισμένος κεῖται, κρυφαίῳ φασγάνῳ περιπτυχῆς. περὶ τοῦ Αἴαντός φησι.

900. ἰὼ μοί μοι. Semel tantum Aldina μοι habet, et in antistrophico versu ᾧ μοι ἀναλήτων. Mox v. 908. ἰὼ μοι ἐμᾶς ἄτας. Ista ad metri normam exigui debuerunt. BRUNCK.

ὦ μοι, κατέπεφνες, ἄναξ,
τόνδε συνναύταν, ἰὼ τάλας·
ὦ ταλαίφρων γύναι.

ΤΕ. ὥς ὧδε τοῦδ' ἔχοντος, αἰάζειν πάρα.

ΧΟ. τίνος ποτ' ἄρ' ἔπραξε χειρὶ δύσμορος ; 905

ΤΕ. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ· δῆλον. ἐν γάρ οἱ χθονὶ
πηκτὸν τόδ' ἔγχος περιπετὲς κατηγορεῖ.

ΧΟ. ὦ μοι ἐμᾶς ἄτας. οἶος ἄρ' αἰμάχθης, 910
στροφὴ γ'.
ἄφρακτος φίλων·

ἐγὼ δ', ὁ πάντα κωφὸς, ὁ πάντ' αἰδρις,
κατημέλησα. πᾶ, πᾶ
κεῖται ὁ δυστράπελος,
δυσώνυμος Αἴας ;

ΤΕ. οὔτοι θεατός· ἀλλὰ νιν περιπτυχεῖ 915
φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην, ἐπεὶ
οὐδεὶς ἂν ὅστις καὶ φίλος τλαίῃ βλέπειν
φυσῶντ' ἄνω πρὸς ῥίνας, ἔκ τε φοινίας

903. ταλαίφρων Lb.

907. Suidas : ΠΕΡΙΠΕΤΕΣ. περι-
πετῆς αὐτῷ. πηκτὸν τόδ' ἔγχος περι-
πετὲς κατηγορεῖ. ἤγουν ὃ περιέπεσεν ὁ
Αἴας.

ib. Vide Brunck. ad v. 658.

909. αἰμάχθης sine augmento,
quod in melicis negligitur. In E.
ἡμάχθης. BRUNCK.

910. Suidas : ΑΦΡΑΚΤΟΣ φίλων.
οὐ πεφραγμένος καὶ τετειχισμένος τοῖς φί-
λοις διὰ τὸ ἀπατηθέντας καταλιπεῖν σε.

911. Suidas : ΑΙΔΡΙΣ. ἀμαθής.
ἄπειρος. ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ'
αἰδρις, κατημέλησα. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀναίσθη-
τος. ἴδρις γὰρ ὁ ἔμπειρος.

913. Suidas : ΔΥΣΤΡΑΠΕΛΟΣ.
δυσκίνητος, ἀμετάτρεπτος, δυσμετάθετος,
ὃς οὐχ εὔρεν ἐκφυγεῖν τὸ πάθος. αὐτῷ λέ-
γουσι καὶ δυστράπελον ὄρυγμα, τὸ οὐκ
εὐδιάλυτον. ἢ ὁ ἀμετακίνητος ὀργῇ, ἢ
διαθέσει, ἢ φιλαργυρίᾳ. τὸν αὐτὸν δὲ

καὶ ἀτράπελον. Σοφοκλῆς. κεῖται ὁ δυσ-
τράπελος. τουτέστιν, ὁ δύσκολος, ὁ δυσ-
ώνυμος Αἴας. ὡς καὶ αὐτὸς εἶπεν ὁ Αἴας.
Αἶ αἶ. τίς ἂν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
Τοῦμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς ;
Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δις αἰάζειν ἐμοί,
Καὶ τρίς. τοιοῦτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

914. δυσώνυμος. Eustath. II. Z.
p. 640, 34. δυσώνυμον τὸν Αἴαντα, ὡς
δοκοῦντα παρὰ τὸ αἶ, ἢ παρὰ τὸ αἰάζειν
ὀνομασθῆναι. Articulum ante δυσ-
ώνυμος delevit Hermannus cum MS.
apud Porsonum ad Eurip. Or.
1297.

917. ὅστις καὶ φίλος. Major forte
videretur esse vis sententiæ, si le-
geretur ὅστις κ' οὐ φίλος, siquidem
infra dicitur Ajax καὶ παρ' ἐχθροῖς
ἄξιος θρήνων τυχεῖν. BRUNCK.

918. φυσῶντ' ἄνω. Id est ἀναφυ-
σῶντα, ἀναπέμποντα πρὸς ῥίνας, ἔκ τε
φοινίας πληγῆς τὸ μέλαν αἷμα ἀπὸ τῆς

πληγῆς μελανθὲν αἶμ' ἀπ' οἰκείας σφαγῆς.
οἷ μοι, τί δράσω ; τίς σε βαστάσει φίλων ; 920
ποῦ Τεῦκρος ; ὥς ἀκμαῖος, εἰ βαίῃ, μόλοι,
πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι.
ὦ δύσμορ' Αἴας, οἷος ὦν οἷως ἔχεις,
ὥς καὶ παρ' ἐχθροῖς ἄξιος θρήνων τυχεῖν.

ΧΟ. ἔμελλες τάλας ἔμελλες χρόνῳ ἀντιστρ. α'. 925
στερεόφρων ἄρ' ἐξανύσειν κακὰν

οἰκείας σφαγῆς. Corrupta hæc esse decernit Parisinus editor, faceto hoc argumento usus, quia *procumbente Ajace in gladium non exiluit sursum sanguis per plagam, sed per os et nares debuit erumpere*. Proinde conjicit legendum esse πρὸς ῥινὸς ἔκ τε φωνίας πηγῆς, *ex naribus et fonte vocali*, id est, si Diis placet, *ex ore*. Eugepæ! Galenum teruncio non emam: Nam ad sapientiam hujus nimius nugator fuit. Lepidum conjectorem tragicus ipse redarguit Teucris verbis in fine dramatis, θερμαὶ σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος. BRUNCK.

920. τίς σε βάστασει. Membr. et quidam alii codd. βάσταση, apposita observatione quam inter minora scholia retulimus. Melior est Aldi lectio βαστάσει. BRUNCK.

ib. βαστάση La.

921. ὥς ἂν ἀκμαῖος, εἰ βαίῃ, μόλοι. Sic omnino legendum. Ejecerat librarium imperitia particulam ἂν, quæ salva structuræ lege abesse non potest. ὥς ἂν ἀκμαῖος μόλοι, *quam tempestivus veniret!* Vide quæ notavimus ad comici Plutum 1037. ubi exempla ostendunt verbum optativi modi non adhiberi sine ἂν, quando in altero membro est conditionalis particula εἰ, quæ et ipsa optativum adsciscit. Prima in ἀκμαῖος corripitur, ut quævis vocalis

natura brevis ante tenuem et liquidam. Supra, v. 811. ἀκμή priorem corripit, ut et Œd. T. 1492. ἄλλ' ἦνικ' ἂν δὴ πρὸς γάμων ἤκητ' ἀκμάς. Euripides Phœn. 1265. Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμάς. Eadem prosodia vox hæc passim occurrit. BRUNCK. ὥς ἀκμαῖ' ἂν Wakefield. Silv. Cr. II. p. 127. Herman. Viger. p. 784. Erfurdt. et Porson. ὥς ἀκμαῖος εἰ βαίῃ La. Vertit Hermannus: *Nam utinam tempori, si veniat, adsit ad funus interempti fratris curandum*. Suidas: ΑΚΜΑΙΟΣ. νεανίσκος. σφριγῶν. ἀκμαῖων. καίριος. κατὰ καιρόν. περὶ τὴν ἀκμὴν τοῦ καιροῦ. ποῦ Τεῦκρος ; ὥς ἀκμαῖος, εἰ βαίῃ, μόλοι, τοῦτ' ἔστιν εὐκαιρότατος. ἐν ἀκμῇ καιροῦ. ἐν ἀκμῇ καὶ ὀξύτητι κινδύνου.

923. Suidas: ΟΙΟΣ. ὁποῖος. ubi citat Αἴαν et sic in Ὡ δύσμορ'.

925. Suidas: ΕΜΕΛΛΕ. παρ' Ὀμήρῳ ἀντὶ τοῦ ἐφίκει. ἄρ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. Σοφοκλῆς. ἔμελλες, ἔμελλες τάλας. ἀντὶ τοῦ ἐφίκει. δῆλος ἦς.

926. ποτὲ χρόνῳ στερεόφρων. Sic bene Triclinius. In veteribus codd. ut in Aldina, ἔμελλες τάλας, ἔμελλες χρόνῳ στερεόφρων, structura haud invenusta, sed quam metri ratio non admittit. BRUNCK. στερεόφρων La. στερεόφρον Lb. στερεόφρων ἄρ' ὧδ' cum Erfurdio Hermannus.

927. ἐξανύσειν La.

μοῖραν ἀπειρεσίῳ πόνων. τοῖά μοι
 πάννυχα καὶ φαέθοντ'
 ἀνεστέναζες, ὠμόφρων,
 ἐχθοδόπ' Ἀτρεΐδαις, οὐλίῳ σὺν πάθει.
 μέγας ἄρ' ἦν ἐκεῖνος ἄρχων χρόνος
 πημάτων, ἦμος ἀριστόχειρ
 * * * * ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι.

930

935

ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. χωρεῖ πρὸς ἦπαρ, οἶδα, γενναία δῦη.

ΤΕ. ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δις οἰμῶξαι, γύναι,
 τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

940

ΤΕ. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστ', ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

ΧΟ. ξυναυδῶ.

ΤΕ. οἳ μοι, τέκνον, πρὸς οἶα δουλείας ζυγὰ
 χωροῦμεν· οἶοι νῶν ἐφεστᾶσι σκοποί.

945

ΧΟ. ἰὼ μοί μοι· ἀναλγήτων
 ἀντιστρ. β'.

930. ἀνεστέναζες] ἄρ' ἀνεστέναζες Hermannus.

931. ὠμόφρων Lb.

934. Suidas: ΑΡΧΩΝ χρότιος [l. χρόνος]. Ἀρχηγός. προηγός. ἄρχων χρόνος πημάτων.

935. Suidas: ΑΡΙΣΤΟΧΕΙΡ. ὁ γενναῖος περὶ τὰ ἀριστεῖα. καὶ ἀριστόχειρ ἀγών.

936. Vocem Ἀχιλλέως in omnibus veteribus libris omissam Triclinius e conjectura satis probabili reposuit. BRUNCK. Valde probabilis est Musgravii conjectura, χρυσόδετων excidisse, similem Pindari locum afferentis Nem. VIII. 36. χρυσέων δ' Αἶας στερηθεὶς ὅπλων φόνῳ πάλαισεν. Sed cur a Pindaro hoc mutuemur, quum Homerum testem habeamus, non modo in descriptione illa armorum istorum,

sed etiam in illo non semel dicto, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῦ? Elmsleius conjicit ἐν Δαναοῖς. HERM.

941. Suidas: ΑΡΤΙΩΣ. τελείως. ὑγειῶς. οὐ μόνον ἀρτι. τὸ πρὸ δλίγου. Φερεκράτης μυρμηκανθρώποις. ξένη γυνή γραῦς ἀρτίως ἀφίγμένη. καὶ ἀντὶ τοῦ γνησίον. τοιοῦδ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου.

ib. Citat Eustath. Il. E. p. 583. Z. 623, 31. ob asperiores formas βλαφθεῖς, altera βλαφεῖς usitatioem.

ib. ἀρτίως La.

942. Suidas: ΔΟΞΑΝ. Σοφοκλῆς. σοὶ μὲν δοκεῖν ταῦτ' ἔστιν· ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. οἶον, σοὶ μὲν ταῦτα ἐν δόξῃ καταλαμβάνεται. ἐγὼ δὲ σαφῶς ἐπίσταμαι.

945. ὅμοι γρ. ἰὼ μοι La.

946. Suidas: ΑΝΑΛΓΗΤΩΝ. ἀ-

δισσῶν ἐθρόησας ἄναυδον
ἔργον Ἀτρειδῶν τῷδ' ἄχει.
ἀλλ' ἀπείργοι θεός.

ΤΕ. οὐκ ἂν τάδ' ἔσθῃ τῇδε, μὴ θεῶν μέτα. 950

ΧΟ. ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

ΤΕ. τοιόνδε μέντοι Ζηνὸς ἡ δεινὴ θεὸς
Παλλὰς φυτεύει πῆμ' Ὀδυσσέως χάριν.

ΧΟ. ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει ἀντιστρ. γ'. 955

πολύτλας ἀνὴρ,
γελάδ' ἐ τοῖσι μαινομένοις ἄχεσι
πολὺν γέλωτα, φεῦ, φεῦ,
ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς
κλύοντες Ἀτρεΐδαι.

960

ΤΕ. οἷδ' οὖν γελώντων, κἀπιχαιρόντων κακοῖς

συμπαθῶν, ἢ τῶν μὴδ' ὅλως ἀλγούντων ἐπὶ τινι. ἢ πολυαλγήτων, τῶν εἰς πολλὰ ἄχῃ ἡμᾶς ἐμβεβληκότων. Σοφοκλῆς. Ὡμοὶ ἀναλγήτων Δισσῶν ἐθρόησας Ἀναυδὸν γ' Ἀτρειδῶν Ἔργον τῷδ' ἄχει. τουτέστι τῇ παρουσίᾳ συμφορᾶς.

951. Suidas: ΤΠΕΡΒΡΙΘΕΣ. μέγα, καὶ βαρὺ. ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν.

ib. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς τόδ' ἄχθος ἤνυσαν. Sic omnino legendum, nec aliter a poetæ manu esse potuit. In membr. ἄγαν δ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. Alii e veteribus habent, ut Aldus, ἄγαν γ' ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν: reliqui post ἄγαν neutram particulam agnoscunt. In omnibus mancus est versus omissione pronominis demonstrativi τόδ'. Qui legitur in Turnebi editione et ejus traducibus versus Turnebum auctorem non habet, cui eum adscribit Parisinus professor; sed ab ipso Triclinio cusus fuit, et est longe pessimus, quippe qui fractis incedat pedibus. Ultima in ἄγαν semper longa est: vide quæ nota-

vinus ad comici Nubes 199. et 1120. Proinde imperitiæ arguuntur quicunque senarium istum Sophocleum esse propugnant: Καὶ μὴν ἄγαν ὑπερβριθὲς ἄχθος ἤνυσαν. BRUNCK. ἄγαν γ' ὑπ. Lb. ἄγαν ὑπ. La.

953. Πάλας Lb.

954. Suidas: ΚΕΛΑΙΝΩΠΑΝ. οἶον οὐκ ἐν φανερό, ἀλλ' ἐν σκότῳ ἤδη βλέπομενον. καὶ μέλανα, καὶ οἶον κεκρυμμένον, καὶ δόλιον, καὶ κελαινὸν θυμὸν ἐφυβρίζει ὁ πολύτλας ἀνὴρ. ἦτοι ὁ Αἴας. Eustath. Il. A. p. 72. κελαινώπα (sic) θυμὸν τὴν βαθεῖαν ψυχὴν. Mox δ' ante πολύτλας cum Porsono ad Or. 1297. delevit Hermannus.

957. τοῖς La. et libri vett. τοῖσι Triclin. τοῖσδε Elmsleius et Hermannus.

959. ξύν τε διπλοῖ βασιλῆς. Sic emendate scriptum in D. Perperam in ceteris veteribus, ut in Aldina, βασιλῆες. BRUNCK. βασιλῆες La.

961. Hic versus et qui sequuntur xii. sunt omnes Tecmessæ, cui,

τοῖς τοῦδ'. ἴσως τοι, κεῖ βλέποντα μὴ ᾽πόθουν,
 θανόντ' ἂν οἰμώξειαν ἐν χρεῖα δορός.
 οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τὰγαθὸν χεροῖν
 ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρὶν τις ἐκβάλῃ. 965
 ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἧ κείνοις γλυκὺς,
 αὐτῷ δὲ τερπνός. ὦν γὰρ ἡράσθη τυχεῖν,
 ἐκτῆσαθ' αὐτῷ, θάνατον, ὅνπερ ἤθελε.
 τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῶεν ἂν κάτα;
 θεοῖς τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισιν, οὔ. 970
 πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετω.
 Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκ ἔτ' ἐστίν· ἀλλ' ἐμοὶ
 λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

nulla interposita alia persona, continuantur in membr. et in D. In aliis veteribus codd. ut in Aldina, versui 969. præfixa est Chori persona quem Triclinius sermonem ordiri facit a versu 971. BRUNCK.

962. Suidas : ΒΑΕΠΟΝΤΕΣ. ἀντὶ τοῦ ζῶντες. οὕτω Σοφοκλῆς.

963. Suidas : ΔΟΡΟΣ. δόρατος.

964. Plautus Capteiveis I. 2. *Tum denique homines nostra intelligimus bona, Quum quæ in potestate habuimus, ea amisimus. Ego, postquam gnatus tuus potitu 'st hostium, Expertus quanti fuerit, nunc desidero.* Horatius Carm. III. 24. 31. *Virtutem incolumem odimus, Sublatam ex oculis quærimus invidi.* τὰγαθὸν χεροῖν. In meo emendatum a secunda manu τὰγαθ' ἐν χεροῖν, quod vulgatæ lectioni præferendum non est. BRUNCK.

965. Suidas : ΙΣΑΣΙ, γινώσκουσιν.

966. Citat Eustath. Od. E. p. 1521, 42.

ib. Suidas : ΓΛΕΤΚΟΣ. τὸ ἀποστάλαγμα τῆς σταφυλῆς πρὶν πατηθῇ. καὶ ἡ τραγῳδία φησὶ περὶ Αἴαντος. ἐμοὶ πικρὸς τέθνηκεν, ἧ κείνοις γλυκὺς.

ib. ἧ κείνοις La. pr.

969. πῶς δῆτα. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, τί δῆτα. BRUNCK. τί δῆτα La. pr. Lb. πῶς δῆτα La. sec.

ib. τοῦδ' ἐγγεγλῶεν. Sic pro vulgata scriptura, τοῦδ' ἐπεγγελῶεν. [sic La. Lb.] Porsonus Supplem. ad præfat. in Euripid. Hecub. p. xxviii. ed. Cant. In not. ad Hecub. v. 1214., ubi eandem emendationem tangit, habet quod in nonnullis libris legitur, τί δῆτα—. SCHÆF.

970. Suidas : ΘΕΟΙΣ τέθνηκεν οὗτος, οὐ κείνοισι. ταυτέστιν θεῶν βουλομένων. οἱ γὰρ Ἕλληνες τὴν ταιαύτην αὐτῷ αἰτίαν παρέσχον. Σοφοκλῆς περὶ Αἴαντος.

971. Suidas : ΚΕΝΕΟΝ. ποιητικῶς, τὸ κενόν. καὶ μάταιον. πρὸς ταῦτ' Ὀδυσσεὺς ἐν κενοῖς ὑβρίζετω. καὶ αὐθις. (Elect. 403.) οὐ δῆτα μήπω νοῦ τοσόνδ' εἶην κενή. ἀντὶ τοῦ συνέσεως ἐστερημένη καὶ κενὸς ὁμοίως.

973. λιπὼν ἀνίας καὶ γόους. Quam prosodiæ peritus fuerit Triclinius, cum ex superiore nota ad v. 951. tum ex hoc versu existimare licet.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

ἰὼ μοί μοι.

ΧΟ. σίγησον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν, 975
βοῶντος ἄτης τῇσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

ΤΕΥ. ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοὶ,
ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ΧΟ. ὄλωλεν ἀνὴρ, Τεῦκρε, τοῦτ' ἐπίστασο.

ΤΕΥ. ὦ μοι βαρείας ἄρα τῆς ἐμῆς τύχης. 980

ΧΟ. ὡς ὧδ' ἐχόντων— ΤΕΥ. ὦ τάλας ἐγὼ, τάλας.

ΧΟ. πάρα στενάζειν. ΤΕΥ. ὦ περισπερχές πάθος.

ΧΟ. ἄγαν γε, Τεῦκρε. ΤΕΥ. φεῦ τάλας. τί γὰρ τέκνον
τὸ τοῦδε; ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος;

ΧΟ. μόνος παρὰ σκηναῖσιν. ΤΕΥ. οὐχ ὅσον τάχος 985
δῆτ' αὐτὸν ἄξεις δεῦρο, μή τις, ὡς κενῆς

Fulcro versum indigere ratus scripsit *ἀνίας* τε καὶ γόους. Atqui nomen *ἀνία* apud tragicos mediam semper, ni fallor, producit. Sic supra, 266. verbum *ἀνιῶν*, et mox v. 994. Vide infra, 1005. 1138. BRUNCK.

ib. Suidas: *ΑΝΙΑ*. λύπη. τὸ νι μακρόν. Αἴας γὰρ αὐτοῖς οὐκέτ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ Λιπὼν ἀνίας καὶ γόους διοίχεται.

976. Suidas: *ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ*. σημαντικὸν, ἔφορον, οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. αὐδὴν γὰρ δοκῶ κλύειν ἄτης τῇσδ' ἐπίσκοπον μέλος.

978. Suidas: *ΗΜΠΟΛΗΚΑΣ*. ἐπώλησας. ἐκέρδανας. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ φαύλου τροπικῶς. ἀντὶ τοῦ περιεποίησας. ἄρ' ἡμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ;

ib. ἡμπόληκας. Scholion ineditum: ἐμπολῶ, τὸ ἀπὸ πραγματείας κερδαίνω. ἐμπολή, ἡ λεγομένη πρᾶσις. ἀπὸ ταύτης τῆς ἐμπολῆς καὶ τὸ ἡμπόληκας νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐκέρδανας. δοκεῖ γὰρ ὁ Αἴας κερδάναι, τὸ οἰκεῖον θέλημα πληρώσας. BRUNCK. ἡμπόληκας est *perfecisti*. Nam ἐμπολᾶν significat ne-

gotiari, negotium transigere. Vid. Hesych. in v. et ejus interpretes. HERM.

979. ὄλωλεν ἀνὴρ. Perperam vulgo ἀνὴρ. Sic etiam correctum v. 991. BRUNCK.

982. Hesych. *ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΗΣ*. περιώδυνος. Eustathius ad II. Δ. p. 442. Ἔστι δὲ ἀσπερχές, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ περισπερχές λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. ἀπλοῦν δὲ αὐτοῦ βητόν, οὐ τὸ σπερχές, ἀλλὰ τὸ σπερχνόν, ὅμοιον ὃν τῷ τερπνόν καὶ στεγνόν. Inde nomen substantivum ἡ πολυσπέρχεια, et nomen proprium Πολυσπέρχων. BRUNCK. [Conf. Od. A. p. 1385, 23.]

ib. Suidas: *ΠΕΡΙΣΠΕΡΧΕΣ*. βαρύ. ὡς περισπερχές πάθος.

986. Suidas: *ΚΕΝΗΣ*. ἐστερημένης, κεκενωμένης, ματαίας. —Μή τις ὡς κενῆς Σκύμνον λεαίνης δυσμενῶν ἀναρπάσῃ. οἱ γὰρ κυνηγοὶ τηροῦσι τὸν καιρὸν, ὅποτε ἔρῃμοι τῶν μητέρων γίνονται οἱ σκύμνοι.

σκύμνον λεαίνης, δυσμενῶν ἀναρπάσῃ ;
 ἴθ', ἐγκόνει, ξύγκαμνε. τοῖς θανούσί τοι
 φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἔτι ζῶν, Τεῦκρε, τοῦδέ σοι μέλει 990
 ἐφίεθ' ἀνὴρ κείνος, ὥσπερ οὖν μέλει.

ΤΕΥ. ὦ τῶν ἀπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ
 ἄλγιστον, ὦν προσεῖδον ὀφθαλμοῖς ἐγώ·
 ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν ἀνιάσασα δὴ
 μάλιστα τοῦμὸν σπλάγχχον, ἣν δὴ νῦν ἔβην, 995
 ὃ φίλτατ' Αἴας, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην
 μόρον, διώκων κᾶξιχνοσκοπούμενος.
 ὀξεῖα γάρ σου βᾶξις, ὡς θεοῦ τινός,
 διῆλθ' Ἀχαιοὺς πάντας, ὡς οἶχει θανόν.
 ἀγὼ κλύων δύστηνος, ἐκποδὼν μὲν ὦν, 1000
 ὑπεστέναζον· νῦν δ' ὀρώων, ἀπόλλυμαι.

οἶ μοι.

ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν.
 ὃ δυσθέατον ὄμμα, καὶ τόλμης πικρᾶς,
 ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. 1005

991. ἐφίετ' ἀνὴρ κείνα La. Lb.

994. ὁδός θ' ὁδῶν πασῶν. Sic membr. D. E. T. In C. meo, et in Aldina ἀπασῶν, reclamante metro. Invenusti sunt hujus versus numeri, in quo nulla cæsura est. Emendationis, quam olim feceram, haud me pœnitet: 'Οδῶν θ' ἀπασῶν ῥῆδες ἀνιάσασα δὴ. Turnebus nescio unde edidit: 'Οδός τ' ἀνιάσασα δὴ πασῶν ὁδῶν. BRUNCK. ἀπασῶν La. (eraso α) Lb.

998. σοι Lb. pr. Τὸν θεῶν La. pr. Vid. Elmsl. ad Med. 241.

1000. ὦ γὰρ κλύων δαίμων. Sic membr. D. E. In aliis, ut in Aldina, δύστηνος. gl. ἄθλιος. BRUNCK. δύστηνος La. Lb.

ib. καὶ γὰρ Lb. em.

1002. Citat Eustath. Il. B. p. 165.

1004. Scribere poterat ὃ δυσθέατον ὄμμα καὶ τόλμη πικρά. Quia vero admirandi particula ὃ cum genitivo etiam construitur, utramque syntaxin adhibuit. Vide Eustathium p. 409. l. ultima. Sed genitivi τόλμης πικρᾶς etiam ab ὄμμα pendere possunt, quod mihi verius videtur. BRUNCK.

1005. Suidas: ΚΑΤΑΣΠΕΙΡΑΣ. ἀρχὴν κακῶν παρασχών. τὸ γὰρ σπείρας ἐπὶ πλήθους κακῶν τακτέον. ὅσας ἀνίας μοι κατασπείρας φθίνεις. Σοφοκλῆς.

ib. Ut in v. 1073. imperita Triclinii audacia τε inferserat, ita in

ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν, εἰς ποίους βροτοὺς,
 τοῖς σοῖς ἀρήξαντ' ἐν πόνοισι μηδαμοῦ;
 ἢ πού με Τελαμῶν, σὸς πατήρ, ἐμός θ' ἅμα,
 δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ἴσως,
 χωροῦντ' ἄνευ σοῦ. πῶς γὰρ οὔχ; ὅτῳ πάρα 1010
 μηδ' εὐτυχοῦντι μηδὲν ἥδιον γελᾶν.
 οὗτος τί κρύψει; ποῖον οὐκ ἐρεῖ κακόν;
 τὸν ἐκ δορὸς γεγῶτα πολεμίου νόθον,
 τὸν δειλία προδόντα καὶ κακανδρία
 σέ, φίλτατ' Αἴας, ἢ δόλοισιν, ὥς τὰ σὰ 1015
 κράτη θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς.
 τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος, ἐν γήρᾳ βαρὺς,
 ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν θυμούμενος.
 τέλος δ', ἀπωστὸς γῆς ἀπορρίφθήσομαι,

hoc ex ejusdem recensione legitur
 ὅσας ἀνίας γέ μοι. Sic in codice
 scriptum est. At hīc Turnebus pa-
 rum sibi constans particulam omi-
 sit.

1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν.
 Suidas in ποῖ legit μολεῖν με. BR.

1008. ὁ σὸς πατήρ. Sic est apud
 Suidam loco modo laudato. At in
 εὐπρόσωπος, ubi hic versus etiam pro-
 fertur, omissus est, ut in tragici
 exemplaribus, articulus ὁ, qui salvo
 metro abesse non potest. Utrouque
 in loco Suidas legit ἐμός τ' ἴσως,
 quod præferunt codices aliquot, qui
 in fine sequentis versus pro varia
 lectione habent ἅμα. Vide Tou-
 pium ad Suidam I. 160. et III. 94.
 Viro doctissimo fraudi fuit Kusteri
 editio. Mediolanensem inspexisset,
 alteram suam conjecturam, quam
 prætulimus, confirmatam auctori-
 tate Suidæ vidisset. Ceterum quod
 illi magis arridebat, ἢ πού με Τελα-
 μῶν, σὸς πατήρ, hand deterius est,
 immo numerosiorem concinnat ver-

sum. BRUNCK. ἐμός θ' ἅμα La.
 sec. ἐμός τ' ἴσως La. pr. Lb.

ib. Recte monet Triclinius ἢ που
 irrisioni inservire. HERM. qui pro
 signo interrogandi punctum post
 σου collocavit.

1009. Suidas: ΕΥΠΡΟΣΩΠΟΣ.
 εὐπροσήγορος. Σοφοκλῆς.

1011. ἱλεων γρ. ἥδιον La. ἱλεων Lb.

1014. Suidas: ΚΑΚΑΝΔΡΙΑ. δει-
 λία. Σοφοκλῆς.

1017. Suidas: ΔΥΣΟΡΓΟΣ. ὀξύ-
 χολος. Σοφοκλῆς. Τοιαῦτ' ἀνὴρ δύσσοργος,
 ἐν γήρᾳ βαρὺς, Ἐρεῖ, πρὸς οὐδὲν εἰς ἔριν
 θυμούμενος. πρὸς οὐδὲν, ἀντὶ τοῦ πρὸς οὐ-
 δὲν ἀληθές. ἢ αἴτιον ἐμοί. καὶ αὔθις. Ὁ
 δ' ἐνθάδ' ἦκων καίπερ οὐ δύσσοργος ὦν,
 Διχθεὶς πρὸς αὐτὸν ἔηκουσεν, ὥδ' ἡμείψατο.

1019. Suidas: ΑΠΩΣΤΟΣ. ἐκδε-
 διαγμένος. Σοφοκλῆς. τέλος δ' ἀπωστὸς
 γῆς ἀπορρίφθήσομαι. Τεῦκρός φησιν Αἴ-
 αντος ἀναιρεθέντος, δοῦλος λόγοισιν ἀντ'
 ἐλευθέρου φανείς.

ib. ἀπορριφθήσομαι La. eraso θ.
 ἀπορριφθήσομαι Lb.

δούλος λόγοισιν ἀντ' ἐλευθέρου φανείς. 1020
 τοιαῦτα μὲν κατ' οἶκον· ἐν Τροίᾳ δ' ἐμοὶ
 πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι.
 καὶ ταῦτα πάντα, σοῦ θανόντος, εὐρόμην.
 οἷ μοι, τί δράσω; πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ
 τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος; ὦ τάλας, ὕψ' οὐ 1025
 φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. εἶδες ὡς χρόνῳ
 ἔμελλέ σ' Ἑκτωρ, καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν;
 σκέψασθε, πρὸς θεῶν, τὴν τύχην δυοῖν βροτοῖν.
 Ἑκτωρ μὲν, ᾧ δὴ τοῦδ' ἐδωρήθη πάρα,
 ζωστήρι πισθείς ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων, 1030

1022. Suidas: ΠΟΛΛΟΙ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦροι δ' ὠφελήσιμοι.

ib. πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμα. Sic omnino legendum. Scripti libri habent παῦρα δ' ὠφελήσιμοι: Aldus vero παῦροι δ' ὠφελήσιμοι. Hoc metri lex plane respuit: illud pæne absurdum sensum efficit: πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, κατὰ δὲ τὰ ὀλίγα ὠφελήσιμοι. Sic qui hostes essent, iidem, licet parum, juvarent tamen; quod a sententia alienum est. Quam hîc nemo non intelligit esse debere oppositionem, nulla erit, si παῦρα adverbialiter vel elliptice accipiatur, ut in Sosiphanis versu quem citavi supra: ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὀλβιοι βροτοί. Cui simile est istud in Euripidis Medea, Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες. In istis oppositio est, non inter personas, sed inter personarum earundem status diversos. Hîc vero oppositio esse debet non inter ejusdem rei diversos modos, sed inter res ipsas: *multi mihi sunt inimici: pauca autem adjumenta, quibus confisus, audeam resistere.* BRUNCK. παῦρα δ' ὠφελήσιμοι La. Lb. ὠφελήσιμα edidit Herman.

1023. Ob v. εὐρόμην citat Eustath. Il. B. p. 999, 61. Σ. p. 1144, 22. Od. I. 1637, 38. Φ. p. 1911, 1.

1024. πῶς σ'] σ' om. La.

1025. Suidas: ΚΝΩΔΟΝΤΟΣ. τῆς ἀκμῆς τοῦ ξίφους, τῆς ὀξείας εἰς τὸ καίνεin. ἀπὸ δὲ τοῦ μέρους τὸ ὄλον ξίφος δηλοῖ. Σοφοκλῆς. De h. v. vide ad Antig. 1233.

1027. Suidas: ΑΠΟΦΘΙΜΕΝΟΝ. καὶ ΑΠΟΦΘΙΣΕΙΝ, ἀνελεῖν, θανατῶσαι. Τευκρός φησι πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Αἴαντος.—Εἶδες ὡς χρόνῳ Ἑκτωρ καὶ θανὼν, ἀποφθίσειν;

1028. τὴν τύχην. Articulum hîc abesse non patitur linguæ indoles: in impressis male omissus est: at eum exhibent codices omnes, etiam is, qui Triclinii recensionem habet, unde eum Turnebus revocare poterat. θεῶν, ut millies, monosyllabon est. BRUNCK. τὴν τύχην La. Lb. et Suidas in τύχη.

1029. τοῦτ' La. pr. Lb.

1030. Suidas: ΠΡΙΣΘΕΙΣ. ἐξ-αφθεῖς, δεσμευθεῖς. ubi v. 1031. ἐκ-νάπτει.

ib. Suidas: ΑΝΤΥΓΕΣ. αἱ περὶ-φέρειαί τῶν ἀρμάτων.

ib. Lobeckium recte interpungentem secutus sum. SCHÆF.

ἐκνάπτειτ' αἰὲν, ἔς τ' ἀπέψυξεν βίον·
 οὗτος δ' ἐκείνου τήνδε δωρεὰν ἔχων,
 πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσήματι.
 ἄρ' οὐκ Ἑρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος,
 κακῆϊνον Ἄιδης, δημιουργὸς ἄγριος;
 ἐγὼ μὲν οὖν καὶ ταῦτα καὶ τὰ πάντ' αἰὲ
 φάσκειμι ἂν ἀνθρώποισι μηχανᾶν θεούς·
 ὅτω δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα,
 κείνός τ' ἐκείνα στεργέτω, καὶ γὰρ τάδε.

1035

ΧΟ. μὴ τεῖνε μακρὰν, ἀλλ' ὅπως κρύψεις τάφῳ
 φράζου τὸν ἄνδρα, χῶ τι μυθήσει τάχα.
 βλέπω γὰρ ἐχθρὸν φῶτα, καὶ τάχ' ἂν κακοῖς
 γελῶν ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ.

1040

1031. ἐκνάπτειτ'. Sic Aldus et præstantiores codd. etiam Triclinianus. In E. ἐκνάμπειτ'. In Augustano ἐκνάπτειτ', ut legitur apud Suidam in ἀντιγες. Postrema hæc forma præferenda videri possit, si vera est grammaticorum observatio, quam protuli ad comici Plutum 166. ἐκνάπτειτ' etiam hîc legisse videtur Eustathius, qui verbum κνάπτω e Sophocle citat p. 150. BR. ἐκνάπτειτ' La. pr. Lb. ἐκνάπτειτ' La. sec.

ib. ἀπέψυξε βίον hinc citavit Eustath. II. Z. p. 622, 22.

1033. Suidas: ΠΕΣΗΜΑ. πτώμα. πρὸς τοῦδ' ὄλωλε θανάσιμῳ πεσήματι. περὶ Αἰαντός φησιν, ὅτι ἑαυτὸν ξίφει διεχρήσατο.

1035. κακῆϊνον Ἄιδης. Recte glossa verbum extrinsecus assumendum supplet, ἐπλεξε, κατεσκεύασε. Nam ἐχάλκευσε quod gladio aptum, balteo seorsum applicari non potest. BRUNCK.

ib. αἴδης La.

1036. ἂν Ald. οὖν La. Lb.

1036, 7. Citat Suidas in μηχανογράφος.

1038. "Herodotus VI. c. 37. ἦν δὲ ὁ Μιλτιάδης Κροίσῳ τῷ Λυδῷ ἐν γνώμῃ γεγωνάς. Miltiades diligebatur a Cræso. Idem valet hæc locutio, quod illa altera, κατὰ νόον εἶναι, quæ utitur Herodotus IX. c. 110. Sophocles ex abundanti Ajac. v. 1038. ὅτω δὲ μὴ τάδ' ἐστὶν ἐν γνώμῃ φίλα. Opponuntur ἀπὸ θυμοῦ εἶναι, Iliad. I. v. 562., et ἐκ θυμοῦ πεσέειν, Iliad. XXIII. v. 595." Coray ad Herodoti version. gallic. Larcheri t. IV. p. 396. ed. alter. SCHÆF.

ib. Suidas in Ὅτω. ubi edd. τὰ κείνου, sed duo MSS. optimi τε κείνα vel τ' ἐκείνα. Vulgatam hanc lectionem defendit Euenus, Musgravio citatus, Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἐστίν, ἐμοὶ δὲ τάδε. Hermannus dedit τὰ κείνου.

ib. ὅτω] οὕτω La. eraso v.

1040. κρύψης La. pr. Lb. κρύψει La. em.

1041. φράζω Lb.

1043. ἃ δὴ. Pro vulgari ἄτε δὴ,

ΤΕΥ. τίς δ' ἐστίν, ὄντιν' ἄνδρα προσλεύσεις στρατοῦ ;

ΧΟ. Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. 1045

ΤΕΥ. ὁρῶ. μαθεῖν γάρ, ἐγγὺς ὦν, οὐ δυσπετής.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

οὗτος, σὲ φωνῶ τόνδε τὸν νεκρὸν χεροῖν
μὴ ξυγκομίζειν, ἀλλ' ἔαν, ὅπως ἔχει.

ΤΕΥ. τίνος χάριν τοσόνδ' ἀνήλωσας λόγον ;

ΜΕ. δοκοῦντ' ἐμοὶ, δοκοῦντα δ', ὅς κραίνει στρατοῦ. 1050

ΤΕΥ. οὐκ οὐκ ἂν εἴποις, ἦντιν' αἰτίαν προθείς ;

ΜΕ. ὅθ' οὐνεκ' αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν

ἄξειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχόν τε καὶ φίλον,

ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίῳ Φρυγῶν.

ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον 1055

νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὥς ἔλοι δορί·

κεῖ μη θεῶν τις τήνδε πείραν ἔσβεσεν,

ἡμεῖς μὲν ἂν τήνδ' ἦν ὅδ' εἴληχεν τύχην,

θανόντες ἂν προὔκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ.

quo utitur Strabo t. V. p. 700. ubi nollem novissimus editor, pravitate sequens interpretationis Latinæ, sensum scriptoris vitiosa interpunctione pervertisset. SCHÆF.

1044. προσλεύσεις La. pr.

1047. Puncto, quod ponunt post φωνῶ, deleto, arcte jungenda σὲ φωνῶ μὴ ξυγκομίζειν. Supra v. 71. s. οὗτος, σὲ—προσμολεῖν καλῶ. Infra v. 1089, καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν. φωνῶ verte jubeo. Sic etiam v. 72. καλῶ. Conf. not. ad Theocrit. p. 224. SCHÆF.

1049. ἀνάλωσας. Sic Augustanus et meus recte. In reliquis, ut in impressis, ἀνήλωσας. Thomas Mag. ἀνάλωσα καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί· τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Vide Valcke-

narium ad Phœnissas, p. 222. et quæ notavimus ad comici Plutum 380. BRUNCK. ἀνήλωσας La. Lb. Et hanc formam contra grammaticos tuentur inscriptiones veteres. Vide Elmsleium Mus. Crit. Cantab. t. I. p. 369.

1050. δοκοῦντά θ'. Sic scriptum in C. T. quod aliorum librorum lectioni præstat δοκοῦντα δ'—BR. δοκοῦντα δ' La. Lb.

ξ

1053. ἄγειν La. ἄξειν Lb. ἄγειν Ald.

1056. γρ. ὥς ἐλοιδῶρει La.

1059. αἰσχίστῳ. Sic membr. et tres alii codd. e probatoribus cum Aldo. Triclinius prætulit ἐχθίστῳ. BRUNCK.

οὗτος δ' ἂν ἔζη. νῦν δ' ἐνήλλαξεν θεὸς, 1060
 τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποιμένας πεσεῖν.
 ὧν οὔνεκ' αὐτὸν οὔτις ἔστ' ἀνὴρ σθένων
 τοσοῦτον, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ·
 ἀλλ' ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος,
 ὄρνισι φορβὴ παραλίῳις γενήσεται. 1065
 πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξάρης μένος.
 εἰ γὰρ βλέποντος μὴ ἄδυνήθημεν κρατεῖν,
 πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν, καὶ μὴ θέλῃς,
 χερσὶν παρευθύνοντες. οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου
 λόγων ἀκοῦσαι ζῶν ποτ' ἠθέλησ' ἐμῶν. 1070
 καίτοι κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἀνδρα δημότην
 μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν.
 οὐ γάρ ποτ' οὔτ' ἂν ἐν πόλει νόμοι καλῶς
 φέρουιτ' ἂν, ἔνθα μὴ καθεστήκη δέος·
 οὔτ' ἂν στρατὸς γε σωφρόνως ἄρχοιτ' ἔτι, 1075

1063. τοιοῦτον La. h. v. citat Eustath. Il. A. p. 19. H. p. 687, 59.

1068. πάντως θανόντος γ' ἄρξομεν. Particulam γε, quam libri omnes veteres agnoscunt, expunxit Triclinius. BRUNCK.

1070. λόγων τ' La. Lb. Mox ἠθέλησ' La. sec. θέλῃς pr.

1071. κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς. gl. ἰδίον ἔστιν ἀνδρὸς κακοτρόπον. Neminem offendat repetitio ejusdem vocis in ἀνδρὸς ἀνδρα. Nihil enim variant codd. Scribere potuit tragicus ὄντα δημότην. BRUNCK.

1074. φέροιτ' Lb.

ib. κατέστηκεν. Sic ex indole linguæ legendum. Aldus καθεστήκει dedit, Turnebus καθεστήκει, ut scriptum est in membr. pro varia lectione, seu emendatione; nam a prima manu est καθεστήκη. In D. καθεστήκει cum glossa ὑπάρχη. In

Stobæi codice est καθεστήκει, cujus vice Grotius in Floril. p. 165. dedit, nescio qua gratia, παρεστήκει. In E. scriptum fuerat a prima manu καθέστηκε, quod ad tempus vere, sed titubante metro, cui melius consulimus, quam emendator, qui in fine vocis i addidit. BRUNCK. Coniunctivum jure, opinor, prætulit, ut in sententia generali. V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 141. Pariter v. 1081. ex Suida fortasse dare debebam παρῇ. Itemque v. 1160. ex Stobæo. V. Brunck. ad Æschyl. S. c. Th. v. 259. et Lobeck. ad v. 759. In Euripid. Alcest. v. 76. recte cod. ἀγνίσκη. SCHÆF. καθεστήκη La. sec. Lb. καθεστήκει fortasse La. pr.

1075. ἄρχοιτ'] Sic La. sec. fortasse ἔχοιτ' pr.

μηδὲν φόβου πρόβλημα μηδ' αἰδοῦς ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρα χρὴ, καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα,
 δοκεῖν πεσεῖν ἄν, καὶ ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ.
 δέος γὰρ ᾧ πρόσσεστιν αἰσχύνῃ θ' ὁμοῦ,
 σωτηρίαν ἔχοντα τὸνδ' ἐπίστασο· 1080
 ὅπου δ' ὑβρίζειν, δρᾶν θ', ἃ βούλεται, παρῇ,
 ταύτην νόμιζε τὴν πόλιν χρόνῳ ποτὲ
 ἐξ οὐρίων δραμοῦσαν ἐς βυθὸν πεσεῖν.
 ἀλλ' ἐστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον,
 καὶ μὴ δοκῶμεν, δρῶντες ἄν ἡδῶμεθα, 1085

1077. καὶ σῶμα γεννήσῃ μέγα. Glossa in tribus codd. φύσῃ. Temere olim hanc lectionem, quam tuetur librorum omnium consensio, damnavi in nota ad Euripidis Or. 1208. γεννᾶν σῶμα tam bene dicitur, quam φύειν φρένας, quæ locutio occurrit apud nostrum Œd. Col. 804. El. 1463. et ut φύειν φρένας valet φρονεῖν, φρόνιμον γίγνεσθαι, sic σῶμα γεννᾶν μέγα tantundem est ac μέγαν ἢ ἰσχυρὸν εἶναι τῷ σώματι. Præterquam vero minime emendatione eget hic versus, ne salvo quidem metro admitti posset quod conjeceram, καὶ σῶμα κτήσεται μέγα. Nuspian enim apud Atticos scenæ poëtas vocalis ante literas κτ. πτ. μν. σκ. σμ. corripitur, ne quidem in diversis vocibus: sed vocalis brevis ante illas literas semper producit, ut in hoc Euripidis senario Med. 1046. Λυποῦσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά. et hoc ipso dramate v. 1360. Τοιούσδ' ἐπαινέεις δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους. et Antig. 204. Μῆτε κτερίζειν, μήτε κωκῦσαι τινά. Rata est hæc prosodiæ lex, a qua discessionem nunquam fieri licuisse ostendunt cum alii, tum Marklandus ad Eurip. Suppl. 646. 984. Succurrit tamen Euripidis senarius, qui virum doctissimum fugit, in quo si

nihil a librariis peccatum, culpam ipse poëta commeruit. Sed exemplum unicum est, quo lex non labefactatur. Versus est in Ione 1198. Οἰνηρὰ σκευὴ μικρὰ, μεγάλα δ' εἰσφέρειν. Verum est, quod ait Marklandus, ab Homeri versibus hexametris ad tragicorum senarios argumentum metricum non recte transferri. Nam vitium hujus senarii frustra defenderetur exemplo Hesiodi, qui hanc licentiam sumere potuit in hoc Operum versu: Εἴη πετραίη τε σκίη, καὶ βίβλινος οἶνος. BRUNCK.

1079. αἰσχύνῃ. gl. αἰδώς. Sumptum ex Homérico ἴσχε γὰρ αἰδώς καὶ δέος, ut observat Eustathius p. 1036. BRUNCK. Vid. ad Il. A. p. 111. Γ. p. 399. H. p. 667, 47.

1081. παρῇ La. Lb. et Stobæus XLIII. 17. πάρα La. marg. et sic vulgo.

1084. Citat Eustath. Od. Δ. p. 1519, 17.

1085. ᾄν, quod divisim scribitur pro ᾄ ἄν, et ob crasin producit, in Aldina perperam excusum ἄν. Itidem peccatum fuit in Stobæo Floril. Grotii p. 167. at in Regio cod. scriptum ᾄν. BRUNCK. ᾄν La. pr. ᾄν La. sec.

οὐκ ἀντιτίθειν αὖθις ἂν λυπώμεθα.

ἔρπει παραλλάξ ταῦτα. πρόσθεν οὗτος ἦν
αἰθων ὑβριστής· νῦν δ' ἐγὼ μέγ' αὖ φρονῶ,
καὶ σοὶ προφρονῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως
μὴ τόνδε θάπτων αὐτὸς ἐς ταφὰς πέσῃς.

1090

ΧΟ. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς,
εἴτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστής γένη.

ΤΕΥ. οὐκ ἂν ποτ', ἄνδρες, ἄνδρα θαυμάσαιμ' ἔτι,
ὃς μηδὲν ὦν γοναῖσιν, εἴθ' ἀμαρτάνει,
ὅθ' οἱ δοκοῦντες εὐγενεῖς πεφυκέναι,
τοιαῦθ' ἀμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἔπη.

1095

ἄγ', εἴπ' ἀπ' ἀρχῆς αὖθις, ἥ σὺ φῆς ἄγειν
τὸν ἄνδρ' Ἀχαιοῖς δεῦρο σύμμαχον λαβών·
οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὥς αὐτοῦ κρατῶν·
ποῦ σὺ στρατηγεῖς τούδε; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν
ἔξεστ' ἀνάσσειν, ὦν ὃδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν;
Σπάρτης ἀνάσσων ἦλθες, οὐχ ἡμῶν κρατῶν.
οὐδ' ἔσθ' ὅπου σοὶ τόνδε κοσμήσθαι πλέον
ἀρχῆς ἔκειτο θεσμός, ἥ καὶ τῷδε σέ.

1100

ὑπαρχος ἄλλων δεῦρ' ἐπλευσας, οὐχ ὅλων
στρατηγὸς, ὥστ' Αἴαντος ἡγεῖσθαί ποτε.
ἀλλ' ὦνπερ ἄρχεις ἄρχε, καὶ τὰ σέμν' ἔπη

1105

1092. εἴτ'] μήτ' Stobæus CXXV.
13.

1093. Eadem sententia apud Euripidem Hippol. 414. Ὅταν γὰρ αἰσχρὰ τοῖσιν ἐσθλοῖσιν δοκῇ, ἡ κάρτα δόξει τοῖς κακοῖς εἶναι καλὰ. BRUNCK.

1094. Vide Eustath. II. Z. p. 626, 55.

1100. ποῦ σὺ στρατηγεῖς. Sic codd. omnes nostri. Gl. ἀντὶ τοῦ ἐστρατηγεῖς. Nihil vulgatius hac temporum variatione. Sic in seq. v. ἔξεστι pro ἔξην, et 1301. ἴσχει pro ἔσχε. BR.

ib. Perperam vulgo ποῦ δέ σοι.

Non minus vitiosam versum 1103, et 1104. τὴν τόνωσιν jam Lobeckius emendavit. SCHÆF.

1101. ἡγεῖτ'] Sic omnes libri. ἦγεν conj. Porsonus, ἦγετ' Elmsleius ad Heracl. 371.

1104. θεσμός. Lobeckiana δεσμός, calami, ut videtur, lapsu. SCHÆF.

ib. ἥ καὶ τῷδε σέ. γρ. εἰ καὶ τοῦδε σοι La.

1105. Suidas: ΤΠΑΡΧΟΣ. ὁ ὑφ' ἐτέρου ἀρχόμενος, ὁ ὑποτεταγμένος ἐτέρῳ, ὁ μὴ ὦν αὐτοκράτωρ. Σοφοκλῆς.

κόλαζ' ἐκείνους· τόνδε δ', εἴτε μὴ σὺ φῆς,
 εἴθ' ἄτερος στρατηγὸς, ἐς ταφὰς ἐγὼ
 θήσω δικαίως, οὐ τὸ σὸν δείσας στόμα. 1110
 οὐ γάρ τι τῆς σῆς οὔνεκ' ἐστρατεύσατο
 γυναικὸς, ὥσπερ οἱ πόνου πολλοῦ πλέω·
 ἀλλ' οὔνεχ' ὄρκων, αἰσιν ἦν ἐνώμοτος,
 σοῦ δ' οὐδέν· οὐ γὰρ ἡξίου τοὺς μηδένας.
 πρὸς ταῦτα πλείους δεῦρο κήρυκας λαβὼν 1115
 καὶ τὸν στρατηγὸν ἦκε· τοῦ δὲ σοῦ ψόφου
 οὐκ ἂν στραφείην, ὥς ἂν ἦς οἶός περ εἶ.

ΧΟ. οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.

τὰ σκληρὰ γάρ τοι, καὶ ὑπέρδικ' ἦ, δάκνει.

ΜΕ. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὸν φρονεῖν. 1120

1108. κόλαζ' ἐκείνους. Sic libri omnes. Gl. κολάζων ἐκείνους λέγε τὰ σεμνὰ ἔπη. Ex alia glossa δίδασκε τοὺς ἀρχομένους ὑπὸ σοῦ. ἢ τοὺς σεμνοὺς λόγους, non sequitur a nonnullis lectitatum olim fuisse ἐκεῖνα, quod tamen vulgato non esset deterius, et Toupio reponendum omnino videtur in Epistola de Syracusiis Theocriti p. 338. BRUNCK.

1113. ἐνώμοτος. Sic membr. D. E. sic etiam in C. ex correctione, seu pro varia lectione. In aliis, ut in impressis, ἐπάμοτος. BRUNCK. ἐπάμοτος La. pr. ἐνώμοτος La. sec.

1114. ἡξίου. honorabat. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 323. SCHÆF.

1117. ἔς τ' ἂν ἦς οἶός περ εἶ. Menodose in libris omnibus ὥς ἂν ἦς. Nunquam Græci scriptores ὥς adhibuerunt pro ἕως. Nihil aliud ὥς ἂν significare potest, quam ut. Hoc satis adstruxi ad Eurip. Phœn. 89. ἔς τε, ἔς τ' ἂν frequentant poëtæ pro μέχρις αὖ, ἕως αὖ, ut in hac ipsa fabula 1030. 1183. In Apollonii Rhodii

Argonauticis II. 252. ἔς τ' ἂν ὁμόσσης. et IV. 1581. ἔς τ' ἂν ἄνω τείνησι. salvo metro scribi poterat ὥς ἂν ὁμόσσης. ὥς ἂν ἄνω τείνησι. sed pesum dato sensu. Nec magis per linguæ indolem ὥς ἂν pro ἔς τ' ἂν scribere possis in hoc Euripidis loco ex Alcestide v. 343. Οἶσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τόδε· Ἀλλ' ἔς τ' ἂν αἰὼν οὐ μὸς ἀντέχη, γύναι. ἔς τ' ἂν frequentant etiam Attici scriptores pedestri sermone. Lucianus in Toxaride, p. 543. eadem sententia qua hîc: ἔς τ' ἂν αὐτὸς ἦ ὅπερ ἐστίν. BRUNCK. ὥς ἂν ἦς La. Lb. et hanc scripturam tuetur Hermannus.

1118. Ad Chori partes hunc versum et sequentem pertinere manifestum est, quorum prior vulgo Menelao tribuitur, alter Teucro. BRUNCK.

1119. Citat Eustath. II. K. p. 801, 57.

1120. Eustath. II. Λ. p. 851, 57. Τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, καὶ ἐξῆς, παραφράζων ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς ἐν τοῖς τοῦ Ἀγαμέμνονος

ΤΕΥ. οὐ γὰρ βάνανσον τὴν τέχνην ἐκτησάμην.

ΜΕ. μέγ' ἂν τι κομπάσειας, ἀσπίδ' εἰ λάβοις.

ΤΕΥ. καὶ ψιλὸς ἀρκέσαιμι σοί γ' ὥπλισμένῳ.

ΜΕ. ἡ γλῶσσά σου τὸν θυμὸν ὥς δεινὸν τρέφει.

ΤΕΥ. ξὺν τῷ δικαίῳ γὰρ μέγ' ἔξεστιν φρονεῖν. 1125

ΜΕ. δίκαια γὰρ τόνδ' εὐτυχεῖν, κτείναντά με;

ΤΕΥ. κτείναντα; δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῆς θανών.

ΜΕ. θεὸς γὰρ ἐκσώζει με, τῷδε δ' οἴχομαι.

ΤΕΥ. μὴ νῦν ἀτίμα θεοὺς, θεοῖς σεσσωσμένος.

ΜΕ. ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; 1130

ΤΕΥ. εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἔᾶς θάπτειν παρών.

ΜΕ. τοὺς γ' αὐτὸς αὐτοῦ πολεμίους. οὐ γὰρ καλόν.

ΤΕΥ. ἡ σοὶ γὰρ Αἴας πολέμιος προὔστη ποτέ;

ΜΕ. μισοῦντ' ἐμίσει. καὶ σὺ τοῦτ' ἠπίστασο.

ΤΕΥ. κλέπτῃς γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθῃς. 1135

ΜΕ. ἐν τοῖς δικασταῖς, κοῦκ ἐμοί, τόδ' ἐσφάλῃ.

ΤΕΥ. πόλλ' ἂν κακῶς λάθρα σὺ κλέψῃς κακά.

πρὸς τὸν Τεῦκρον φησὶ, τὸ, μέγ' ἂν τι κομπάσειας ἀσπίδ' εἰ λάβῃς (sic). ὅς καὶ τὸν τοξότην ἐξευτελίζων Ὀμηρικῶς ἔφη, ἦν δὲ ὁ τοξότης Τεῦκρος, φησὶν, ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. οὐ λωβητῆρα τοξότην προσειπὼν, ἀλλ' ἀρκοῦν εἰς ὕβριν λογισάμενος, τὸ μόνον τοξότην ἐκεῖνον προσειπεῖν.

ib. σμικρὰ] σμικρὸν La. pr.

1124. ὥς δεινὸν τρέφει. Sic libri veteres. glossa μέγαν, quod Triclinius in textum intulit, ὥς μέγαν τρέφει. BRUNCK.

1127. δεινόν τ' La. Lb.

ib. Eustath. Il. X. p. 1256, 48.

1129. μὴ νῦν. Lobeckiana μὴ νυν, metro adversante. In Euripid. Heraclid. v. 837. Musgr. corrigendum μέν νυν. SCHÆF.

1132. αὐτοῦ La.

1134. μισοῦντ' ἐμίσει. Sic liquido in C. absque varietate et in D. pro varia lectione vulgatæ ἐμίσει superscripta. BRUNCK. ἐμίσει La. Lb.

1135. κλέπτῃς—ψηφοποιός] Periphrastice pro ψηφοκλέπτῃς præstigiator, de quo genere hominum vide Casaubon. ad Athenæum I. c. 15. Vel potius significatur hic homo, qui præstigiatorum artes ad rem iudiciariam transfert, calculos ab altera parte clanculum demens, alteri clanculum adjiciens. MUSGR.

ib. Eustath. Od. Θ. p. 1601, 50.

1136. οὐκ ἐμοί. Sic quatuor codd. In aliis, ut in impressis, κοῦκ ἐμοί. BRUNCK. κοῦκ La. Lb. Lc.

1137. καλῶς La.

- ME. τοῦτ' εἰς ἀνίαν τοῦπος ἔρχεται τινί.
 TEY. οὐ μᾶλλον, ὥς ἔοικεν, ἢ λυπήσομεν.
 ME. ἐν σοι φράσω. τόνδ' ἐστὶν οὐχὶ θαπτέον. 1140
 TEY. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὥς τεθάψεται.
 ME. ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασὺν
 ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν,
 ᾧ φθέγμ' ἂν οὐκ ἂν εὖρες, ἡνίκ' ἐν κακῷ
 χειμῶνος εἶχετ', ἀλλ' ὑφ' εἵματος κρυφαίς, 1145
 πατεῖν παρείχε τῷ θέλοντι ναυτίλων.
 οὕτω δὲ καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα
 σμικροῦ νέφους τάχ' ἂν τις ἐκπνεύσας μέγας
 χειμῶν κατασβέσειε τὴν πολλὴν βοήν.
 TEY. ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὅπῳ πα μωρίας πλέων, 1150
 ὅς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.
 κατ' αὐτὸν εἰσιδὼν τις ἐμπερὴς ἐμοὶ,
 ὀργὴν θ' ὁμοῖος, εἶπε τοιοῦτον λόγον·

1138. τινὶ indefinite cum ironia. Sic apud comicum in Ranis, 552. κακὸν ἦκει τινί. et paulo post δώσει τις δίκην. Hic rursus Triclinius particulam γε infersit post ἀνίαν, quam vocem pro anapæsto habebat. BRUNCK.

1141. σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὥς τεθάψεται. Sic libri omnes, nisi quod oblitterata Attica forma ἀντακούση exhibent. Vereor ne nimis ingeniosus fuerit Valckenarius meus, cujus arguta quidem est conjectura prolata ad Euripidis Phœn. p. 555. Σὺ δ' ἀντάκου' ἐν τοῦτό γ', ὥς τεθάψεται. Equidem facile patior poëtam hîc fuisse negligentem: nec medium ἀντακούσομαι magis damno, quam ὠνομάζετο in prioris Œdipi v. 1021. Multa sunt verba quorum futurum medium Atticis præ activo placuit. Simplex ἀκούσομαι pro ἀκούσω usitatissimum est; quidni item compo-

sito ἀντακούσομαι usi fuissent? BR. ἀλλ' ἀντακούση. γρ. σὺ δ' ἀντ' La. ἀλλ' ἀντακούση Lb.

1143. ναύτας. Sic libri omnes veteres. Triclinius inepte ναύταις per ellipsin præpositionis σύν. BR.

1145. κρυφαίς. Mendose in Aldina et compluribus codd. κρυφαίς, quod e glossa κρυφθεῖς ortum. At seq. v. ναυτίλῳ in sola Aldina operum forte peccatum est. BRUNCK. κρυφαίς La. κρυφθεῖς Lb. Mox ναυτίλων La. Lb.

1147. Καὶ σὲ καὶ τὸ σὸν λάβρον στόμα indignantis est, te cum tuis impudentibus dictis. Duas constructiones in unam confusas, τὸ σὸν στόμα ἂν κατασβέσειεν, et κατασβέσειεν ἂν τὴν πολλὴν τοῦ σοῦ στόματος βοήν, vix opus ut explicemus. HERM.

1151. τὸν πέλας La. corr.

1152. καὶ τὸν Lb.

- Ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς·
εἰ γὰρ ποιήσεις, ἴσθι πημανούμενος. 1155
τοιαῦτ' ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών.
ὁρῶ δέ τοί νιν, κᾶστιν, ὥς ἐμοὶ δοκεῖ,
οὐδεὶς ποτ' ἄλλος ἢ σύ. μῶν ἡνιξάμην;
ME. ἄπειμι. καὶ γὰρ αἰσχροῖον, εἰ πύθοιτό τις,
λόγοις κολάζειν, ᾧ βιάζεσθαι πάρα. 1160
TEY. ἄφερπέ νυν. κᾶμοι γὰρ αἰσχιστον κλύειν
ἄνδρὸς ματαίου, φλαυρ' ἔπη μυθουμένου.
XO. ἔσται μεγάλης ἔριδος τις ἀγών.
ἀλλ', ὥς δύνασαι, Τεῦκρε, ταχύνας,
σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν 1165
τῷδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν αἰμίμηστον
τάφον εὐρώεντα καθέξει.
TEY. καὶ μὴν ἐς αὐτὸν καιρὸν οἶδε πλησίον
πάρεισιν ἄνδρὸς τοῦδε παῖς τε καὶ γυνή,
τάφον περιστελοῦντε δυστήνου νεκροῦ. 1170
ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας,
ικέτης ἔφασχαι πατρός, ὅς σ' ἐγείνατο·

1154. ἄνθρωπε. Sic membr. et tres alii codd. In reliquis, ut in Aldina ὦ ἄνθρωπε. BRUNCK. ὦν-θρωπε La. Lb.

ib. Citat Eustath. Il. H. p. 631, 6.

1156. Eustathius p. 1364. ὄλβος, ἡ εὐδαιμονία, ἡ ἢ φρόνησις.—ἄνολβος δὲ παρὰ Σοφοκλεῖ ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ ἄνολβον ἄνδρ' ἐνουθέτει παρών. BRUNCK.

1158. Suidas: HINIΞAMHN. αἰνιγματωδῶς εἶπον.

1160. κολάζων La. sec. Tum παρῇ La. pr. Lb. πάρα La. sec.

ib. Huc alludit Eustath. Il. A. pp. 71. 90.

1163. ἔριδος τις ἀγών. Trachin. v. 20. ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μά-

χης. Pausanias X. 21. 3. καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. [Paullo ante leg. ἡ ἐν τοῦ ἀγῶνος συνέβη τῇ ἀκμῇ.] Idem est ἀγὼν πολεμικός, de quo v. Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. c. 16. t. I. p. 262. 99. SCHÆF.

1165. Eustath. Il. O. p. 1019, 62. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν ἡ κάπετος γλώσσης Ἀργείων οὔσα κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢς ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κοίλῃν εἰπόντι κάπετον. Vid. Il. O. p. 1376, 29.

ib. s. σπεῦσον κοίλῃν κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῷδ'. Sic Theocritus XV. v. 2. ὄρη δῖφρον, Εὐνόα, αὐτῇ. SCHÆF.

1168. πλησίον La. Lb.

θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου,
ικτήριον θησαυρόν. εἰ δέ τις στρατοῦ 1175
βία σ' ἀποσπάσειε τοῦδε τοῦ νεκροῦ,
κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονὸς,
γένους ἅπαντος ρίζαν ἐξημημένος
αὕτως, ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.
ἔχ' αὐτὸν, ὦ παῖ, καὶ φύλασσε, μηδέ σε 1180
κινησάτω τις, ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου.
ὑμεῖς τε μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας
παρέστατ', ἀλλ' ἀρήγετ', ἔς τ' ἐγὼ μόλω
τάφου μεληθεὶς τῷδε, καὶ μηδεὶς ἐᾷ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς ἄρα νέατος ἐς πότε λήξει στροφή α'. 1185

1173. Suidas : ΠΡΟΣΤΡΟΠΑΙΟΣ. προστετραμμένος, ικέτης, παρακαλῶν. Σοφοκλῆς. Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων, Κόμας ἐμὰς, καὶ τῆσδε, καὶ σαυτοῦ τρίτου, Ἰκτήριον θησαυρόν. Ἦτοι ικέσιον κτῆμα, ὃ ἐστὶ τὰς τρίχας.

1174. Vide Eustath. II. Ψ. p. 1293, 31.

1177—1179. Eustath. II. Γ. p. 413. ubi ἐκπέσει ed. Bas. p. 313, 47. αὕτως v. 1179. οὕτως interpreta- tur Eustath.

1178. Suidas : ΕΞΗΜΗΜΕΝΟΣ. ἀφηρημένος. Σοφοκλῆς.

1179. Suidas : ΠΛΟΚΟΝ. πλόκα- μον. αὕτως ὅπωςπερ τόνδ' ἐγὼ τέμνω πλόκον.

1182. Eustath. II. Η. p. 668, 38. Ἀχαιῖδες ἀντὶ τοῦ γυναῖκες, ὃ παραφρά- ζων ὁ Σοφοκλῆς, φησὶ, μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας ἔστατε. Vid. II. Θ. p. 705, 7. X. p. 1261, ult.

1183. Etymologi scriptura, ἔς τ' ἐγὼ μόλων τάφου μεληθῶ, videtur ge-

nuina. ἔς τε, *interim dum*. Apollo- nius Rhod. IV. v. 1580. 81. τόφρ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε, Ἔς τ' ἂν ἄνω τεύνησι. Add. Electr. v. 104. Μολὼν autem inter illa participia numerandum, quæ ora- tioni abundanter adjiciuntur. Infra v. 1386. ὡς ὁ στρατηγὸς ἐπιβρόντητος μόλων. V. 304. ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαντ' ἰών. V. 1276. ἐβρύσαντ' ἐλθὼν μῶνος. Homerus II. XVI. v. 255. στή δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης. Xeno- phon Anab. I. 3. 14. ἐλθόντας δὲ Κῦρον αἰτεῖν πλοῖα. Pseudo-Diphi- lus Clementis Alex. p. 721. 20. Pott. [coll. Luzac. Exercit. Aca- dem. p. 140.] ἄρπαζ' ἀπελθὼν, κλέπτ', ἀποστέρει, κύκα. SCHÆF.

1185. Recte veteres libri non ponunt signum interrogandi post νέατος. Usitatum est enim Græcis duas interrogationes una compre- hendere. Eurip. Helen. 1559. ὦ τλήμονες, πῶς ἐκ τίνος νεὼς ποτε Ἀχαιῖδος

πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸς,
τὰν ἄπαστον αἰὲν ἐμοὶ
δορυσσόντων μόχθων
ἄταν ἐπάγων

ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ Τροίαν, 1190
δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων;

ὄφελε πρότερον αἰθέρα δῦναι ἀντιστρ. α'.
μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον Ἄιδαν,

κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερώων
ἔδειξ' ὅπλων Ἑλλα- 1195
σιν κοινὸν Ἄρη.

(ὡς πόνοι πρόγονοι πόνων,)
κεῖνος γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους.

ἐκεῖνος οὔτε στεφάνων, στροφὴ β'.
οὔτε βαθειᾶν κυλίκων 1200

νεῖμεν ἐμοὶ τέρψιν ὁμιλεῖν,
οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄτοβον,

·θραύσαντες ἦκετε σκάφος; Plura dedit
Seidlerus in adnotatione mea ad
Antig. 2. Herm.

1188. δορυσσόντων. gl. πολεμικῶν.
μετοχὴ ἀντὶ ὀνόματος. μόχθων, καμά-
των. ἄταν, βλάβην. Verbum est do-
ρύσσω, futurum δορύσω, cuius partici-
pium frustra sollicitant viri docti in
Eurip. Heracl. 777. Πόρευσον ἄλλα
τὸν οὐ δικαίως Τᾶδ' ἐπάγοντα δορύ-
σοντα Στρατὸν Ἀργοθεν. Ad verbum δορύ-
σοντα reddas hasta pugnaturum.
BRUNCK. δορυσσοτήτων La.

ib. Suidas: ΔΟΡΥΣΣΟΝΤΩΝ μό-
χθων. τουτέστι, τῶν κατὰ πόλεμον μό-
χθων ἐξ οὗ πολεμικῶν.

1190. ἀνὰ τὰν εὐρώδῃ. gl. κατὰ
τὴν σεσηπημένην, ἔνθα ἐχρονίσαμεν. λέ-
γεται δὲ ἀντὶ τοῦ σήπουσαν. BRUNCK.
εὐρώδῃ Τροίαν idem esse atque Ho-
mericum Τροίην εὐρεῖαν statuit Her-
mannus.

1192. ὄφελε La. Lb. Mox δοῦναι
La. eraso o.

ib. Suidas: ΩΦΕΛΕΝ. εὐκτικόν
ἐστι, καὶ ὠφελόν. Ὁφελε πρότερον αἰ-
θέρα δῦναι Μέγαν, ἢ τὸν πολύκοινον
Ἄιδαν Κεῖνος ἀνὴρ, ὃς στυγερώων ἔδειξ'
ὅπλων Ἑλλασι κοινὸν Ἄρη. Τουτέστιν,
ὄφελε πρότερον ἀφανῆς γενέσθαι ἐκεῖνος
ὁ ἀνὴρ ὁ πρῶτος εἰσενεγκὼν εἰς Ἑλληνας
πολεμιστήρια ὅπλα.

1195. ἔδειξεν La. Lb.

1197. ἰὼ πόνοι. gl. διὰ μέσου τοῦτα.

1199. οὔτε] οὐ Hermannus.

1200. βαθειᾶν] Sic La. Lb. βα-
θειᾶν Ald.

1201. τέρψιν ὁμιλεῖν. gl. ὥστε δια-
τρίβειν. Eadem structuræ ratione,
eodemque sensu ac paulo infra
ἰαύειν, quod etiam διατρίβειν signifi-
cat. BRUNCK.

1202. Suidas: ΟΤΤΟΒΟΝ. ὁμα-
δον. ἤχον. οὔτε γλυκὺν αὐλῶν ὄττοβον.

δύσμορος, οὐτ' ἐννυχίαν
τέρψιν ἰαύειν
ἐρώτων·

1205

ἐρώτων δ' ἀπέπαυσεν, ᾧ μοι.
κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως,
αἰὲ πυκιναῖς δρόσοις
τεγγόμενος κόμας, λυγρᾶς
μνήματα Τροίας.

1210

καὶ πρὶν μὲν ἐννυχίου
δείματος ἦν μοι προβολὰ
καὶ βελέων θούριος Αἴας·
νῦν δ' οὗτος ἀνεῖται στυγερῶ
δαίμονι. τίς μοι, τίς ἔτ' οὖν
τέρψις ἐπέσται;

ἀντιστρ. β'.

1215

γενοίμαν
ἵν' ὑλᾶεν ἔπεστι πόντου
πρόβλημ' ἀλίκλυστον, ἄκραν
ὑπὸ πλάκα Σουνίου,
τὰς ἱερὰς ὅπως προσεί-
ποιμεν Ἀθάνας.

1220

1204. Sic distinguit et corrigit Hermannus : τέρψιν ἰαύειν· ἐρώτων δ', ἐρώτων ἀπέπαυσεν κ. τ. λ.

1209. λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Vulgo λυγρᾶς ad κόμας relatum : quod Triclinius tuetur advocata hypallage, cujus exemplum est in Antig. 974. sed mendosum et plane ineptum mihi videtur. Gl. ἀντὶ τοῦ εἰς μνημόσυνον τῆς Τροίας, ἡγουν ἵνα μνήμην ἔχω τῆς Τροίας. BRUNCK. λυγρᾶς La. Lb.

1211. μὲν] μὲν οὖν Triclinius.

1214. Codicis Lips. scriptura ἔγκειται mutanda videtur in ἀγκείται. Conf. not. ad Theocrit. III. v. 33. SCHÆF. ἀγκείται La. pr.

ἀνα ἔγκειται Lb. Sed ἀνεῖται postulat metrum. Eam lectionem interpretatur Hermannus : "nunc ille tristi fato confectus est. Ἀνεῖται proprie solutus est, ut in Orest. 939. ὁ νόμος ἀνεῖται."

1219. Eustath. Il. Z. p. 649, 53. ἱερὴν ὑπὸ πλάκα Σουνίου.

1222. ὅπως προσείποιμ' ἄν. Mendose vulgo προσείποιμεν. Scriptum primo fuerat ab incauto librario προσείποιμι, quod in meo remansit, absque ἄν : unde, ut hiatum tolleretur, corrector fecit προσείποιμεν. BRUNCK. προσείποιμεν La. Lb.

ΤΕΥ. Καὶ μὴν ἰδὼν ἔσπευσα τὸν στρατηλάτην
 Ἀγαμέμνον' ἡμῖν δεῦρο τόνδ' ὀρμώμενον·
 δῆλος δέ μοι στὶ σκαῖον ἐκλύσων στόμα.

1225

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

σὲ δὴ τὰ δεινὰ ῥήματ' ἀγγέλλουσί μοι
 τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.
 σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω.
 ἢ που τραφεῖς ἂν μητρὸς εὐγενοῦς ἄπο
 ὑψήλ' ἐκόμπεις, καπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις,
 ὅτ' οὐδὲν ὦν, τοῦ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ·
 κοῦτε στρατηγούς, οὔτε ναυάρχους μολεῖν
 ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω,
 ἀλλ' αὐτὸς ἄρχων, ὥς σὺ φῆς, Αἴας ἔπλει.
 ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων κακά;
 ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα;
 ποῦ βάντος, ἢ ποῦ στάντος, οὔπερ οὐκ ἐγώ;

1230

1235

1225. δῆλος δέ μοι στὶ La. Lb. δ' ἐμοί' στὶ. BRUNCK.

1227. ἀνοιμωκτὶ. Sic in C. in August. et meo, ut apud Eustathium etiam legitur p. 723. Sic ἀστακτὶ ultimam producit in Œd. Col. 1646. ἀστενακτὶ in comici Concion. 464. BRUNCK. ἀνοιμωκτεῖ La. Lb.

ib. Huc alludit de v. χαινέειν agens Eustath. Od. O. p. 1778, 20. BRUNCK.

1228. σέ τοι σὲ τὸν τῆς MS. Dresd. b. probantibus Elmsleio et Hermanno.

1230. Suidas: ΤΥΗΛΟΤΕΡΑΣ. ὑψήλ' ἐφρόνεις, καπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις. τουτέστιν, ἐπ' ἄκρων δακτύλων ἔφαινες γαυριῶν. ὅτ' οὐδὲν ἂν, τοῦ μηδενὸς ἀντέστης ὕπερ. κοῦτε ναυάρχους μολεῖν ἡμᾶς Ἀχαιῶν, οὔτε σοῦ, διωμόσω.

ib. ὑψήλ' ἐκόμπεις. Quidam codd.

ἐφρόνεις, reclamante metro. Inde ortum quod in aliis et in Aldina est, ἐφώνεις. Hoc habet D. in contextu, et supra γρ. ἐκόμπεις. gl. ἐμεγαλοβόρημονεις. Hesychius itidem κομπεῖ, μεγαλοβόρημονεῖ, ψοφεῖ. Nostram lectionem agnoscit comici scholiastes ad Acharn. 638. BRUNCK. ἐφρόνεις La. pr. Lb. ἐφώνεις La. sec.

1232. ναύαρχας Lb.

1233. διωμόσω La. γρ. διωρίσω.

1237. ποῖ βάντος, ἢ ποῦ στάντος. Sic bene cod. meus. In aliis ποῦ βάντος. Cum verbis motus adhibetur ποῖ, non ποῦ. Supra, 1006. ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; Ista, ut ὅποι et ὅπου, a librariis sæpissime commutata. Vide ad Œd. Col. 23. et Philoct. 833. Glossa: βάντος, πορευθέντος. BRUNCK. ποῦ La. Lb.

ib. Ποῦ hic non proprie ubi, sed

οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσὶ, πλὴν ὅδε ;
 πικροὺς ἔοιγμεν τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων
 ἀγῶνας Ἀργείοισι κηρύξαι τότε, 1240
 εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοῖ,
 κοῦκ ἀρκέσει ποθ' ὑμῖν, οὐδ' ἡσσημένοις,
 εἴκειν, ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς·
 ἀλλ' αἰὲν ἡμᾶς ἢ κακοῖς βαλεῖτέ που,
 ἢ ξὺν δόλῳ κεντήσεθ' οἱ λελειμμένοι. 1245
 ἐκ τῶνδε μέντοι τῶν τρόπων οὐκ ἂν ποτε
 κατάσταςις γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου,
 εἰ τοὺς δίκη νικῶντας ἐξωθήσομεν,
 καὶ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν.
 ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστίν. οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς, 1250
 οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι·
 ἀλλ' οἱ φρονούντες εὖ κρατοῦσι πανταχοῦ.
 μέγας δὲ πλευρὰ βοῦς ὑπὸ σμικρᾶς ὁμῶς
 μᾶστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύεται.

ut solitum in indignatione, fere idem quod πῶς est, ut 1100. ποῦ σὺ στρατηγεῖς τοῦδε ; ποῦ δὲ σοὶ λεῶν ἔξεστ' ἀνάσσειν ὧν ὅδ' ἡγεῖτ' οἴκοθεν. Eaque caussa est, quare ποῦ βάντος ne possit quidem in ποῦ βάντος mutari. Itaque sensus est, quomodo profectus ille est, aut constitit alicubi, ubi non ego steterim, i. e. ut ibi ille, ac non ego potius steterim.— Quod dicit, si plenius dicatur, hoc est ; πῶς γὰρ ἔβη ἢ ἔστη, οὐπερ οὐκ ἐγὼ σταίην, ἀλλ' ἐκεῖνος ; Eadem ratio est in illo οὐ μᾶλλον ἢ οὐ. Thucyd. III. 36. μετάνοια ἦν αὐτοῖς καὶ ἀναλογισμὸς, ὥμὸν τὸ βούλευμα ἐγνώσθαι, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους ; i. e. οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ μᾶλλον πόλιν ὅλην. HERM.

1239. Ἐοιγμεν hinc citat Eustath. II. A. p. 885, 9. Od. A. p. 1695, 27.

1241. εἰ πανταχοῦ φανούμεθ'. Sic bene membr. aliique codd. cum Aldo. In quibusdam φανοίμεθ'. In T. φαινοίμεθ', et v. seq. ἀρκέσοι, ne modi varientur scilicet. Immo in C. βάλοιτε : quæ omnia sunt librarium ludibria. BRUNCK. φανούμεθ' La. Lb.

1242. ἀρκέσει. gl. ἀρκετὸν ἔσται. BRUNCK.

1249. εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν. gl. προτιμήσομεν. BRUNCK.

1252. Eustath. II. A. p. 880, 2.

1253. μέγας δὲ πλευρὰς βοῦς. In T. ut apud Stobæum Floril. Grotii p. 15. πλευρά. [Eustath. Od. E. p. 1524, 51.] In D. et in meo πλευρὰν, quod ob jucundiores sonum præferri poterat. BRUNCK. V. Porson. ad Euripid. Hec. v. 820. SCHÆF. πλευρὰ Lb. πλευρᾶς La. pr. πλευρὰν La. sec.

- καὶ σοὶ προσέρπον τοῦτ' ἐγὼ τὸ φάρμακον 1255
 ὀρῶ τάχ', εἰ μὴ νοῦν κατακτήσει τινά·
 ὃς ἀνδρὸς οὐκέτ' ὄντος, ἀλλ' ἤδη σκιᾶς,
 θαρσῶν ὑβρίζεις κᾶξελευθεροστομεῖς.
 οὐ σωφρονήσεις; οὐ μαθὼν, ὃς εἰ φύσιν,
 ἄλλον τιν' ἄξεις ἄνδρα δεῦρ' ἐλεύθερον, 1260
 ὅστις πρὸς ἡμᾶς ἀντὶ σοῦ λέξει τὰ σά;
 σοῦ γὰρ λέγοντος οὐκέτ' ἂν μάθοιμ' ἐγώ·
 τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίω.
- ΧΟ. εἴθ' ὑμῖν ἀμφοῖν νοῦς γένοιτο σωφρονεῖν.
 τούτου γὰρ οὐδὲν σφῶν ἔχω λῶον φράσαι. 1265
- ΤΕΥ. φεῦ, τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς
 χάρις διαρρεῖ, καὶ προδοῦς' ἀλίσκεται,
 εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων,
 Αἴας, ἔτ' ἴσχει μνήστω, οὐδ' σὺ πολλάκις
 τὴν σὴν προτείνων προῦκαμες ψυχὴν δορί· 1270
 ἀλλ' οἴχεται δὴ πάντα ταῦτ' ἐρρίμμένα.

1260. Hæc satis contumeliose ab Agamemnone proferuntur. Servi enim, qualem Teucrum traducit, non poterant Athenis in concione causam agere. Conf. Terent. Phorm. II. 1. 62. WESSELIŒG.

1264. σωφρονεῖν. gl. εἰρηνεύειν, καὶ μὴ κατ' ἀλλήλων μαίνεσθαι. BR.

1268. οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων. Sic Aldus et veteres codd. recte. Triclinius inepte aliam lectionem secutus est, nisi ipse eam excogitavit, οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν πόνων. Ignoravit scilicet nomina ἔπος, λόγος sæpe nihil aliud significare quam rem in genere, quod observavimus ad Œd. Col. 443. Sic comicus in Concione. 750. Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰδρῶτα καὶ φειδωλίαν Οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ. pro nulla re, nulla de causa. Supra, v. 477. ubi Ajax ait, Οὐκ ἂν

πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτῶν, non plus hæc verba minusve valent, ac si comico sermone dixisset οὐκ ἂν ἐρεβίνθου πριαίμην, vilissimo pretio non emerem. Ita hîc οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων valet ne minimum quidem. Legitur vulgo initio hujus versus εἰ σοῦ γ' ὅδ' ἀνὴρ, quod mendosum esse alibi declaravimus. In D. superscripta est glossa, ὅδε δ' ἀνὴρ, quod sane mirum videri debet: nam voces ὅδ' ἀνὴρ neque illa, nec quavis alia explicatione indigebant. Verum refertur ista glossa ad veterem scripturam, quam restituimus, ὅδ' ὡνήρ. BRUNCK.

1269. ἔχει Lb.

1270. τὴν σὴν προτείνων ψυχὴν. Ex Homericō Il. I. 322. Αἰὲν ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. BR.

ὦ πολλὰ λέξας ἄρτι κἀνόνητ' ἔπη,
οὐ μνημονεύεις οὐκέτ' οὐδὲν, ἡνίκα
έρκέων ποθ' ὑμᾶς οὗτος ἐγκεκλεισμένους,
ἦδη τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορὸς, 1275
ἐρρύσατ' ἐλθὼν μούνος, ἀμφὶ μὲν νεῶν
ἄκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις
πυρὸς φλέγοντος, ἐς δὲ ναυτικὰ σκάφη
πηδῶντος ἄρδην Ἑκτορος τάφρων ὕπερ;
τίς ταῦτ' ἀπείρξεν; οὐχ ὅδ' ἦν ὁ δρῶν τάδε, 1280
ὃν οὐδαμοῦ φῆς οὐδὲ συμβῆναι ποδί;
ἄρ' ὑμῖν οὗτος ταῦτ' ἔδρασεν ἔνδικα;
χῶτ' αὖθις αὐτὸς Ἑκτορος μόνος μόνου,
λαχὼν τε κἀκέλευστος, ἦλθ' ἐναντίος,
οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς 1285
ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον, ἀλλ' ὅς εὐλόφου

1272. κἀνόνητ'. Membr. et E. κἀνόνητ'. In D. litura deleta litera ν, et glossa superscripta μωρὰ καὶ ἀνόητα. In T. κἀνόνητ' est a prima manu; postmodo ν superne additum fuit, cum glossa μωρὰ καὶ ἀνωφελῆ. Bona est utraque lectio; sed nostra, quam tuentur alii probati libri et Aldus, genuina videtur. ὦ πολλὰ λέξας καὶ ἀνόητα ἔπη, eodem sensu dictum, ac apud comicum ὦ πόλλ' ἀναλώσας ἔπη, quod hic alibi dicit μάτην ἀναλίσκειν. Altera lectio ex glossa orta est, quæ ἀνόητα explicat per μωρὰ καὶ ἀνόητα. BR. κἀνόνητ' La. κἀνόνητ' Lb.

1274. οὗτος] ἐντὸς Lc. Tum ἐγκεκλεισμένους La. ἐγκεκλιμένους Hermannus secutus Elmsleium.

1277. Suidas: ΕΔΩΛΙΑ. τὰ σαινιδώματα κυρίως τῶν πλοίων, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται καθέζονται. καθέδραι, ἧ ἐδράσματα. Σοφοκλῆς. ἀρχαιοπλοῦτα πατρὸς ἐδώλια. ἀντὶ τοῦ ἀρχαῖα οἰκήματα. καὶ ἐδωλίοισι, παρὰ Ἡροδότῃ. ὑπὸ στρώμασι

νεός. Σοφοκλῆς δέ. Ἀκροισιν ἦδη ναυτικοῖς ἐδωλίοις.

1279. Eustath. Il. H. p. 684, 28. τάφρους h. l. in plur. a poeta usurpatum ait propter magnitudinem sepulchri.

ib. τάφρον^ω Lb.

1281. Quem tu ne adstittisse quidem umquam tibi contendis. HERM.

1285. Suidas: ΔΡΑΠΕΤΗΣ κληῖρος, ὁ μετὰ πανουργίας γινόμενος. τοῦτο δὲ ἱστόρηται περὶ Κρεσφόντου, καὶ τῶν Ἀριστοδήμου παίδων, ὅτι πανοῦργος ὁ Κρεσφόντης, βῶλον ὑγρὰν εἰς τὴν ὑδρίαν ἐνέβαλε, κληρουμένων περὶ Μεσσήνης. Σοφοκλῆς. οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθεῖς, ἀλλ' ὅς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν.

1286. ὑγρᾶς ἀρούρας βῶλον. Alludit ad Cresphontis dolum, quo, quum ducerentur sortes de Peloponnesi divisione inter Herculis posteros, Messeniam, quam cupiebat, obtinuit. Rem narrat Apollo-

κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν ;
 ὃδ' ἦν ὁ πράσσω ταῦτα· σὺν δ' ἐγὼ παρῶν
 ὁ δούλος, οὐκ τῆς βαρβάρου μητρὸς γεγώς.
 δύστηνε, ποῖ βλέπων ποτ' αὐτὰ καὶ θροεῖς ; 1290
 οὐκ οἶσθα, σοῦ πατρὸς μὲν ὃς προὔφνυ πατὴρ,
 ἀρχαῖον ὄντα Πέλοπα βάρβαρον Φρύγα ;
 Ἀτρεά δ', ὃς αὖ σ' ἔσπειρε δυσσεβέστατον,
 προθέντ' ἀδελφῶ δεῖπνον οἰκείων τέκνων ;
 αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφνυ Κρήσσης, ἐφ' ἣ 1295
 λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φυτεύσας πατὴρ,
 ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν.
 τοιοῦτος ὢν τοιῶδ' ὀνειδίζεις σποράν ;
 ὃς ἐκ πατρὸς μὲν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς,
 ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας, ἐμὴν 1300
 ἴσχει ξύνεννον μητέρ', ἣ φύσει μὲν ἦν

dorus Bibliothecæ II. cap. 8. Eustathius p. 361. τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τε κλήρου μέμνηται, ὃς εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἄλμα κουφιεῖν, ὡς μὴ βῶλος ὑγρᾶς ἀρούρης ὢν, κατὰ τὴν περιεργίαν τοῦ ὑστερογενοῦς Αἴαντος Κρεσφόντου. καὶ ἐν τῷ Τραχινίῳ δὲ προοιμίῳ, ἔνθα ἡ παλαιὰ Δηϊάνειρα γνωμικῶς λόγῳ χρᾶται τοῦ ὑστέρου τῷ χρόνῳ Σόλωνος. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ (449.) οὐκ ἂν ποτε δίκην ᾧδ' ἐψήφισαν. ψηφίζειν γὰρ οὐπω εἶδησαν ἥρωες. ἀλλὰ μεταχρόνιον τὸ τῶν ψήφων εὔρημα. Quod sequitur ἄλμα κουφιεῖν ex Homericoadumbratum ἐκ δ' ἔθορε κλήρος κυνῆς. BRUNCK. Vid. Eustath. II. Γ. p. 418. H. p. 674, 38. In schol. corrige, Ἀνῆκται τοῖς χρόνοις ἡ ἱστορία ἢ περὶ τοῦ Κρεσφόντου.

1287. Eustath. II. H. p. 675, 34.

1290. ποῖ βλέπων. Sic Aldus et codd. veteres bene. Triclinius ποῦ βλέπων. Vide supra ad 1237. BR.

1296. ὁ φυτεύσας πατὴρ. Sic liquido scriptum in D. T. et ex emendatione in E. Mendose in ceteris φυτεύσας. Fallitur Heathius, et qui eum sequitur, Parisinus editor ad Antig. 645. quum φυτεύσας hîc, et illic φυτεύει reponendum esse statuit. Græce non φυτεύειν, sed φυτεύειν dicitur. Ceterum ista scholiastes intelligit de Aëropes patre, non de Atreo, tametsi is ab aliis perhibetur uxorem suam, postquam eam a fratre Thyeste vitiatam sensit, in mare præcipitari jussisse. Vide Euripidis scholiastam ad Oresten 812. BRUNCK. φυτεύσας La. Lb.

1297. ἑλλοῖς in membr. aliisque codd. aliquot notatum spiritu tenui, ut recte excudi fecit Turnebus. BRUNCK. ἑλλοῖς La. Lb.

1301. ἴσχει. gl. ἔσχε, quod in contextum transtulit codicis mei librarius. BRUNCK.

βασίλεια, Λαομέδοντος, ἔκκριτον δέ νιν
 δώρημα κείνῳ ᾿δωκεν ᾿Αλκμήνης γόνος.
 ἄρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέων δυοῖν
 βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος ; 1305
 οὓς νῦν σὺ τοιοῖσδ' ἐν πόνοισι κειμένους
 ὠθεῖς ἀθάπτους, οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων.
 εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, τοῦτον εἰ βαλεῖτέ που,
 βαλεῖτε χήμας τρεῖς ὁμοῦ ξυγκειμένους.
 ἐπεὶ καλὸν μοι τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ 1310
 θανεῖν προδήλως μᾶλλον, ἢ τῆς σῆς ὑπὲρ
 γυναικὸς, ἢ τοῦ σοῦ θ' ὁμαίμονος λέγω.

1303. δώρημα κείνῳ La. Lb. δώρημ' ἐκείνῳ Brunck.

ib. ᾿Αλκμήνης γόνος. Triclinius τόκος. BRUNCK.

1304. ἀριστέων La. pr.

1305. βλαστῶν Lb.

ib. Suidas : ΠΡΟΣ ΑΙΜΑΤΟΣ. τοὺς συγγενεῖς. Σοφοκλῆς. ᾿Αρ' ὧδ' ἄριστος ἐξ ἀριστέων δυοῖν Βλαστῶν ἂν αἰσχύνοιμι τοὺς πρὸς αἵματος ;

1307. ἐπαισχύνῃ La. ἐπ' αἰσχύνη Lb.

1308. βαλεῖτέ που. Postremæ vocalæ superscripta glossa in codd. τοπικόν. Mallem legi ποι. BRUNCK.

1309. ἡμᾶς τρεῖς. Nugas agit vetus enarrator, qui tres hos esse ait Teucrum et geminos Atridas, quia comminantis, non misericordiam moventis sermo est. Sed et metu atrocioris sceleris, nempe si mulieri et puero violentas inferret manus, et minis, quas postmodo diserte profert, Agamemnonem a proposito deterret Teucer. BRUNCK.

ib. συγκειμένους γρ. συνεμπόρους La.

1310. τοῦδ' ὑπερπονουμένῳ. gl. ὑπὲρ τοῦδε ἀγωνιζομένῳ. Vide supra ad v. 225. BRUNCK. ὑπερπονουμένῳ γρ.

πονουμένους La. ὑπερπονουμένῳ^{ους} Lb.

1311. τῆς σῆς ὑπὲρ γυναικός. Hoc minus bene in versione reddidi. Vertere debebam, *quam tua pro conjuge, aut tui etiam fratris inquam*. Sic sensum bene exposuit antiquus criticus : ἐπεὶ καλὸν μοι προδήλως ὑπὲρ τοῦδε πονουμένῳ μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ ὑπὲρ τῆς σῆς γυναικός, ἢ καὶ ὑπὲρ τῆς γυναικὸς λέγω τοῦ σοῦ ἀδελφοῦ. Hæsitatio autem illa, et simulata ignoratio utrius uxor causa sit belli, irati et contemnentis est. Deductum hoc observat Eustathius pag. 574. ex Achillis oratione ad Græcorum legatos, Il. I. 327. Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἵανον, ᾿Ηματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων, ᾿Ανδράσι μαρνάμενος, δάρων ἔνεκα σφετεράων. Eustathii observationis partem protulit Clarkius. BR.

ib. Suidas : ΠΡΟΔΗΛΩΣ. φρονίμως. ἀνδρείως. Σοφοκλῆς.

1312. θ' vertunt *etiam*. Electr. v. 1416. εἰ γὰρ Αἰγίσθῳ θ' ὁμοῦ. Vertit Brunckius ; *Utinam et Ægistho simul !* Sic fortasse intelligenda hæc particula CEd. T. v. 258. Br. Herodotus VIII. c. 101. νῦν τε συμβούλευσον. Interpres : *nunc quoque*. Stephani Fragm. de Urbib. et Pop. p. 751. Pin. καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων.

- πρὸς ταῦθ' ὅρα μὴ τοῦμόν, ἀλλὰ καὶ τὸ σόν·
 ὥς εἴ με πημανεῖς τι, βουλήσει ποτέ
 καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς. 1315
- ΧΟ. ἄναξ Ὀδυσσεῦ, καιρὸν ἴσθ' ἐληλυθὼς,
 εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει.
- ΟΔ. τί δ' ἔστιν, ἄνδρες; τηλόθεν γὰρ ἡσθόμην
 βοῇν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.
- ΑΓΑ. οὐ γὰρ κλύοντές ἐσμεν αἰσχίστους λόγους,
 ἄναξ Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπ' ἀνδρὸς ἀρτίως; 1320
- ΟΔ. ποίους; ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω
 κλύοντι φλαῦρα, συμβαλεῖν ἔπη κακά.
- ΑΓΑ. ἤκουσεν αἰσχρά· δρῶν γὰρ ἦν τοιαῦτ' ἐμέ.
- ΟΔ. τί γάρ σ' ἔδρασεν, ὥστε καὶ βλάβην ἔχειν; 1325
- ΑΓΑ. οὐ φησ' εἶπεν τόνδε τὸν νεκρὸν ταφῆς
 ἄμοιρον, ἀλλὰ πρὸς βίαν θάψειν ἐμοῦ.
- ΟΔ. ἔξεστιν οὖν εἰπόντι τὰληθῇ φίλῳ,
 σοὶ μηδὲν ἦσσον ἢ πάρος ξυνηρετμεῖν;
- ΑΓΑ. εἶπ'. ἢ γὰρ εἶην οὐκ ἂν εὖ φρονῶν, ἐπεὶ 1330
 φίλον σ' ἐγὼ μέγιστον Ἀργείων νέμω.
- ΟΔ. ἄκουέ νυν. τὸν ἄνδρα τόνδε, πρὸς θεῶν,

SCHÆF. γ' cum Erfurdio Hermannus, *vel dicamne adeo fratris tui uxore.*

1314. πημανεῖ Lb.

ib. βουλήσει ποτέ. Comminandi formula, qua usus etiam comicus Nub. 1129. — ἄστ' ἴσως βουλήσεται, καὶ ἐν Αἰγύπτῳ τυχεῖν ἂν μᾶλλον, ἢ κρίναι κακῶς. Seq. v. pro ἢ 'ν, quod valet ἢ ἐν, perperam in Aldina excusum ἢ γ— BRUNCK.

1315. ἢ 'ν ἐμοὶ La. sec. ἢ ἐμοὶ Lb.

1329. ξυνηρετμεῖν. Sic Aldus et codd. omnes veteres. Turnebus ineptissime pravam lectionem sin-

ceræ prætulit, ξυνηρεμείν, quam unica Triclinii recensio exhibet, cum mentione tamen alterius; nam supra scriptum est γρ. ξυνηρετμεῖν. Illud autem vel ex oscitantia librarii est, vel ex imperiti hominis circa metrum cura. Penultima in hoc verbo corripitur ante tenuem et liquidam, ut in ὄκνος, ἀκμή, πότμος et similibus. Æschylus Persis, 374. Ἐτροποῦτο κόπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. BR. ξυνηρετμεῖν La. ξυνηρεμείν Lb. Lc.

1330. F. ἐπεὶ γ' ἂν εἶην La. pr. εἶπ' ἢ γ' ἂν εἶην Lb. εἶπ'. ἢ γὰρ εἶην La. sec.

μή τλῆς ἄθαρπτον ὧδ' ἀναλήγτως βαλεῖν·
 μηδ' ἡ βία σε μηδαμῶς νικησάτω
 τοσόνδε μισεῖν, ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. 1335
 κάμοι γὰρ ἦν ποθ' οὗτος ἔχθιστος στρατοῦ,
 ἐξ οὗ 'κράτησα τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων·
 ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ
 οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἄν, ὥστε μὴ λέγειν
 ἐν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι 1340
 Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως.
 ὥστ' οὐκ ἂν ἐνδίκως γ' ἀτιμάζοιτό σοι.
 οὐ γάρ τι τοῦτον, ἀλλὰ τοὺς θεῶν νόμους
 φθείροις ἄν. ἄνδρα δ' οὐ δίκαιον, εἰ θάνοι,
 βλάπτειν τὸν ἐσθλὸν, οὐδ' εἰ μισῶν κυρῆς. 1345
 ΑΓΑ. σὺ ταῦτ', Ὀδυσσεῦ, τοῦδ' ὑπερμαχεῖς ἐμοί;
 ΟΔ. ἔγωγ'. ἐμίσουν δ', ἥνικ' ἦν μισεῖν καλόν.
 ΑΓΑ. οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή;
 ΟΔ. μὴ χαῖρ', Ἀτρεΐδῃ, κέρδεσιν τοῖς μὴ καλοῖς.
 ΑΓΑ. τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ράδιον. 1350
 ΟΔ. ἀλλ' εὖ λέγουσι τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν.
 ΑΓΑ. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει.

1333. μή τλῆς. gl. ὑπομείνης. BR.

1335. τὸ σὸν δὲ La.

1339. οὐκ οὖν ἀτιμάσαιμ' ἄν. Sic bene membr. et Aldus. In reliquis veteribus οὐκ ἂν ἀτιμάσαιμ' ἄν, labante metro, cui fulciendo Triclinius γε inseruit. Eamdē particulam in tertio abhinc versu omiserunt plerique librarii, quam tuentur præter Aldum membr. et D. E. BRUNCK. οὐκ ἂν ἄ. La. pr. Lb. οὐ τᾶν Elmsleius.

1342. γ' om. Lb.

1345. βλάπτειν τὸν ἐσθλόν. Sic libri omnes. Mallem in generali sententia βλάπτειν τιν' ἐσθλόν.—οὐδ'

εἰ μισῶν κυρῆς pro κυρῆ τις. Vide ad Trach. 2. BRUNCK. Recte τόν.

Sic v. 1352. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα. ERF.

1348. προσεπεμβῆναι hic citat Eustath. Il. II. p. 1047, 29.

1350. εὐσεβεῖν. τουτέστι δικαιοπραγεῖν, ὡς πᾶσιν ἀρέσκειν. Eustath. p. 1514. Quum Atheniensibus libertatis studiosissimis odio esset regnum, quavis oblata occasione tragici poëtæ ejusmodi inculcabant sententias, quibus regiam potestatem obtrectarent. BRUNCK.

1352. Verborum ordine mutato citat Eustath. Il. K. p. 800, 9. τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ κ. τ. ε. τ.

- ΟΔ. παῦσαι. κρατεῖς τοι, τῶν φίλων νικώμενος.
 ΑΓΑ. μέμνησ', ὅποι' ὤφωτ' ἵππ' τὴν χάριν δίδως.
 ΟΔ. ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ' ἦν. 1355
 ΑΓΑ. τί ποτε ποιήσεις; ἐχθρὸν ὧδ' αἰδεῖ νέκυν;
 ΟΔ. νικᾷ γὰρ ἢ ῥετή με τῆς ἐχθρας πολὺ.
 ΑΓΑ. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν.
 ΟΔ. ἢ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὶ οὖτις πικροί.
 ΑΓΑ. τοιούσδ' ἐπαινέεις δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; 1360
 ΟΔ. σκληρὰν ἐπαινέειν οὐ φιλῶ ψυχὴν ἐγώ.
 ΑΓΑ. ἡμᾶς σὺ δειλοὺς τῇδε θῆμέρα φανεῖς.
 ΟΔ. ἄνδρας μὲν οὖν Ἑλλήσι πᾶσιν ἐνδίκους.
 ΑΓΑ. ἄνωγας οὖν με τὸν νεκρὸν θάπτειν ἑᾶν;
 ΟΔ. ἔγωγε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνθάδ' ἴξομαι. 1365

1353. Eustath. II. Ψ. p. 1318, pen. κρατεῖς κ. τ. λ. ἡγουν νικᾶς εἰκων τοῖς φίλοις.

ib. ἡττώμενος pro νικώμενος citat Aristides I. p. 536. Porson. ad Eurip. Med. 1011.

1355. ἀνὴρ ὅδ' ἐχθρός. Perperam vulgo ὅδ' ἐχθρὸς ἀνὴρ. BRUNCK.

1356. ποιήσεις Lb.

1357. Eustath. II. A. p. 842, 10. νικᾷ—πολὺν, καὶ νῦν τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ πλέον ληφθὲν, γενικῇ συντέτακται. Conf. II. A. p. 879, 7. T. p. 1198, 38. Od. Φ. p. 1910, 29.

1358. ἐμπληκτοὶ βροτοῖς. Sic membr. D. et meus, ut et veteres criticos legisse perspicuum est. In aliis, ut in impressis, βροτῶν. Proprie ἐμπληκτος est μαινόμενος, μανι-ώδης, et per consequens εὐμετάβλητος. glossa: τοιοῖδε φῶτες, ἡγουν οἱ νῦν μὲν φίλοι, ἔπειτα δὲ ἐχθροὶ, ὥσπερ οἱ παραπλήγες. Hac significatione, nempe τοῦ παραπλήγους, occurrit istud nomen apud Euripidem in loco, quem depravatum citat Heathius, quique sic ex Musgravii sententia legen-

das, Troadum v. 1211. Θνητῶν δὲ μαρὸς, ὅστις, εὐ πράσσειν δοκῶν, Βέβαια χαίρει ταῖς τροπαῖς γὰρ αἱ τύχαι, Ἐμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε Πηδῶσι, κοῦδεις ὧτ' εὐτυχεῖ ποτέ. BRUNCK. ἐμπληκτοὶ La. Lb. Tum

οἷς βροτῶν La. βροτῶν Lb.

ib. Suidas: ΕΜΠΛΗΚΤΟΙ. κοῦφοι, εὐμετάβλητοι. καὶ Ὀμηρος. ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τῷ βροτῶν. καὶ Σοφοκλῆς. τοιοῖδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ βροτῶν. τουτέστιν οἱ μὴ ἐμμένοντες τῇ ἀρχαίᾳ φιλίᾳ, καὶ ἀρετῇ.

1360. δὴ σὺ La. pr.

1362. δειλοὺς La. sec.

ib. τῇδε θῆμέρα, id est τῇδε τῇ ἡμέρᾳ. Perperam hic et aliis in locis, ut supra 756. 778. in Turnebi editione et ejus traducibus excusum τῇδε θ' ἡμέρα, quasi plene esset τῇδε τε ἡμέρα. BRUNCK. τῇδ' ἔθ' ἡμέρα. Brunckius τῇδε θῆμέρα. Lo-beckius τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ. SCHÆF. τῇδε θ' ἡμέρα La. Lb.

ib. φανεῖς La. pr.

ΑΓΑ. ἢ πάνθ' ὁμοῖα πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ.

ΟΔ. τῷ γάρ με μᾶλλον εἰκὸς, ἢ ἄνδρ' ἄλλῳ πονεῖν;

ΑΓΑ. σὸν γ' ἄρα τοῦργον, οὐκ ἑμὸν κεκλήσεται.

ΟΔ. ὥς ἂν ποιήσῃς, πανταχῇ χρηστός γ' ἔσει.

ΑΓΑ. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστας, ὥς ἐγὼ
σοὶ μὲν νέμοιμ' ἂν τῆσδε καὶ μείζω χάριν·
οὗτος δὲ κακὴν κἀνθάδ' ὦν, ἔμοιγ' ὁμῶς
ἔχθιστος ἔσται. σοὶ δὲ δρᾶν ἔξεσθ' ἅπλῃ.

ΧΟ. ὅστις σ', Ὀδυσσεύ, μὴ λέγει γνώμη σοφὸν
φῦναι, τοιοῦτον ὄντα, μῶρός ἐστ' ἀνὴρ.

ΟΔ. καὶ νῦν γε Τεύκρῳ τὰπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι,
ὅσον τότε ἐχθρὸς ἦν, τοσόνδ' εἶναι φίλος.
καὶ τὸν θανόντα τόνδε συνθάπτειν θέλω,
καὶ ξυμπονεῖν, καὶ μηδὲν ἐλλείπειν, ὅσον
χρὴ τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσιν πονεῖν βροτούς.

ΤΕΥ. ἄριστ' Ὀδυσσεύ, πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι
λόγοισι· καί μ' ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ.
τούτῳ γὰρ ὦν ἔχθιστος Ἀργείων ἀνὴρ,
μόνος παρέστης χερσὶν, οὐδ' ἔτλης παρὼν
θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα,

1366. ὁμοῖα, consimilia. Ut quisque operam dat, ut factis suis par referatur gratia! BRUNCK. Ut quisque semper facit, quæ ingenio suo consentanea sunt. i. e. quam tu ne in tali quidem caussa mentem tuæ utilitati intentam fateri dubitas. ERF.

1368. σὸν γ' ἄρα. Vulgo σὸν ἄρα. Illud Porsonus ex scriptura utriusque Juntinæ et MS. Trin. (cui accedit codex ab Hermanno inspectus), σὸν γὰρ ἄρα, elicit. SCHÆF. σὸν ἄρα La. σὸν ἄρα Lb.

1369. πανταχῇ. Sic D. Augustanus et meus. Perperam in aliis, ut in Aldina, πανταχοῦ. Vide no-

tam ad comici Lysistr. 1230. πανταχῇ jam lectum fuerat in utraque Juntina. BRUNCK. παταχῇ La. Lb. Tum χρηστός ἔση Lb.

1370. ἀλλ' εὖ γε μέντοι τοῦτ' ἐπίστας. Xenophon. Anab. I. 4. 8. ἀλλ' εὖ γε μέντοι ἐπιστάσθωσαν. SCHÆF.

1377. Lege ὅσων. Vide Philoct. 1190. PORS. ὅσων La. ὅσων conj. etiam Elmsleius. Sed recte fortasse vulg. uti verba καὶ μηδὲν ἐλλείπειν quasi in parenthesi posita intelligantur.

1383. ἔχθιστος. gl. ἡγουν μάλιστα μεμισσημένος. BRUNCK.

ὥς ὁ στρατηγὸς οὐπιβρόντητος μολῶν
 αὐτὸς τε χῶ ξύναιμος ἠθελησάτην
 λωβητὸν αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ.
 τοιγάρ σφ' Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πατήρ,
 μνήμων τ' Ἐρινὺς, καὶ τελεσφόρος Δίκη 1390
 κακοὺς κακῶς φθείρειαν, ὥσπερ ἠθελον
 τὸν ἄνδρα λώβαις ἐκβαλεῖν ἀναξίως.
 σὲ δ', ὦ γεραίου σπέρμα Λαέρτου πατρὸς,
 τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἔαν,
 μὴ τῷ θανόντι τοῦτο δυσχερὲς ποιῶ· 1395
 τὰ δ' ἄλλα καὶ ξύμπρασσε, κεί τινα στρατοῦ
 θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἔξομεν.
 ἐγὼ δὲ τᾶλλα πάντα πορσυνῶ· σὺ δὲ
 ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο.

ΟΔ. ἀλλ' ἠθελον μὲν· εἰ δὲ μή 'στί σοι φίλον 1400
 πράσσειν τὰδ' ἡμᾶς, εἴμ', ἐπαινέσας τὸ σόν.

ΤΕΥ. ἄλῃς. ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται
 χρόνος. ἀλλ' οἱ μὲν κοίλῃν κάπετον
 χερσὶ ταχύνετε, τοὶ δ' ὑψίβατον
 τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὀσίων 1405
 θέσθ' ἐπίκαιρον· μία δ' ἐκ κλισίας
 ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον

1386. Suidas : ΕΠΙΒΡΟΝΤΗΤΟΣ.
 ὁ ἐμβρόντητος. Σοφοκλῆς. ὥς ὁ στρατηγὸς
 οὐπιβρόντητος μολῶν.

1393. σπέρμα Λαέρτου. Sic Aldus
 et codd. veteres. In Triclinii re-
 censione Λαρτίου. BRUNCK.

1395. ποῶ La.

1396. ξύμπρασσε. Perperam vul-
 go ξύμπραττε. BRUNCK. Sic La.
 Lb.

1403. κάπετος, ὁ ἐσκαμμένος λάκκος,
 παρὰ τὸ σκάπτειν, ἐλλείπει τοῦ σ. Vide
 Eustathium p. 1019. 1376. BR.

1405. Suidas : ΑΜΦΙΠΤΡΟΝ.
 πανταχόθεν πυρούμενον. Σοφοκλῆς. In
 Sophocleis unus Suidæ MS. τὰ δ'
 ὑψ. Duo alii τοὶ δ' ὑψ. edd. Med.
 Ald. τὸν δ' ὑψ.

ib. Recte Musgravius λουτρῶν ἐπί-
 καιρον conjungenda putat. Id est,
 καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, idoneum la-
 vacro. HERM.

1407. Suidas : ΙΑΗ. σύστημα.
 συστροφή. τάξις ὄχλου ἱππικοῦ. κυρίως
 δὲ φατρία.

κόσμον φερέτω.

παῖ, σὺ δὲ πατρός γ', ὅσον ἰσχύεις,
 φιλότῃτι θιγῶν, πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ
 τάσδ' ἐπικούφῃς. ἔτι γὰρ θερμαὶ
 σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν
 μένος. ἀλλ' ἄγε πᾶς φίλος ὅστις ἀνὴρ
 φησὶ παρεῖναι, σούσθω, βάτω,
 τῷδ' ἀνδρὶ πονῶν τῷ πάντ' ἀγαθῷ,
 κοῦδενί πω λῶνι θνητῶν
 Αἴαντος, ὅτ' ἦν, τότε φωνῶ.

1410

1415

ΧΟ. ἦ πολλὰ βροτοῖς ἐστὶν ἰδοῦσι
 γνῶναι· πρὶν ἰδεῖν δ', οὐδεὶς μάντις
 τῶν μελλόντων ὅ, τι πράξει.

1420

1412. μέλαν μένος, *atrum sanguinem*. μένος ad corpus pertinet, et notat primaria significatione, ἰσχύν, δύναμιν, βίαν. Inde sanguinem, quo continentur vires et vita, μένος appellat Sophocles, ut prolificum humorem Sosipater in epigrammate λευκὸν μένος. BRUNCK.

1414. Eustath. II. A. p. 62. 'Ρῆμα ἐστὶ σὺν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ οὗ τὸ προστακτικὸν σούσθω παρὰ Σοφοκλεῖ ἐκ τοῦ σοέσθω συναιρεθέν. Conf. Od. II. p. 1792, 6.

1415. τῷ πάντ' ἀγαθῷ. Electræ v. 301. ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος. SCHÆF.

1416. Aldus et veteres codd. habent κοῦδενί πω λῶνι θνητῶν, syllaba ad integritatem versus deficiente. Prava est Triclinii lectio καὶ οὐδενί—Ante diphthongum καὶ elidi debet. Proinde retinenda antiqua lectio, vel legendum κοῦδενί πω λῶνι τῶν

θνητῶν. BRUNCK. κοῦδενί γ' ὅ τινι λῶνι θν. edidit Hermannus.

Versus qui ex Ajacis persona in nescio cujus poetæ tragœdia recitabantur profert Clemens Alex. Strom. II. p. 462. quos, etsi doctis quibusdam viris et Sophoclem auctorem habere, et ad ejus Ajacem pertinere visi fuerint, Grotius prudenter inter incertorum tragicorum fragmenta retulit, p. 461.—Πῆμα δ' οὐδὲν ἐλευθέρου Ψυχὴν ἔδακνεν ἀνδρὸς, ὡς ἀτιμία. Οὕτως πέπονθα, καὶ με συμφοροῦσ' αἰεὶ Βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει, Δύσσης πικροῖς κέντροισιν ἡρεθισμένον. *Nihil infamia Gravius perurit pectus ingenuum viri: Ea me calamitas terret, et penitus fibris Adacta miserum versat ex imo lues, Stimulisque mentem durus exagitat furor.* BRUNCK.

